

Skara, Em Đi Tìm Anh (Em, anh và công chên tình gió)

Contents

Skara, Em Đi Tìm Anh (Em, anh và công chên tình gió)	2
1. Chương 1. Biết Yêu	2
2. Chương 2. Vỡ Mộng	3
3. Chương 3. Cái Máy Nói	4
4. Chương 4. Giờ Kiểm Tra	5
5. Chương 5. Nhặt Nhòa	6
6. Chương 6. Nỗi Âm Ảnh	8
7. Chương 7. Cái Ôm	9
8. Chương 8. Ai Mới Là Người Yêu Em Thật Lòng?	10
9. Chương 9. Chỉ Một Chút... Chờ Nhé!	12
10. Chương 10. Gặp Lại Người Xưa...thất Vọng	13
11. Chương 11. Tường Vi Lạnh	14
12. Chương 12. Xin Đừng...	16
13. Chương 13. Rồi Sẽ Yêu	17
14. Chương 14. Chẳng Lẽ...anh Không Được Phép Yêu Em Sao?	18
15. Chương 15. Xa Nhau Rồi...ai Hạnh Phúc Hơn Ai?	19
16. Chương 16. Chỉ Vì Yêu Em...	20
17. Chương 17. Không Muốn Làm Anh Trai.	22
18. Chương 18. Anh Ghen...	23
19. Chương 19. Những Giọt Đau Thương	24
20. Chương 20. Đừng Làm Phiền Tôi.	25
21. Chương 21. Mưa Mùa Thu	26
22. Chương 22. Khoảng Cách	27
23. Chương 22. Mình Xa Nhau?	28
24. Chương 23. Tìm Anh Nơi Đâu?	29
25. Chương 24. Nhớ Anh.	30
26. Chương 25. Ngày Mai Nhất Định Có Nắng.	31
27. Chương 26. Trở Về.	32
28. Chương 27. Lá Thư Dấu Kín.	34
29. Chương 28. Ghen...	35
30. Chương 29. Quan Tâm Cô.	36
31. Chương 30. Chia Tay.	37
32. Chương 31. Xin Lỗi, Tao Sai Rồi!	38
33. Chương 32. Anh Thích Làm Bạn Em.	39
34. Chương 33. Một Người Bạn Đúng Nghĩa?	40
35. Chương 34. Tai Nạn.	41
36. Chương 35. Kara? ... Tang Lễ.	43
37. Chương 36. Những Lá Thư Giấu Kín.	48
38. Chương 37. Cậu Chủ.	49
39. Chương 38. Anh Trẻ Con Nên Cần Em Bên Cạnh.	52
40. Chương 39. Ma Ranh...	53

41. Chương 40. Cần Lắm...	55
42. Chương 41. Liên Khúc Của Những Người Bạn.	57
43. Chương 42. Yêu Anh Có Được Không?	59
44. Chương 43. Thời Gian Không Luyến Tiếc Ai.	63
45. Chương 44. Tạm Biệt Và Hẹn Gặp Lại	66

Skara, Em Đi Tìm Anh (Em, anh và chồng chênh tình gió)

Giới thiệu

Câu chuyện kể về những mối tình đơn phương được lồng ghép vào nhau, yêu nhưng không hề biết rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/skara-em-di-tim-anh-em-anh-va-chong-chenh-tinh-gio>

1. Chương 1. Biết Yêu

Gió không kiên định nhưng gió lặng tình

Gió luôn phiêu du nhưng gió yêu quá khứ

9h18' ngày 2 tháng 8 năm 2010, lần đầu tiên nó biết rung động trước một

thằng con trai. Nó ngỡ ngàng và lạ lùng khi trái tim mình cứ rung lên khi bắt gặp

nụ cười của người đó.

Nó không biết là mình đã yêu, ở cái tuổi bé xíu ấy thì nó làm gì dám nghĩ đến khái niệm yêu một ai ngoài gia đình của mình cơ chứ. Nó vẫn đang ở cái tuổi mà có thể sẵn sàng bật khóc khi bị ghép đôi với mấy thằng con trai trong lớp cơ mà...

Rồi nụ cười ấy nhẹ nhàng lướt qua ánh mắt đang mơ màng của nó...

Nắng gió nơi sân trường nhưng làm lay động tất cả, xóa mờ đi tất cả, mọi thứ xung quanh người con trai ấy như bức ảnh đã qua trình sửa, nó chỉ nhìn thấy một điều duy nhất là anh mà thôi, chỉ mình anh thôi...

Gió vẫn lặng lẽ đưa bóng hình của bố theo bóng anh đi, lặng lẽ thôi...

14h18' ngày 10 tháng 8 năm 2012, vậy là đã qua 738 ngày 5h0' nó đem lòng yêu thần người con trai đó một cách mơ hồ và朦朧 lung. Không dám chắc cái cảm giác này là yêu hay gì nữa, chỉ biết rằng không gặp thì nó thấy nhớ, nếu gặp thì nó thấy vi rồi tim đập loạn nhịp, thỉnh thoảng buồn vu vơ không rõ lí do và cả bực tức, nóng nảy vô cớ khi nhìn thấy người con trai ấy cười đùa vui vẻ với mấy đứa con gái khác. Nhưng có phải là yêu không khi mà hơn 2 năm trời nó vẫn chỉ biết anh ấy hơn mình 1 tuổi và tên Huy Vũ thôi?

Nó không dám tìm hiểu qua bạn bè vì sợ rằng bí mật sẽ bị bại lộ nếu như nó cứ quan tâm đến cuộc sống của anh như vậy.

Nó đúng thật là một con bệnh hoạn thừa thời gian khi mà dành ra hẳn hai ngày ở lì trong phòng chỉ để tìm kiếm nick Facebook của Huy Vũ. Đủ loại từ khóa được nó gõ vào ô tìm kiếm, vào tường của từng người nhưng không một ai có thông tin trùng khớp cả.

Nó bực tức tắt máy tính rồi hét lên như một con điên trong phòng, gần như là phát khóc lên luôn, mà không, chính xác thì nó đang ngồi khóc nức nở trên sàn nhà. Phải rồi, nó có tính hay khóc nhè như trẻ con, dễ khóc. Người ta có thể làm nó hóc trong vòng 3s với một câu nói có độ sát thương rất nhẹ nhàng.

2. Chương 2. Vỡ Mộng

Nó đã ôm mộng tỏ tình hơn 2 năm rồi, nó đã viết rất nhiều thư tỏ tình nhưng viết xong lại đốt, lại để tàn tro của bức thư bay theo gió trời...

Đang ngồi dưới gốc cây nó bỗng giật mình hi nghe mấy chị lớp trên đang ngồi tán chuyện gần đó, bình thường thì nó không mấy hứng thú với câu chuyện của người khác, nhưng hai từ “Huy Vũ” đã ép nó phải lắng tai nghe từng câu từ mà mấy chị kia nói. Một giọng lạnh lạnh chói tai bắt đầu gợi chuyện:

“Ê! Chúng mày biết thằng Huy Vũ lớp 9a2 không?”

Tiếp theo đó là một giọng nữ khàn khàn trả lời:

“À, cái thằng điệu như con gái chứ gì. Mà hình như nó bị Gay hay sao ý chúng mày. Rồi thì con trai gì mà lướt qua người nó thôi nước hoa sực nức lên đầu hết cả đầu ý. Chắc gia đình có điều kiện đổ nước hoa ra ngâm quần áo hay sao ý. Gay, gay là cái chắc rồi...” mặc dù không thích nhưng nó vẫn phải cố giữ bình tĩnh để mà nghe đến hết câu chuyện, liên quan đến người ấy mà. Nhưng càng nghe nó càng thấy tức:

“Thần tượng trai Hàn mà kêu trai Việt gay chỉ gì ăn mặc đầu tóc...” đang cần nhần thì nó chợt giật mình khi nghe chị vừa này nói tiếp, mọi thứ mờ đi trong đôi mắt, một bóng dáng quen thuộc vừa ngang qua nhưng mờ quá...

“Gay cái gì mà gay, vừ hôm qua nó tỏ tình với con em tao học 8a2 mà. Tuần trước nó còn nhờ mấy con bé ở lớp viết một lá thư tỏ tình suốt mướt dài mấy trang cho con bé nhà tao cơ mà. Chiều qua thì chúng nó đồng ý yêu nhau rồi”

Nó khóc từ bao giờ không hay... ánh mắt nó lướt nhẹ trên sân trường và chạm phải cái cảnh đó, cái cảnh phá vỡ giấc mộng của nó. Nó thấy hai người đó đang ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Huy Vũ và Hạnh Bi. Nó biết Bi, Bi hơn nó rất nhiều và nói chung là hơn mọi thứ. Xinh hơn, học giỏi hơn, vui vẻ, hòa đồng nữa...

“Ồ, này này, sao mày lại ngồi đây khóc hả Gió?” nó giật mình nhận ra rằng mình đang ngồi khóc ngon lành ngay tại sân trường, bao ánh mắt hiếu kì soi thẳng vào nó, bao nhiêu lời bàn tán xì xào đang chia thẳng vào nó nhưng hơn hết là cái cảnh tượng hạnh phúc của người ta vẫn đang đâm sâu vào tim nó.

“Mày sao thế hả cái con này?” Bông lại lay lay người nó, lúc này nó mới nhận ra sự xuất hiện của con bạn thân... như kiểu đứa trẻ con đang khóc thì được mẹ dỗ dành vậy, nó khóc to hơn như là đang làm nũng.

Bông lướt nhìn xung quanh đây về ngại ngùng, ngại thay cho nó và ngại cho cả mình nữa, vì đang khóc nên chắc Gió chẳng biết ngại gì đâu. Bông không hiểu gì nên khá là bực mình nhưng đến lúc nhìn thấy cảnh tượng kia thì con bé đã hiểu ra mọi chuyện. Bông biết nó thích Huy Vũ, thích rất lâu và rất nhiều... Bông biết, biết hết...

Bông kéo nó về lớp, vừa đi vừa phải gỡ rối:

“À, không có gì đâu nó đang tập để đóng phim thôi mà! Không có gì đâu.” Mọi chuyện dần ổn thỏa khi Bông giải thích vì cả trường ai cũng biết bố con bé là đạo diễn lên nó cũng có biệt tài quay phim.... và ai cũng biết Gió luôn là nữ chính trong phim ngắn của Bông. Nhưng lần này nó diễn quá thật khiến cho ai cũng phải ngỡ ngàng... thật đến mức trái tim nó đang đau...

Vậy là bông lại phải xin nghỉ học cả buổi chiều hôm ấy để đưa nó đi lòng vòng lấy lại tinh thần. Vì là Bông nên thầy cô giáo mới dễ dàng cho nó nghỉ. Nó không học giỏi nhiều môn (thực ra thì ngoài văn ra nó chẳng biết gì) nên không được các thầy cô giáo quý, còn Bông thì ngược lại hoàn toàn (Xinh xắn, nổi tiếng, học giỏi, có tài lẻ...) nhưng số phận vẫn đưa đẩy cho chúng nó chơi thân với nhau, lạ thật.

Bông đeo nó quanh khắp các ngõ ngách, hàng quán. Chúng nó giải tỏa bằng đồ ăn vặt, cũng may là nó không ngấm mỡ (ý là ăn nhiều mà không bị béo). Mặt nó ỉu xiu nhưng mà ăn thì lại rất tốn, chẳng mấy chốc chúng nó đã ăn hết sạch tiền tiêu vặt của cả tháng (trong khi đó hôm nay mới là ngày 14)

Gió không thôi len lỏi qua tóc của nó nhưng chẳng thể nào làm khô đi những giọt nước mắt vẫn đang đuổi nhau rơi xuống kia...

Ngày 2 tháng 8 năm 2013, hôm nay là tròn ba năm kỉ niệm ngày nó biết yêu và biết nhớ nhưng đau khổ. Sau buổi chiều hôm đó nó vẫn yêu Huy Vũ, chẳng thể nào mà quên đi được. Nhưng cái cảm giác thất vọng, buồn tủi cũng vơi đi nhiều rồi, nó đang học cách quên đi anh từng ngày, từng ngày một. Ừ thì cái gì không phải là của mình thì sẽ chẳng bao giờ là của mình. Anh cũng đã xa ngôi trường này rồi, anh bây giờ đã là học sinh Trung học rồi... một năm nữa nó cũng sẽ là học sinh của trường đó, vì vậy mà từ bây giờ nó phải học cách quên anh. Đúng hơn là quên sạch tình yêu mà nó dành cho anh trong suốt ba năm qua. Một mối tình đơn phương thật đẹp. Kí ức...

“Á, cái gì thế?” nó hét ầm lên vì đóng truyện tranh trên tay giờ đang yên vị một cách lung tung dưới sân trường và cái tên va vào nó giờ đã cách xa chỗ nó vài mét rồi

“Va vào làm rớt đồ của người ta không thèm xin lỗi mà còn chậy thẳng, đồ con trai mất lịch sự.”

Mãi sau nó mới nhận ra cái tên vừa rồi, Dương mới chuyển vào lớp nó từ năm học này. Chỉ là từ lớp bên cạnh chuyển sang thôi nên cũng chẳng có gì là xa lạ.

3. Chương 3. Cái Máy Nói

Thú thực thì cô giáo đồng ý cho Dương ngồi chung với nó là một sai lầm không hề nhỏ vì nó vốn thích không gian yên tĩnh bây giờ cô lại đặt ngay cái “máy nói” cạnh nó thì bảo sao mà phù hợp cho được.

“Trật tự đi!” vì mới học chung chưa quen lắm nên nó cũng không muốn nhắc nhiều đâu nhưng mà phải công nhận là Dương nói quá nhiều.

Im lặng được một lúc thì dương lại quay sang hỏi nó:

“Cô giáo vừa bảo gì hả mày?”

Lần này thì nó mất bình tĩnh hét ầm lên:

“ĐÃ BẢO LÀ MÀY IM ĐI CỜ MÀ ! nói vừa thôi mà tốt nhất là đừng có nói nữa!”

Cả lớp quay lại nhìn hai đứa chúng nó, ban đầu cô giáo có vẻ ngỡ ngàng (chắc lần đầu gặp một đứa con gái như nó) nhưng sau rồi cô bật cười, đúng là cũng buồn cười thật chứ. Một thằng con trai bị một đứa con gái quát thẳng vào mặt vì quá mất trật tự thì không đáng cười sao được?!

“Lần này cô không ghi vào sổ đầu bài nhưng không được có lần sau đâu nhá. Dương, con trai thì nói ít thôi chứ ai lại nói nhiều đến mức bạn bực mình rồi làm ầm lên như thế? Còn Hà Vy nữa, con gái lần sau không được nói năng như thế nhá!”

Nghe cô giáo nói xong nó ngơ ngác một lúc lâu:

“Vy nào hả cô?” vì nó quen ở trường được gọi là Gió rồi nên khi cô giáo gọi tên trong giấy khai sinh nhất thời nó không nghĩ ra.

“Cô bảo em ý, Hoàng Hà Vy, đấy, rõ là bằng tên trên áo em nhá lại còn ngơ ngác cái lỗi gì?” cô giáo chỉ vào bằng tên gắn trên áo đồng phục của nó.

“Ừ nhỉ?” nó vẫn đang trong tình trạng mơ mơ hồ hồ với cái tên của mình. Cô giáo và cả lớp thì lại có thêm một vài giây được cười nữa.

Nhưng cũng không ít người cảm thấy không ưa nó. Chẳng sao, ai mà chẳng phải có người yêu, người ghét. Chân ngôn của nó là “Ai nổi tiếng cũng có anti-fan” (nói nhỏ chứ câu này mà lộ ra ngoài thì chắc nó còn “nổi tiếng” nữa). Con người mà, ai chẳng có người để ghét, có khi là ghét người ta vô cớ cơ... đến đứa trẻ con bé tẹo còn biết yêu biết ghét chứ nói gì đến mấy cô cậu đang lớn.

Nó lại cắm mặt xuống viết bài (thực ra là nó đang tức nhưng lại tỏ vẻ như chẳng sao cả, đây là lần đầu tiên nó bị lôi ra làm trò cười cho thiên hạ) còn Dương thì mặt ỉu xù nhìn nó ái ngại, hình như cậu không muốn bị nó ghét (nhưng phải làm sao đâu khi mà nó đã lỡ ghét cậu mất rồi?). mặc dù muốn nói lắm nhưng nhìn sang nó ngồi bên cạnh cậu đành phải im lặng học bài, cũng đến tội cơ, nó không muốn không khí ồn ào nhưng rõ là cũng khác là khó cho Dương. Sao nó không biết đặt vị trí của mình vào cậu chứ nhỉ? Bấy giờ thử bắt nó nói liên 5p xem nó có chịu được không mà bắt cậu ngồi im thít suốt 45p.

“Ê mày, làm cho...” Thành, cậu bạn bàn trên quay xuống đang định nhờ Dương làm bài tập nhưng lại bị cậu quát quay lên:

“Mày quay lên đi. Nói vừa thôi” tại nó mà mọi hoạt động của lớp học đang bị mất cân bằng. Vì Dương giỏi toán nên cũng khá nhiều người muốn cậu chỉ cách làm bài nhưng vì cậu ngồi gần nó, nằng gió không ưa ồn ào nên việc giảng bài cho người khác là bất-khả-thì., đã vậy nó còn học kém môn toán (mà thường thì học kém môn nào người ta sẽ ghét môn đó và ghét luôn tất cả những thứ liên quan luôn) nên nó rất khó chịu khi có người nào đó ngồi cạnh và lôi ra một loạt các định lí, công thức và một loạt các con số. Khi bực tức gió hiền hòa sẽ thành bão dữ dần...

4. Chương 4. Giờ Kiểm Tra

Đầu giờ văn thầy giáo cho cả lớp bốc thăm để chọn câu hỏi cho bài kiểm tra 15p đầu giờ. chẳng biết may rủi thế nào mà hai đứa chúng nó lại chọn cùng câu hỏi, một hiện tượng tự nhiên... chẳng hiểu sao mà nằng lại chiếu ngay vào trang giấy của nó. Một nằng tưởng như đã bị lãng quên...

“Nằng khiến chúng ta cảm thấy ảm áp và nó sưỡi ảm tâm hồn của tất cả mọi người. Nằng là thứ mà ta mong đợi vào mỗi ngày đông có gió lạnh và vào những đêm tối tăm, mịt mù...nằng có thể gây cảm giác thương nhớ và chờ mong...”

Nó viết rất nhiều vì bây giờ trong trái tim của nó đang tràn ngập hình ảnh của “nằng”.

Bất chợt nó nhìn sang Dương và thấy bài của cậu vẫn trơ ra cái đề bài và hai chữ “bài làm”. Định mặc kệ vì dù sao cũng chẳng liên quan đến mình, nhưng chẳng hiểu sao nó buột miệng:

“Nghĩ đến ai đó và gắn vào hình ảnh của người đó.một người đặc biệt và xem điều gì gắn với hình ảnh đó”

Dương nhìn nó mỉm cười rồi bắt đầu viết

“Một bài văn không thể hay khi ngay lập tức viết ra hàng loạt những suy nghĩ trong đầu mình ngay khi nghĩ ra. nhấm nháp lại và cảm nhận về chủ đề của bài văn. Ví dụ cậu Dương đang lấy ai đó đặc biệt làm chủ đề cho bài văn thì hãy liên tưởng đến tất cả khung hình có sự xuất hiện của người đó. Như vậy bài viết sẽ có cảm xúc hơn” nó đúng là khó tính mà, bài kiểm tra 15p mà con phải làm theo trình tự của nó thì cũng mất phân nửa thời gian rồi còn gì.

Cả lớp lại nhốn nháo lên khi nghe thầy giáo thông báo là sẽ trả bài vào đầu giờ chiều ngày hôm nay. Thầy là một người rất đặc biệt và có sự nhạy cảm tinh tế đối với văn học, những cảm nhận của thầy luôn chân thực và sâu sắc, văn của thầy luôn thực tế nhưng lại không hề khô khan...

Quay lại với không khí ồn ào trong lớp bây giờ, ai cũng than vãn về đề và cách kiểm tra bài của thầy, chắc chỉ có nó (à không, cả cậu nữa) là hứng thú với bài kiểm tra hôm nay thôi.

Bông kéo áo nó:

“ Gió làm đề nào? À quên, đề nào thì chả như thế, đầu óc mày lăm chữ nên đề nào mà chẳng làm được...”

Nó mỉm cười quay lại gõ nhẹ vào đầu con bé:

“không phải là lăm chữ mà cái đầu của tao có thể sinh ra chữ, tạo ra chữ nhưng khổ nỗi là nó lại không có chỗ cho vài ba công thức tính toán vớ vẩn”

Dương sau một vài giây ngớ người vì nụ cười tươi rói trên gương mặt thường ngày vẫn lạnh lạnh, buồn buồn của nó thì cậu cũng quay sang tham gia vào câu chuyện dù không được mời:

“Sinh ra chữ, tạo ra chữ, nghe Vy nói thì cứ như Vy là mẹ của chữ ý nhỉ? Nuôi dưỡng, chăm sóc, nâng niu” phải khó khăn lắm thì cái đầu toàn số với các công thức toán học của cậu mới có thể nghĩ ra được hàng loạt các động từ phù hợp để nói.

Có điều chẳng hiểu sao sau khi nói xong thì cả 2 cô gái đều nhìn cậu với ánh mắt rất khó hiểu. Ánh mắt mà nó nhìn cậu thì không rõ ràng nhưng mà ánh mắt với biểu cảm của Bông thì rõ là đang ngạc nhiên lắm.

Dương nhìn Bông ý như muốn hỏi có chuyện gì đang diễn ra, con bé kể với vẻ hào hứng:

“ À, tại vì nó cũng...”

Nó ngắt ngang lời của Bông, có vẻ như nó không muốn Bông tiếp tục câu chuyện của mình:

“Thôi nào, trật tự đi!”

Cả Bông và Dương đều biết ý ngồi im...

5. Chương 5. Nhặt Nhòa

Đầu giờ chiều nó quyết định là sẽ đến trường sớm hơn thường ngày, nó thấy thầy dạy văn đang ngồi trầm tư trên gế đá dưới gốc cây.

“ Thầy đến trường sớm vậy ạ?” nó quyết định sẽ đến nói chuyện với thầy, dù sao thì cũng chưa có ý định lên lớp ngay.

“Ừ, thầy muốn đến trường sớm hơn một chút, mấy chục năm dạy học, trải qua bao nhiêu thế hệ học sinh thầy nhận ra rằng càng ngày chúng càng bỏ rơi cảm xúc của mình...”

“Ý thầy đang muốn nói đến bài kiểm tra sáng nay của lớp em?” nó coi thầy như một người bạn của mình vì thế mà nó không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt thầy khi nói chuyện.

“Ừ, mà em có muốn biết ai có điểm cao nhất lớp không?” nó mỉm cười lắc đầu, bởi nó biết trước kiểu gì người có điểm số cao nhất lớp cũng là nó nên jos không muốn thầy nói trước, nói trước cả lớp thì sẽ hay hơn...

Thầy đứng dậy chuẩn bị đi lên văn phòng trường:

“Đừng nâng bản thân mình lên cao quá, hạ nó xuống thập thôi để khi không may trượt chân thì cú ngã sẽ không đau lắm!”

Nó mỉm cười và bắt đầu nhận nuôi câu nói này của thầy, nó chưa hoàn toàn hiểu hết được câu nói đó cũng như chẳng có bà mẹ nào có thể hiểu hết được con của mình, cùng lắm cũng chỉ 95% thôi vì dù cho con người có sống khép kín hay cởi mở thì bất kì ai cũng có nơi riêng tư của mình...

Nó nhắm mắt lại đón những cơn gió nhẹ nhàng đầy nắng, gió và nắng mà hòa vào nhau thì còn gì tuyệt vời bằng chứ, nhưng thuyết vờ quá thì cũng nhàm chán nên chỉ cần tuyệt hơn một nửa là được rồi...

Gió ru gió vào một cơn say mộng mị của một miền kỉ niệm đang dần đi vào quên lãng và một tương lai mơ hồ...

“Vy đi học sớm nên bây giờ buồn ngủ à?” Dương đặt mình lên ghế đá, ngay cạnh nó...

Hít một hơi thật sâu nó quay sang hét vào mặt của Dương:

“Không phải là ngồi ngủ, đồ khô khan!” rõ là nó đang mắng Dương mà chẳng hiểu sao cậu lại ôm bụng cười sằng sặc cả. Nó đâu biết là vẻ mặt vừa rồi của mình rất là buồn cười...

Thế là lần đầu tiên nó phải bật cười vì một người không thân, hơn nữa đó lại còn là người mà nó đã từng ghét. Phải. Là đã từng. Vì chỉ cách đây vài giây thôi nó đã cảm thấy hết ghét cậu rồi. Chẳng hiểu sao nữa. Lần đầu tiên nó hết ghét một người mà chưa nhận được bất kì một lời xin lỗi nào cả...

Vậy là nó đã ngồi cười vô cùng thoải mái với Dương, cậu mặt trời (thì dương có nghĩa là mặt trời mà)

Cả lớp lại có thêm một dịp nữa để than khi mà vừa vào lớp thầy đã công bố luôn cả lớp chỉ có hai bạn được điểm giỏi, một trung bình còn đầu toàn bộ dưới trung bình. Nó mỉm cười đầy tự tin quay xuống bàn dưới nhìn Bông. Nhưng chẳng hiểu sao mặt con bé lại như cái bánh bao nhúng nước. Bông lắc đầu nói nhỏ:

“Sáng nay tao mải nghĩ tựa phim nên quên không làm bài”

Thế là nó tròn mắt nhìn ý như muốn hỏi “thế thì đưa nào cùng điểm giỏi với tao?”

Bông cũng hiểu ý nó, lắc đầu. Mặc dù chưa biết điểm nhưng nó dám chắc rằng điểm của mình sẽ cao nhất lớp.

Nhưng rồi nó như bị tạt thẳng vào mặt một ly nước lạnh rồi còn như bị đập từ trên cây xuống, cong đau hơn cả khi ngã thật:

“Bài cao nhất lớp được 10 tròn, tuy bài văn chưa được hoàn hảo về câu từ nhưng lại rất có cảm xúc, cảm xúc rất thật rất rõ. Của một thằng trai.” Thứ nhất là câu từ của nó chưa bao giờ bị chê là chưa hoàn hảo (chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để nó biết mình với cái đứa điểm cao nhất lớp kia không là một người rồi), thứ hai thầy đã nói rõ nó là một “thằng trai” và nó là con gái, và thứ ba:

“Hà Vy được 9, đứng thứ hai. Còn nếu em cảm thấy bức xúc về kết quả thì cứ đứng dậy ý kiến thầy sẽ cho em đọc bài văn được 10 của Dương” nghe đến đây nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn sang cậu bạn đang ngồi bên cạnh, cậu cũng đang ở trạng thái ngạc nhiên không kém gì nó. Nhưng rồi nỗi bức xúc của nó nhanh chóng được vùi dập:

“Thoáng đọc qua thì sẽ thấy bài của Hà Vy sẽ hơn hẳn của Dương, từ câu từ cho đến ý nghĩ nhưng cảm xúc của Dương lại hơn hẳn của Hà Vy...”

“Thầy đọc đi thầy ơi!” cả lớp lại ồn ào lên khi đề nghị thầy đọc bài của Dương và càng ồn ào, láo loạn hơn khi nghe câu trả lời của thầy:

“Nếu Hà Vy muốn nghe thì thầy sẽ cho Dương tự đọc, còn không thì quay lại bài học hôm nay” thầy nhìn cậu đầy ẩn ý, nó thì ngơ ngác chẳng hiểu mình thì có liên quan gì:

“Em thì liên quan gì?” nó ngơ ngác nhìn sang Dương nhưng cậu lại bối rối quay mặt đi chỗ khác. Nó như gờ ngợ ra một cái gì đấy nhưng lại không được rõ ràng, mọi thứ cứ mông lung, mờ nhạt..

“Tại lần đầu em bị đẩy xuống vị trí thứ 2 nên thầy chỉ muốn biết xem em có muốn nghe qua bài văn đã hạ ngục mình của kẻ thù không thôi.” Câu trả lời của thầy khiến nó không hài lòng cho lắm, nó đang mong đợi một câu trả lời khác nhưng lại không rõ là gì cả.

Nó mỉm cười lắc đầu, nó nghĩ rằng nếu nó cần nghe thì thầy chắc chắn sẽ để nó nghe, còn không thì thôi.

Thỉnh thoảng cậu lại liếc trộm nó rồi ngập ngừng định hỏi gì đó nhưng lại không biết phải nói sao nên thôi.

Nó mơ hồ nhận ra một điều gì đó nhưng không dám chắc là đúng.

“Không cần bận tâm đến lời thầy đâu, Vy không tùy tiện coi người khác là kẻ thù đâu, nhất là vì cái lí do vớ vẩn kia nữa...”

Nó không nói gì thêm

Vậy là cảm xúc của nó dành cho “nặng” đã nhạt rồi sao? ừ cũng dễ hiểu thôi mà, tình đơn phương cái kiểu của nó cũng dễ mờ nhạt lắm chứ, đơn phương cái kiểu chỉ biết đứng nhìn người ta từ xa và chưa một lần nói chuyện, dù chỉ một câu

Nó tự hỏi trong một tương lai không xa, nó yêu một người khác, không phải “nặng” thì sẽ thế nào?

6. Chương 6. Nỗi Ám Ảnh

Nó lại định trốn 15p đầu giờ (thời gian kiểm tra miệng) nhưng Bông không cho nên nó cứ đứng ngồi không yên. Hóa là cái môn kinh khủng nhất trong thời khóa biểu của nó. Toán đã ngu rồi thì đến môn hóa nó còn không biết cái gì để mà ngu cơ.

“Sao thế?” thấy nó cứ ngồi cúi gằm mặt xuống bàn Dương tưởng nó không khỏe ở đâu nên cậu cũng hơi lo lắng, hỏi thăm vậy mà lại bị nó quát cho:

“Ngồi im đi!”

Cậu giật mình vì chẳng hiểu đã làm gì sai lại bị nó quát, mãi sau mới hiểu ra.

“Nó thì bị làm sao. Bị sợ thầy gọi lên bảng chứ có gì to tát đâu. Gió ơi là Gió mây phải nghĩ đến việc cải thiện môn hóa đi chứ giờ hóa nào cũng sống trong lo lắng và sợ hãi thế này mãi sao được? Giờ văn thì mây là nữ hoàng nhưng đến giờ hóa thì phải gọi mây là gì đây?” vậy là Bông ngồi lẩm nhẩm liên một mạch khiến cho nó càng thêm bực mình.

“Chúng mây im hết đi nào!” nó hét lên khiến cho thầy giáo chú ý, kéo cái kính thấp xuống một chút thầy “tuyên án”:

“Hoàng Hà Vy làm bài 10 sách bài tập.” Thế là trời hôm nay lặng gió, đây có lẽ là một dịp thích hợp để cho nó thể hiện tài diễn xuất của mình. Mặc dù run lẩy nhưng nó vẫn bước lên bảng với vẻ đầy tự tin. Bước đi dứt khoát, lưng thẳng, ánh nhìn vuông góc với mặt đất.

Cứ kiểu như là “tưởng gì chứ bài đó đối với em là quá đơn giản, chỉ cần có người đọc đề thôi thì nhắm mắt em cũng làm được không sai một kí tự thầy ạ.”

Nhưng rồi cả lớp và nhất là Dương (cả lớp ở đây không bao gồm Bông) được một phen hốt hoảng khi mà đột nhiên đang làm bài (nói vậy thôi chứ mới được hai chữ “bài làm”) thì nó ngất xỉu rồi ngã trên bục giảng. Khi mà chưa ai kịp nhận ra chuyện gì thì Dương đã nhanh chóng bế nó xuống phòng y tế.

Khi thầy giáo định đi theo thì Bông nhanh chóng cản lại:

“Em thưa thầy, không sao đâu ạ. Ở nhà nó cũng hay bị như thế lắm. Đang ngồi mà đứng dậy đột ngột ý mà”

Sau khi thầy quay lại bài giảng của mình thì Bông thở dài ngao ngán, vì nó mà con bé cứ phải nói dối suốt ngày. Nhưng biết làm sao được khi mà nó thực sự là rất sợ môn hóa. Nỗi sợ này chắc sẽ rất khó để khắc phục.

Nó có anh trai, anh hơn nó 6 tuổi và rất yêu thương, chiều chuộng nó. Anh học hóa rất giỏi và từ nhỏ anh đã rèn cho nó tập làm các bài tập giải toán môn hóa học đơn giản một cách dễ dàng từ khi còn là học sinh cấp một.

Một lần nó theo anh đi lấy đề từ trường về để luyện thi quốc gia thì do đùa nghịch nên nó làm đổ tài liệu của anh rơi khắp lề đường, một tờ đề vô tình bay ra giữa đường, anh nó chạy theo để nhặt lại...

Chỉ trong chớp nhoáng nó đã thấy anh mình nằm trong vũng máu, trong tay vẫn nắm chặt tờ đề... nó vừa khóc vừa bước từng bước lao đao ra chỗ anh mình...

Mắt anh nó mở rồi dần khép lại nhưng miệng vẫn không thôi lẩm bẩm:

“Ồ yên đó, đừng ra đây...đường đông...nguy hiểm lắm...Hà... Vy...”

Mặc dù anh nó thoát chết nhưng nó không biết rằng có thể coi đó là một điều may mắn nữa không khi mà giờ đây anh nó đang phải sống một cuộc sống thật là vất vả. Anh đã hoàn toàn bị mất đi ý thức. ừ, phải rồi...cuộc sống thực vật, chỉ trong chớp nhoáng từ một người bình thường anh đã trở thành người thực vật. Nhanh đến mức mà cả nhà chưa ai dám chấp nhận đó là sự thật.

Thử hỏi xem làm gì có ai có thể chấp nhận sự thật một cách dễ dàng việc một con người ưu tú chỉ trong vòng chưa đầy nửa ngày đã trở thành người vô thức?

7. Chương 7. Cái Ôm

Thật may là Bông đã nhanh chóng ngăn không cho thầy đi theo hai đứa nó xuống phòng y tế vì khi Dương chưa kịp đặt chân xuống sân trường thì nó đã mở mắt nhìn cậu chăm chăm, trái ngược hẳn với tình trạng của nó vài phút trước đây:

“Mày thả tao xuống được rồi đấy!”

Cậu ngơ ngác vẫn chưa thả nó xuống:

“Ồ, chẳng phải là...”

“Mày thấy tao có yếu đuối đến mức có thể ngất dễ dàng vậy không? Tao không có tiền sử bệnh tim đâu nhé. Thôi, thả tao xuống.”

Cậu suy nghĩ một lúc rồi cũng thả nó xuống. Vậy là thay vì xuống phòng y tế thì chúng nó lại kéo nhau vào thư viện trường.

Nó lúi trong góc kệ sách ra cuốn truyện đang đọc dở từ lần trốn tiết trước ra đọc tiếp. Cậu không dám làm phiền nó khi đọc sách vì cậu đoán nó rất thích đọc sách, mà có làm phiền thì cậu cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Tuy đang đọc sách nhưng nó vẫn có thể thấy cậu đang ngồi không yên ở bên cạnh vì muốn hỏi nó chuyện vừa rồi nhưng lại không dám...

“Thực ra thì tao rất sợ môn hóa, mỗi lần có ai nhắc đến cái gì đó liên quan đến hóa là tao đã thấy sợ rồi chứ nói gì đến...” nói đến đây tự nhiên nó bật khóc, cả không gian yên tĩnh của thư viện giờ đây tràn ngập và vang vọng tiếng khóc nức nở của nó...

Cậu chỉ biết lặng người đi nhìn nó khóc. Cậu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, không hiểu lí do khiến nó tự nhiên bật khóc như vậy.

Ngoài cửa thư viện Bông đang đứng lặng yên nhìn nó, con bé hiểu nó hơn ai hết. Tuy yu đuối lảm nhưng nó có vẻ ngoài lạnh lùng và khó gần nên ai cũng nghĩ rằng nó mạnh mẽ...

Dương cũng nhìn thấy Bông đang đứng ở bên ngoài, cậu nhìn con bé ý muốn hỏi “tại sao?” , con bé không nói gì... bình thường thì Bông sẽ chạy ngay đến bên nó nhưng chẳng hiểu sao lần này nó lại không làm như vậy. Gió chẳng bao giờ khóc trước mặt một người khác đâu vậy mà lần này nó lại có thể ngồi khóc ngay cả khi ở bên cạnh Dương như vậy.

Gió nhẹ nhàng lướt qua khiến mái tóc của nó rối nhẹ, mái tóc rối trong gió cùng với gương mặt đầm nước mắt, những tiếng nấc nghẹn của người đứng thôi mà sao lại khiến cho cậu cảm thấy khó tả như vậy chứ, cái cảm giác như mình là một người vô dụng vậy khi chẳng thể làm gì.

Cậu hình như là đang cảm thấy đau. ừ thì làm gì có ai lại đi đau lòng trước nỗi đau của người đứng, chỉ đau khi người đứng ngày nào nay đã trở lên đặc biệt.

Cậu kéo tay rồi ôm nó vào lòng như một sự xoa dịu nỗi đau, cho nó và cho cậu. Lần đầu tiên cậu có thể hành động và nói ra những lời hoa mỹ đến vậy :

“Tao sẽ không hỏi lí do và cũng sẽ không ngăn mày khóc nhưng tao luôn sẵn sàng làm chỗ dựa ày”

Mặt trời đang tay ôm trọn gió vào lòng, một sự kết hợp tưởng như là không thể...

Em chưa bao giờ là mãi mãi

Nhưng là cả cuộc đời anh

Em chưa bao giờ là tất cả

Nhưng tất cả chẳng là gì nếu vắng em

Cám ơn em, nàng gió dịu dàng

Đã bên anh, một buổi chiều gió mát

8. Chương 8. Ai Mới Là Người Yêu Em Thật Lòng?

“Gió à! Về nhà ngay...” đã về lớp rồi Bông lại phải quay lại thư viện và hơi bất ngờ khi thấy cảnh tượng trước mắt. Gió và Dương cũng hơi lúng túng với hành động của mình.

“Chuyện gì vậy?” nó lau nước mắt nhìn Bông.

“Yun, bác nói anh Yun tỉnh rồi” cả cuốn sách trên tay nó rơi xuống, nó vội vàng ra khỏi thư viện nhưng đôi chân run quá không thể nào mà bước đi nổi.

Đã 4 năm rồi anh nó sống cuộc sống thực vật, bác sỹ đã nói khả năng tỉnh dậy chỉ là 1/10.000, có nghĩa là chỉ có 1 trong số 10.000 người bị rơi vào trạng thái đó có thể tỉnh lại và bây giờ anh nó chính là người đã tạo lập lên kì tích đó. Phải rồi, Yun chính là anh trai nó.

Sau vài phút lấy lại bình tĩnh nó chạy vội về nhà ngay, trong tâm trí nó bây giờ chỉ có chỗ cho anh trai thôi.

Những giọt nước mắt và cái ôm kia đã trôi về quá khứ, mặc dù chỉ vừa mới đây thôi nhưng nó cũng đã qua mà những gì đã qua thì người ta luôn gọi là quá khứ.

Anh Yun bây giờ là tương lai, một tương lai mà chỉ còn cách nó vài phút nữa thôi, một tương lai rất gần thôi...

3

2

Và 1

Cánh cửa phòng anh nó mở, vội vàng chạy lại bên giường bệnh của anh nó:

“Anh à! Anh Yun à?” nó chẳng thể suy nghĩ gì mà lao ngay vào ôm chầm lấy anh mình, anh vẫn đang nằm bất động trên giường bệnh, rõ ràng là anh nó vẫn nằm đó, vẫn khép đôi mắt lại mà sao lại nói anh tỉnh lại rồi? Sao lại đùa quá trớn như vậy? Sao lại để nó thất vọng thế này?

“Bố ơi? Anh con, anh của con...sao...tỉnh rồi mà?” nó khóc nức lên, vẫn ôm lấy người anh nó không chịu buông ra cứ như là nếu buông ra thì anh nó sẽ biến mất vậy.

“Bình tĩnh đi con gái! Nghe bố nói này!” bố nó vỗ về, nó đã cố để ngừng khóc nhưng vẫn nức lên từng đợt, bố nó tiếp tục:

“Nghe bố nói này. Rồi anh con sẽ tỉnh lại mà, anh con đã có phản ứng rồi mà, chỉ một thời gian nữa thôi...”

Ừ, anh nó đã có phản ứng rồi, anh đang khóc kìa mà, nước mắt rơi mà không ai để ý...

Sau khi ngừng khóc và lấy lại bình tĩnh thì chợt nhớ ra điều gì đó nó lại hét ầm lên, vì xấu hổ. Tại vừa rồi trong thư viện, nó đã ôm...à không, chính xác là nó đã để cho Dương ôm mình và khóc như một con dỏ hơi.

Chẳng lẽ lại khóc tiếp chứ cái kiểu này thì làm sao mà nó còn dám đi học nữa? Làm sao mà nó có thể nhìn mặt cậu bây giờ?...

Cũng may cho nó vì ngày mai là chủ nhật, biết là không được nhưng nó vẫn hy vọng qua một ngày thì cả ba (cả Bông) sẽ quên hết sạch chuyện ở thư viện, quên sạch sẽ...

Nhưng hình như không như nó mong muốn, khi nó vào Fb (Facebook) thì lại một lần nữa nó giật thót tim, trên trang chủ Fb thông báo “Dương DG đã thay đổi ảnh đại diện của anh ấy” sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như ảnh đó không phải là ảnh của nó được lồng ghép trong khung “LOVE FOREVER” và ngay sau đó nó nhận được tin nhắn của cậu:

“Dương thích Vy. Vy đồng ý làm người yêu của Dương được không?” hơi buồn cười một chút nhưng mà sự thật thì chân tay nó đang run, còn nổi cả da gà khi đọc tin nhắn đó nữa... bây giờ nó chỉ muốn phát khóc lên vì xấu hổ thôi.

Rồi điện thoại nó rung lên, có cuộc gọi đến, là cậu. Theo phản xạ lúc bấy giờ nó nhanh chóng đưa tay tắt điện thoại, rồi cậu lại gọi đi gọi lại rất nhiều lần, nó cũng tắt cuộc gọi rất nhiều lần nhưng chẳng hiểu sao nó lại không tắt nguồn hay là tháo hẳn pin ra nữa.

Biết nó không nghe máy nên cậu nhắn tin, xoay đi xoay lại cũng chỉ là muốn nó làm người yêu của cậu. Đúng là nó đã từ rất chán cái cảnh sống FA nhưng sao bây giờ có người nói thích nó lại thấy rắc rối thế này?

Nó không thấy thích cậu. Tình cảm của nó với nắng (Huy Vũ) tuy nhạt nhưng đâu phải là đã hết, nó vẫn còn yêu nắng lắm cơ...

Nó không trả lời tin nhắn và cậu lại tiếp tục gọi điện, lần này lấy hết can đảm nó nghe máy:

“Sao mà y cứ gọi cho tao mãi thế?”

“Mày đồng ý đi nhé! Tao thích mày thật mà. Gió!”

“Tao không biết đâu! Mày đừng có mà làm tao rối!” nói nhanh câu đó nó tắt máy và lần này nó quyết định tháo pin điện thoại.

Quăng máy lên giường nó sang phòng anh mỗi lần bức bối nó đều tâm sự với anh, không phải vì anh nó vô thức nên nó nói với anh mà là vì thói quen đó đã theo nó kể từ khi biết nói. Nó tâm sự và chia sẻ với anh mọi điều nhưng kể từ khi anh nó nằm bất tỉnh như vậy nó đã không còn nghe được những lời khuyên của anh nữa.

“Anh bảo em phải làm sao bây giờ? em thấy tình cảm với Huy Vũ vẫn còn nhưng lại thấy có chút cảm giác gì đó với Dương. Em không thể nào hiểu nổi trái tim mình nữa. Chẳng lẽ em lại là đứa có tính lẳng nhăng à? Không thể nào đâu, em không lẳng nhăng đâu mà...” đang nói nhỏ nhẹ thì đến câu cuối nó hét ầm

lên, cũng chính vì vậy mà nó không nhận ra rằng anh nó cũng vừa mới máy môi:

“Hà Vy của anh đâu có lẳng nhăng”

Bố nó đứng bên ngoài cũng khẽ mỉm cười, giá như lúc nào nó cũng có thể thoải mái như vậy...

“Con gái của bố đâu có lẳng nhăng!” bố nó quay về phòng, gần như lần nào tâm sự với anh trai thì bố nó cũng đứng bên ngoài để nghe, không phải nghe lén để quản lí con cái mà là nghe để hiểu con. Dù cho bố nó đã từ trải qua tuổi của nó bây giờ nhưng mà suy nghĩ xưa nay ít nhiều cũng có phần khác nhau.

“Anh à anh mau tỉnh lại để giúp em đi chứ cứ như thế này thì em không dám đi học nữa mất. Đã vậy em không chỉ học chung lớp mà còn ngồi chung bàn với cậu ta nữa. À mà anh này...chiều nay em có khóc...và cậu ta có ôm em. Em cũng không biết tại sao lúc đó em lại để cho cậu ta ôm nữa. Nhưng em cần lắm một vòng tay để an ủi mình lúc đó...” nó thở dài thườn thượt lấy bàn tay của anh mình và vẩn bở rơi biểu cảm trên gương mặt của người con trai đó...thoảng chút buồn miên man, chẳng thể gọi thành tên...

9. Chương 9. Chỉ Một Chút... Chờ Nhé!

Nó đứng dựa trên con đường đầy nắng và gió những ngày thu, mặc dù còn rất sớm nhưng nắng đã kịp trải dài trên khắp các con đường, vì là nắng buổi sớm và có gió nữa nên rất dịu. Nắng gió về lên nên trời xanh một nụ cười, một nụ cười tưởng như đã là kí ức nay lại một lần nữa tìm về...

Hôm nay, em sẽ nói những điều

Vì sao bao lâu nay em quá khó hiểu

Vì sao em không vui khi nhìn thấy anh

Đang kể vai đi bên ai

Em không vui, nhưng cố giả vờ

Rằng em không yêu anh.

...

Ghét con tim em đã thuộc về ai

Mà sao chẳng khi nào nghe lời em

Yêu đại khờ, dù có khi...

Giả vờ không yêu...

Nhưng lòng đau....

Lòng đau..

Nó vừa đi vừa vu vơ những câu hát chợt hiện nên trong đầu, nhưng tự nhiên hình ảnh của Dương lại hiện lên khiến cho nó mất hứng hát hò, không phải vì ghét cậu mà là nó thấy ghét chính bản thân mình...

Chẳng phải vừa rồi nó vẫn nhớ tới Huy Vũ sao bây giờ lại là Dương? Nó sợ mình sẽ thích, à không, có tình cảm với cả hai người mất, nói là có tình cảm là bởi nó không thấy thích mà lại cảm chẳng thấy yêu, bây giờ là vậy...

Cảm xúc trái tim thì chẳng làm sao để điều khiển được nên nó rất sợ khi nghĩ đến việc rồi một ngày nó sẽ đem lòng yêu cả hai, nó sợ mình sẽ thành một đứa con gái tham lam. Nó thấy sợ khi nghĩ đến thảm cảnh của mối tình này. Nó biết những người có trái tim lẳng nhăng thì chẳng bao giờ có được hạnh phúc.

Người ta đã nói hạnh phúc là con đường mà ta đang đi chứ không phải là đích đến nơi cuối đường, vậy nên nó làm sao có thể hạnh phúc khi trái tim lại rẽ ngang cả hai con đường?

Đúng lúc đó nó gặp Huy Vũ, mỉm cười rồi nó thở phào nhẹ nhõm, anh đang đeo Hạnh Bi, vẫn cười đùa hạnh phúc như vài năm trước nhưng trái tim của nó đã chẳng còn đau nữa, nó không thấy buồn và cũng chẳng còn khóc nữa. Có lẽ lời giải thích đơn giản nhất là mối tình đơn phương của nó đã đặt dấu chấm rồi. Khi thấy họ hạnh phúc một cảm giác vô cùng thanh thản tìm đến nơi tâm hồn nó...

Nó chợt hiểu ra rằng, anh chỉ là quá khứ, chỉ là kí ức và đôi khi chúng vẫn tìm về với chúng ta, vì thế mà thỉnh thoảng hình ảnh của anh vẫn hiện hữu trong đầu nó là điều tất nhiên.

Gió trong trẻo và thuần khiết...

Nhưng nó vẫn chưa sẵn sàng để chấp nhận lời yêu của Dương, nó cần thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc của mình, có lẽ vậy...

“Chờ tao nhé! Chỉ một chút nữa thôi!” nó mỉm cười thì thâm vào nắng, vào gió...

10. Chương 10. Gặp Lại Người Xưa...thất Vọng

Đã rất nhiều lần nó từ chối Dương vì thấy tình cảm của mình dành cậu còn chưa đủ lớn để gọi là thích chứ nói gì đến yêu. Mà một mối quan hệ sẽ chẳng đi về đâu khi một người yêu mà một người không, sẽ thật buồn cười khi yêu đơn phương người yêu của chính mình... nó không muốn nắm lấy tay cuuar người mà mình chỉ coi là bạn trên một con đường không biết tên...

Nhưng hình như nó dễ mềm lòng lắm...khi thấy cậu buồn thì nó cũng chẳng thoải mái, cái cảm giác đó cũng tệ không kém gì cái cảm giác như là mình đang làm sai điều gì đó, nó thấy mình như người đang mang tội vậy.

“Em phải làm sao đây khi mà cậu ta cứ như vậy hả anh?con trai ai cũng như vậy chắc? Người đâu mà chỉ biết nghĩ đến bản thân mà không thèm nghĩ đến cảm xúc của người khác. Rõ là em đã nói chỉ coi cậu ta là bạn mà cậu ta cứ đòi em cho cậu ta cơ hội, anh bảo em có cơ hội gì để mà cho đi bây giờ?” nó ngồi bên cạnh giường của anh trai nhảu nhó than thở, kể cũng buồn cười khi mà nó cứ ngồi than vãn như thế, lúc thì như trẻ con lúc thì lại như bà cô đã có chồng.

Thế là nó cứ ngồi cạnh anh mình khóc dở mếu dở cả buổi chiều, chắc đó cũng là lí do vì sao nó có thể im lặng lâu như vậy khi ở trường (thì ở nhà nói nhiều rồi đến trường còn đâu hơi sức để mà nói nữa)

“Giá như con cũng có thể tâm sự với bố thoải mái khi con tâm sự với Yun, con gái...”

Có thể bạn sẽ thắc lí do vì sao bố lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh nó mà không hề thấy bóng dáng của mẹ, bởi mẹ không yêu thương nó...

Tất cả nguyên do vì sao mẹ không yêu thương nó như yêu thương anh mình đang được bố nó ra sức bảo vệ từng ngày. Ông luôn cố gắng để bí mật đó là mãi mãi hoặc lâu nhất có thể... ông sợ sẽ làm ó tổn thương, ông sợ mình sẽ không thực hiện được lời hứa năm xưa với người ấy...

Gió mỏng manh nên dễ tổn thương...

Lần này Bông cũng chẳng cho nó lời khuyên nào được... bình thường rắc rối của người khác nó có thể tìm ra hướng giải quyết nhanh chóng và hiệu quả nhất vậy mà đến chuyện của mình thì lại chịu bó tay...

“Mày bảo tao phải làm sao đây? Nó làm như vậy tao cứ thấy khó chịu thế nào ấy, cứ như mình có lỗi” nó vừa uống trà sữa vừa than vãn với Bông mặc dù biết rằng sẽ chẳng có tác dụng gì, có khi chỉ thêm rối tung lên thôi...

“Thế thì mày cứ đồng ý làm người yêu nó đi... à mà không được, không được, mày nhất quyết không được đồng ý. Nó xấu hệt con gậy vậy” Bông vừa nói vừa tưởng tượng ra thảm cảnh gì đó trong đầu rồi rú ầm lên....

“Mày thấy tao có giống kiểu con gái chọn người yêu qua ngoại hình không? Tao không đồng ý cũng do tao không có tình cảm thôi...”

Đây, vì Bông mà bây giờ nó lại phải suy nghĩ thêm về chuyện nhờ không may cậu hiểu lầm nó chọn người yêu qua ngoại hình nên mới từ chối chứ không phải là nó không có tình cảm với cậu thì chết...

Bực mình vì rắc rối không những không được gỡ bỏ mà còn bị vò thêm cho ngày càng rối tung rối mù lên nữa, nó hút một mạch hết sạch ly trà sữa của mình rồi con gọi thêm rất nhiều kem để hạ hỏa, mùa thu trời không nóng như mùa hè nhưng cũng không đến mức lạnh như mùa đông để mà không ăn được kem (nói thì nói vậy thôi chứ chúng nó toàn rủ nhau mùa đông đi ăn kem cuộn)

Thay vì ăn kem thì Bông sẽ ăn một cái pizza loại nhỏ vì cỡ họng của cô không được “sịn” như của nó, cô dễ bị mất giọng chứ không như nó ăn cả tá kem xong vẫn có thể hét lên đầy uy lực khi tức giận.

Vừa lúc đang ăn nó sững sờ khi thấy Hạnh Bị chạy từ bên trong ra, vừa chạy vừa khóc nức nở rồi va cả vào bàn ghế nữa. Lúc sau nó cũng thấy Huy Vũ đi từ bên trong ra vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với em gái xinh xắn đáng yêu bên cạnh và cứ như là vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Cả hai đứa chúng nó vừa nhìn là đã hiểu ra mọi chuyện...

Nó không ngờ anh lại là người xấu xa, sỗ Khanh như vậy...không kịp suy nghĩ gì nhiều nó bỏ ly kem đang ăn dở ở lại bàn cùng với Bông để đuổi theo Bi, nó nghĩ với tâm trạng hiện giờ thì thật nguy hiểm khi để cho con bé đi một mình ngoài đường đông.

Bông cũng đang định đuổi theo nhưng bị phục vụ giữ lại vì chưa trả tiền, sau một hồi lục tung tất cả các túi nó nhận ra rằng ví tiền của mình đã không cánh mà bay, cô cười trừ nhìn anh phục vụ rồi ngồi lại bàn:

“em đợi bạn quay lại ạ!”

“ừ, vậy em có muốn ăn thêm gì không?” nó chỉ biết cười thôi, tiền đã không thấy đâu rồi thì ăn uống gì nữa chẳng biết.

“Dạ thôi, em ăn cũng nhiều rồi, anh cho em xin ly nước lọc.”

11. Chương 11. Tường Vi Lạnh

“Này! Mấy bác già rồi mà sao vẫn có những hành động đáng xấu hổ như vậy hả?” Nó vội vàng chạy lại khi thấy một đám đàn ông đang vây quanh Bi, con bé chẳng biết làm gì ngoài việc đứng khóc. Chắc nó không nhận thức được chuyện gì đang xảy ra đâu, nếu có thì cũng mơ hồ lắm thôi...

“Này! Em gái hết chuyện để làm à mà đi xen vào chuyện của người khác? Hay đi chơi chung với bọn anh đi nha?!” nó bây giờ cũng đang dần bị biến thành đối tượng trêu chọc của đám người đó. Một tên cao, gầy nhòm và đen nhẻm nở một nụ cười thật là khả ố với nó. Nhưng mấy gã đó hôm nay gặp phải nó thì không may rồi:

“ Thế chẳng lẽ mấy bác già nghĩ tôi ngu hay sao mà xông vào đây khi chưa có sự chuẩn bị? Tôi đã gọi cảnh sát rồi.” Vừa dứt lời thì tiếng còi báo của xe cảnh sát réo ngày một gần (ngày càng lớn), mấy gã đó nghe thấy thế thì bỏ chạy toát loạn, có tên rơi cả dép mà chẳng dám quay lại nhét.

“Bạn gọi cảnh sát thật à?” Bi lúc này có vẻ bình tĩnh hơn rồi và giật mình khi còi xe cảnh sát cứ réo mãi không thôi.

Lúc này nó mới cẩn thận đi ra lấy cái điện thoại được gài trên nắp thùng rác công cộng và tắt báo thức đi.

“Chỉ là báo thức thôi mà!” nó nhìn cô cười típ mắt, nhìn thấy nó cười Bin cũng cười theo mặc dù mắt còn ướt đầm:

“Lần đầu thấy Vy cười.”

Nó tảng lờ đi câu nói của cô:

“Mà để tớ đưa bạn về nha?”

Bi từ chối và nói bây giờ cô đã ổn hơn và có thể tự về nhà một mình. Hơn ai hết nó hiểu bây giờ tâm trạng của Bi đang rất tồi tệ và cô chỉ muốn ở một mình.

Lúc này nó mới chợt nhớ ra là Bông vẫn đang ở quán kem trong tình trạng không một xu trong túi (vì sợ Bông tranh trả tiền nên nó đã nén giấu ví tiền của cô đi)

“Chắc mày giận tao lắm!”

Chạy một mạch trở lại quán thì nó thấy Bông vẫn đang ngồi đó và nhắm nháp ly nước lọc...

“Vẫn còn biết đường mà quay lại đây hả? Tao tưởng mày phải chạy theo con bé đó về nhà rồi giao tận tay bố mẹ nó chứ?!” Bông bắt đầu giở giọng giận dỗi.

“Thôi mà... tao hứa, tao đảm bảo là sẽ không có lần sau nữa đâu. Thề luôn!” nó ngồi xuống bàn rồi còn thề thốt cứ như là người yêu của Bông vậy...

Thực ra thì Bông không bực mình vì bị nó bỏ lại quán để chạy theo Bi mà bực mình vì nó toàn đi lo chuyện của người khác. Như vậy thì sẽ khổ, sẽ chẳng thể sống cuộc sống bình yên được, lúc nào cũng phải tất bật với rắc rối của người khác...

Bông có việc phải đi trước nên nó về một mình, lúc đi qua cửa hàng hoa thì nó bị hút bởi mùi hương đặc trưng của hoa tường vi lạnh, đó là một loại hoa khá hiếm và khó chiều, nó được lai ghép giữa hoa tường vi và cây bạc hà nên ngoài mùi hương thơm dịu ngọt nó còn thoảng hương bạc hà man mát nữa...

Anh trai nó rất thích loài hoa này nên đã đặt mua trên một trang mạng chìm ở Đức, hơn một tháng vẫn không nhận được hoa thì cả nhà ai cũng nghĩ rằng anh nó bị lừa nhưng đúng một tuần sau thì hoa được gửi tới nhà. Một chậu hoa nhỏ xinh với những bông hoa tường vi có kích thước nhỏ hơn bình thường có màu xanh trời pha thêm chút chấm ở chỗ cánh hoa gần nhị. Hương thơm của nó nhẹ nhàng lan tỏa khắp cả nhà...

Anh nó rất thích và chăm sóc chậu hoa ấy rất cẩn thận. Có lần phải đi thi học sinh giỏi quốc gia một tuần không ở nhà được nên anh nhờ nó chăm hoa hộ thì cả tuần ấy nó quên không tưới nước cho hoa. Kết quả là khi anh nó về đến nhà thì chậu hoa tươi đã trở thành chậu củi khô (tuy vậy nhưng nó vẫn đặt chậu củi khô ấy ở trong phòng mình)

Tuy không bị mắng và anh đã nói là không sao, không giận nó nhưng vì thấy có lỗi nên nó khóc rất nhiều và đã nhịn ăn cả tuần.

Nó khẽ đẩy cửa bước vào cửa hàng...

“Xin chào!” không thấy ai nên nó mở lời chào để đánh động. Khi thấy nhau thì cả nó và chị chủ đều ngạc nhiên vì họ có quen nhau từ trước, chị chủ là bạn của anh nó hồi cấp 3, đến gần hết lớp 11 thì anh nó không còn cơ hội để đi học nữa...

“Em chào chị!” nó mỉm cười bước lại...

“Ừ, Hà Vy càng lớn càng xinh xắn nhỉ?” dù biết rằng đó chỉ là một lời khen mang tính chất xã giao nhưng nó vẫn vui lắm chứ.

Tiếp theo đó chị Lam-chị chủ ngập ngừng hỏi tiếp:

“Anh của em...khỏe chứ?”

“Dạ, bác sỹ nói anh em đang có chuyển biến tốt và sẽ sớm tỉnh lại thôi” nó cười nhạt, cả hai im lặng một chút rồi nó tiếp lời:

“Đi qua đây em có ngửi thấy mùi của tường vi lạnh nên ghé qua mua để đặt vào phòng của anh Yun, anh ấy sẽ thích lắm và sẽ nhanh tỉnh lại hơn...em hy vọng thế...” nó cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào đôi giày búp bê của mình vì không biết phải nói gì hơn nữa...

“Thực ra chị không có ý định bán nó đâu nhưng nếu nó có thể giúp cho Yun mau hồi phục thì chị tặng lại nó cho cậu ấy. Thay ột lời cảm ơn. Chuyển lời giúp chị nhé?” vừa nói chị vừa đặt chậu hoa vào tay nó, thật chẳng ra sao khi mà nó chỉ cảm ơn rồi đi về luôn, không cả mời chị ấy đến nhà chơi...

12. Chương 12. Xin Đừng...

“Anh có còn nhớ chị Lam không? Cái chị ngày xưa vẫn hay qua rủ anh đi học ý. Bây giờ chị ấy đã là chủ một cửa hàng hoa rồi, thích thật đấy. Chị ấy nói tặng chậu tường vi lạnh này cho anh thay một lời cảm ơn khi em nói muốn mua nó đấy, chị ấy tốt thật anh nhỉ?” nó nắm chặt tay anh, vừa nói vừa ngắm những bông hoa xinh đẹp ấy.

Nó đâu biết rằng những cái nắm tay ấy mới thật sự khiến cho anh nó mau chóng hồi phục.

Lí do anh thích tường vi lạnh cũng chỉ là do loài hoa đó rất giống nó...

Gió từ ngoài cửa sổ tràn vào đưa hương thơm man mát lan tỏa khắp phòng, tràn cả vào trái tim đang ấm của anh...một nụ cười vô hình...

Chẳng hiểu vì lí do gì mà nó lại mở điện thoại ra gửi cho Dương một tin nhắn, ngắn thôi:

“Tao khó tính lắm, nhiều lúc còn buồn vô cớ rồi nổi nóng với người khác nữa...tao nói vậy mày có còn yêu tao không?”

“Không, tao không có đủ kiên nhẫn và sức chịu đựng của tao cũng không cao để yêu cái đứa như mày nói, nhưng tao yêu mày, một khi đã yêu rồi thì không có điểm gì là xấu cả”

“Ừm...” nó mỉm cười...

...

Như một thói quen cứ mỗi lần ở cạnh Yun nó đều nắm chặt tay của anh, không phải là để truyền hơi ấm cho anh mà là để cảm nhận chút hơi ấm từ anh vì và mùa lạnh tay anh ấm lắm còn tay nó thì lạnh ngắt...còn vào mùa nóng thì tay của nó thiếu điều có thể nướng chín một cái bánh qui bơ nữa thôi là thành cái lò nướng di động. “Em đồng ý rồi anh à, đồng ý làm người yêu của một người mà em chỉ coi là bạn. Thật chẳng ra sao cả anh nhỉ? Chán em thật ấy.” Nó thở dài ngao ngán, vừa xem phim vừa nói nên nó không biết mặt anh nó đang biến sắc:

“Đừng...” một lời rất nhẹ rất êm và nó không hề nghe thấy...

...

“Tao khó tính nên người yêu của tao cũng phải hoàn hảo. Vất vả ày rồi! Bạn người yêu...” nó lẩm bẩm trước khi chìm sâu vào giấc ngủ

Gió yêu thầm lặng

Gió ghét ồn ào

Gió không hoàn hảo

Và gió lặng tình

Bên gió không khó

Chỉ vát và chút thôi

13. Chương 13. Rồi Sẽ Yêu

3h sáng

“Chúc Vy buổi sáng anh lành nhé! Yêu bạn <3” nó=“” mắt=“” nhắm=“” mắt=“” mở=“” đọc=“” tin=“” nhắn=“” chỉ=“” thiếu=“” nước=“” khóc=“” thết=“” lên=“” thôi=“” khi=“” mà=“” giấc=“” ngủ=“” của=“” nó=“” chưa=“” đầy=“” 30p.=“” nó=“” khó=“” ngủ=“” lắm=“” thường=“” thì=“” nó=“” đi=“” ngủ=“” rất=“” sớm=“” nhưng=“” chỉ=“” khoảng=“” 15-30p=“” là=“” tỉnh=“” giấc=“” mãi=“” cho=“” đến=“” 2-3h=“” sáng=“” mới=“” ngủ=“” yên=“” được...vậy=“” mà=“” hôm=“” nay=“” mới=“” 3h=“” sáng=“” nó=“” đã=“” bị=“” đánh=“” thức=“” bởi=“” bạn=“” người=“” yêu=“” siêu=“” lãng=“” mạn=“” rồi...=“”>

Cảm thấy hối hận...

Tất nhiên nó không trả lời tin nhắn mà đi ngủ tiếp rồi vì lỡ không may cậu bắt nó nhắn tin luôn đến sáng thì chắc nó cũng chết sớm vì không được ngủ quá...

Vì bị đánh thức rất khó ngủ lại nên nó mở nhạc ra nghe, tất nhiên là chỉ cho phát vài bài đủ thời gian để nó có thể ngủ lại thôi không thì điện thoại nó chắc sẽ réo đến sáng luôn quá...

Từng câu từ nhẹ nhàng, sâu lắng nhanh chóng phát huy tác dụng, nó chìm dần vào giấc ngủ...

Nó vùng dậy đón bình minh và tham lam hít hà đầy lồng ngực bầu không khí trong lành của buổi sáng ngày thu.

Những cơn gió mát thổi mái tóc rối của nó bay bay, tuy hơi lạnh một chút nhưng mà thích lắm, thoải mái vô cùng... nó đưa ánh mắt của mình đi thật xa trong khoảng không gian bao la, cuối cánh đồng là một chân trời yên bình...

“Gió sẽ học cách yêu cậu từ hôm nay nhé?!”

Trước khi đi học nó không quên ghé qua và hôn lên trán anh trai mình, đó là một thói quen, ngày xưa anh cũng thường làm vậy với nó...

Những cái nắm tay và những chiếc hôn...

Anh yêu em mất rồi, Vy...

Nó bước vào trường và giữ im lặng vẻ mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

Mặc dù đi từ đằng sau nhưng nó vẫn có thể nhận ra cậu một cách dễ dàng. Bắt đầu bài học đầu tiên:

“Hạ thấp ánh mắt xuống đi! Một góc 80 độ so với mặt đất là được rồi...” thật buồn cười khi mà một đứa lúc nào cũng cúi mặt xuống đất mà đi như nó hôm nay lại phải nâng ánh nhìn của mình lên ột góc 120 độ để nhìn người khác. Bình thường thì dù thể nào thì nó vẫn giữ ánh nhìn của mình chăm chăm vào những bước đi, ngay cả khi nói chuyện với người khác....

...

“Tao chưa yêu mày!” nó không dám nhìn thẳng vào mắt cậu khi nói ra câu đó nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn phải nói ra.

“Ừm, tao biết mà. Tao hứa, sẽ khiến mày yêu tao cũng như tao yêu mày...”

Nó mỉm cười nhìn cậu...ừ...chắc nó sẽ yêu cậu thôi...yêu nhiều thôi

***Mọi thứ sẽ trở lên đẹp hơn

Khi nó thành kỉ niệm

Một kỉ niệm đẹp có thể khiến ta khóc

Khiến ta cười mỗi khi nhớ về...

14. Chương 14. Chẳng Lẽ...anh Không Được Phép Yêu Em Sao?

Sau khi chuyển cấp, nó vẫn cùng lớp với Bông nhưng lại chỉ cùng khối với Dương. Nhưng cũng chẳng có gì là quan trọng nữa rồi vì đơn giản, nó và cậu đã cắt đứt liên lạc hơn tháng rồi...

Chắc là chia tay...

Nó yêu cậu, thật và nhiều(?) nhưng nó chưa nhận ra điều đó. Ngay cả khi đêm nào nó cũng buồn vì nhớ cậu thì nó vẫn chưa nhận ra là mình yêu cậu.

Mãi đến khi tình cờ chạm mặt cậu trên sân trường và ngỡ ngàng khi cậu lướt qua nó nhẹ như một con gió vậy...chúng nó không từng quen nhau sao? Mắt nó rưng rưng, sống mũi cay và đôi chút cảm xúc nghẹn lại nơi cổ họng. Nó cố giữ im không khóc cho tới khi vào đến lớp. Ngồi xuống bàn, vài giọt nước mắt rơi khẽ thấm vào trang giấy là mà đi vài con chữ...lau nhanh đi nó khẽ mỉm cười động viên chính mình...

ừ thì chia tay, đây đâu phải lần đầu, chẳng phải trước đây nó vẫn luôn nhẫn tâm nói chia tay với cậu chỉ vì những lí do hết sức ngớ ngẩn mang tên “tùy tâm trạng” sao? Nó chẳng phải vẫn luôn bắt nạt cậu sao? Nhưng sao lần này...chia tay thật mất rồi. Mọi lần nói chia tay chỉ là nó dọa cho cậu một chút thôi, biết chắc kiểu gì thì cậu cũng sẽ năn nỉ rồi thì xin lỗi để nó quay lại ngay cả khi người sai không phải cậu...và cứ thế cậu rèn cho nó một thói quen xấu...

Bây giờ thì...nó không còn cơ hội để nói chia tay nữa rồi...

Đêm hôm đó nó khóc, khóc nhiều lắm. Khóc khi nhận ra nó yêu cậu, yêu thật sự mất rồi. Nhưng ai mà ngờ được khi mà nó yêu thật cũng chính là lúc cậu rời xa nó...

2h sáng

Không thể nào ngủ nổi nên nó tìm sang phòng anh trai. Phải. Anh Yun đã tỉnh lại sau thời gian dài sống cuộc sống thực vật...

“Anh! Em không ngủ được.” Nó đứng cúi gằm mặt trong bóng tối, hai tay cẩu chặt vào nhau xước cả da...

“Ai làm em phải khóc?” anh nó vẫn giữ nguyên dáng đứng quay lưng về phía nó, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, người run run trong bóng tối...

“Em yêu người ta mất rồi...nhưng...người ta cũng xa em mất rồi...” nó cố giữ cho mình không òa ra khóc vì đang là giờ ngủ của cả nhà, với lại nó cũng không muốn để ai khác biết nó khóc, nhất là với lí do đó...nhưng vẫn không kìm nổi nước mắt...từng giọt, từng giọt rơi xuống sàn nhà...từng âm thanh trong trẻo xé nát trái tim của Yun...

Cắn chặt răng để giữ im không hét lên, anh nắm chặt tay đảm thật mạnh vào tường, một cách để giải tỏa nhưng lòng anh lại chẳng dễ chịu chút nào khi mà nó đang khóc, đang đau vì một người không đáng...

Thấy anh như vậy nó chợt hồi hần khi sang đây mà không biết rằng dù cho nó có sang hay không thì anh nó cũng như vậy thôi vì khi hé cửa phòng nó lúc tối anh đã nặng đi khi thấy nó đang khóc nức nở ngoài ban công. Anh đã đứng rất lâu, rất lâu trước cửa phòng của nó. Anh cũng đã khóc, đã đau và đã rơi nước mắt...

“Anh đừng vậy mà...đừng làm em sợ mà anh. Em hứa, em hứa sẽ không khóc nữa đâu. Em hứa, em sẽ quên, sẽ quên hết...” nó chạy lại ôm lấy anh từ phía sau, từng giọt nước mắt thấm vào lưng áo anh...lạnh...anh vẫn im lặng...

“Em không yêu, không cần ai hết. Em chỉ cần anh thôi...chỉ cần có anh bên em thôi”

Anh quay lại nhẹ ôm nó vào lòng, thì thầm từng chữ run run vào tai nó:

“Anh yêu em mà...đừng khóc vì những kẻ không xứng đáng... anh luôn ở bên bảo vệ em mà...”

Nó nằm ngủ trong vòng tay của anh...

...

Vì đêm qua ngủ muộn nên bây giờ nó vẫn đang còn ngủ còn anh thì đã thức từ lâu rồi, hay đúng hơn là cả đêm qua anh không ngủ...

Nhìn nó ngủ say trong vòng tay của mình anh mỉm cười, một nụ cười thật ấm áp...

“Cạch”

Cửa phòng khẽ mở ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt bố nó nghiêm mặt lại nhìn Yun. Nụ cười trên môi anh cũng vụt tắt.

Anh để nó nằm lại giường, sau khi đã chắc chắn nó có được tư thế ngủ thoải mái nhất anh đi ra ngoài. Bố nó đang đứng bên ngoài cửa phòng, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị:

“Vy là em gái của em...”

“Đúng. Hà Vy là em gái của con và chẳng lẽ anh trai lại không được ngủ chung với em gái của mình?” anh như là đang muốn thách thức chính bố của mình vậy, ông tức tối bỏ đi để anh đứng lại. Khi ông đã đi xuống nhà anh khụy xuống, lưng dựa vào tường, một chân co lên một chân duỗi thẳng, một tay thả lỏng một tay để lên trán:

“Chẳng lẽ...anh không được phép yêu em sao?”

15. Chương 15. Xa Nhau Rồi...ai Hạnh Phúc Hơn Ai?

Tưởng như nó đã có thể quên đi tất cả, nhưng không, hôm nay nó lại chạm mặt cậu, lại trốn nhanh vào lớp, không khóc nữa nhưng mà vẫn buồn lắm...

“Mày điên à? Nó có cái gì đâu mà mày phải như thế hả? Quên ngay đi cho tao nhờ, con dở hơi!” Bông thấy nó cứ như vậy suốt thì không khỏi bực mình.

Nhưng Bông sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác của nó lúc này đâu vì đơn giản là cô xinh xắn và được nhiều người săn đón. Cô không lằng nhằng nhưng cũng chẳng lụy như nó, cô chưa bao giờ yêu ai cả, chắc có lẽ cuộc sống tự do sẽ thoải mái hơn. Ừ đúng rồi, sống mà không bị ràng buộc vào ai đó thoải mái lắm, sẽ dễ chịu lắm.

Rồi mỗi ngày thức dậy, mỗi đêm đi ngủ sẽ chẳng phải lo lắng xem liệu người ta có còn yêu mình không, người ta đang làm gì, có nhớ mình không?...đủ thứ.

Và hơn hết là không phải lo “giận” không phải lo “chia”

“Tao cũng muốn quên đi lắm, nhưng không được, không biết có phải tao yêu rồi không nữa.

“Nhưng mà suy cho cùng thì chúng mày cũng đã nói chia tay đâu phải không nào? Tao sẽ đi hỏi nó!”

“Mày định hỏi nó cái gì?” chưa kịp nói xong thì Bông đã đi mất hút mà nó thì chẳng thể nào mà chạy theo được, nó không muốn chạm mặt cậu bây giờ...

Nó ngồi đợi Bông về mà như ngồi trên đồng lửa, chẳng làm gì được ngoài việc gõ gõ bàn học.

Đến khi Bông về thì nó cũng chỉ ngược nhìn một cái rồi cụp mắt xuống lại ngay, không biết phải hỏi Bông cái gì nên nó vẫn cứ ngồi im như vậy.

Sau một hồi lâu lưỡng lự Bông mới nói nhưng mãi mà chả thấy nói vào chủ đề chính, cứ vòng vèo mãi việc đi trên đường đến lớp cậu mãi thôi...

“Rốt cuộc mày hỏi gì và nó trả lời gì? Cứ nói thẳng ra đi không sợ tao buồn đâu. Một lần cho dứt khoát.” nó bắt đầu bực mình.

“Tao hỏi nó với mày bây giờ như thế nào, nó nghe xong không nói gì mà đi thẳng vào lớp, bực mình quá tao cũng về luôn. Tao nói thật chứ cái loại ấy mày con vẫn vương làm gì cho bần đầu ra...mày thấy mấy lần cái nhau rồi chia tay nó chả tìm ngay con khác rồi không tán được ai lại quay về xin mày quay lại còn gì...” từng câu Bông nói ù đi trong tai nó...

Nó mỉm cười khiến ọi người cứ nghĩ là nó đang thoải mái, dễ chịu lắm nhưng nào ai hay trái tim nó đang đau lắm.

Vậy là chia tay thật rồi, tệ hơn cả là chẳng phải do lỗi của riêng ai cả, do cả hai...

Nhìn thấy nhau rồi mà vẫn quay lưng bước đi, thế là xa nhau thôi...

Để yêu thì khó

Mà để xa thì dễ

Để yêu...

Phải dùng cả cuộc đời để chứng minh

Còn để xa...

Chỉ cần, nhắm mắt và quay lưng

Chỉ cần, im lặng mà bơ nhau

Chỉ cần, yêu mà không nói, không giữ

Mất nhau rồi...

Ai hạnh phúc hơn ai?

Thực sự rất xin lỗi các bạn đẹp trai xinh gái đang theo dõi chuyện này nhé vì bận ôn thi cuối kì nên tớ sẽ phải dừng khoảng hơn một tuần, các bạn thông cảm nhé :) tớ hứa tớ đảm bảo là sẽ quay lại trong thời gian sớm nhất có thể, muộn nhất sẽ là 10-5-2015 nha!

nếu rảnh rồi thì các bạn cũng có thể đọc một chuyện khác của tớ lại đây:

</luon-ben-em-nguoi-con-gai-nam-giu-trai-tim-cua-nhung-con-quy.html>

Yêu thương các bạn nhiều nhé! <3>

16. Chương 16. Chỉ Vì Yêu Em...

Mặc dù vẫn yêu lắm nhưng mà nó đã dần chấp nhận sự thật rằng câu chuyện tình này sẽ không có tương lai, nó chấp nhận ình yêu đơn phương một lần nữa và có lẽ yêu đơn phương hợp với nó hơn, yêu đơn phương người yêu cũ...

“Em đang suy nghĩ chuyện gì vậy?” Yun đặt hộp kem vừa mua xuống bàn, vừa nói anh vừa mở nắp hộp kem ra cho nó, anh cũng đã chuẩn bị sẵn hai cái thìa...

“À, em chỉ nghĩ là hình như chị Lam thích anh, tại mỗi lần giao hoa đến nhà em đều thấy chị ấy nhìn trộm anh...nhưng, sao anh không nói chuyện với chị ấy?” nó không muốn nhắc đến Dương vì cứ mỗi lần nhắc đến cậu ấy anh đều không vui và nhiều lúc còn có những hành động rất đáng sợ nữa...

“Em đừng có mà vớ vẩn! Mình em anh yêu còn chưa hết thì còn chỗ nào trống trong tim nữa mà yêu người khác?!” anh gõ nhẹ vào đầu nó, không đau nhưng nó vẫn nhăn mặt ra chiều giận dỗi:

“Anh làm rồi hết tóc em rồi, không chơi với anh nữa...” vừa nói nó vừa bê hộp kem quay lưng lại với anh, chẳng biết kem ai mua nữa. Anh không nói gì mà ngồi nhìn nó ăn...

“Hoy, không thêm giận anh nữa, ăn kem này!” phát hiện anh không có ý định dỗ dành nên nó lại phải chủ động quay lại làm lành :v. Càng ngày anh lại càng không muốn rời xa nó...anh cũng không muốn trao nó vào tay bất kì thằng con trai nào...

Bố nó đứng ngoài cửa phòng nhìn hai anh em nó từ này đến giờ, Yun đang ngày càng lún sâu vào sai lầm, không đáng có nhưng lại rất khó để gỡ bỏ...

Chẳng hiểu thế nào mà hôm nay cả nó và Bông đều đi học muộn. Nhưng cũng nhờ vậy mà chúng nó quen được Na. Cả 3 đứa chúng nó đều đi học muộn và bị cô giáo cho đi nhặt lá sân trường, thăm thương làm sao khi mà bây giờ đang là mùa thu-mùa rụng lá...

“Không cần tỏ ra thăm hại như vậy đâu. Cứ coi như đây là một kỉ niệm vui...” lần đầu tiên nó bắt chuyện với một người lạ...

Hai đứa nó có thêm bạn, ban đầu cứ nghĩ Na duyên dáng, đáng yêu lắm nhưng sau rồi mới biết khi chơi thân rồi thì đứa nào cũng có máu khùng điên...

“Anh Yun! Anh Yum à?!” nó hốt ha hốt hải chạy vào phòng lôi anh xuống nhà. Ra là nó muốn anh nói chuyện với chị Lam. Nhưng sau rồi cuối cùng thì chị ấy vẫn là người mở lời trước:

“Lâu rồi không gặp, dạo này cậu vẫn khỏe chứ?” chị Lam mỉm cười ngượng ngùng nhìn Yun thế nhưng đáp lại câu hỏi anh chỉ “Ừ” một tiếng nhẹ. Nó để ý thấy thái độ đó của anh đang làm chị Lam buồn và mất tự nhiên.

“Anhhhh...anh mời chị Lam ở lại nhà mình ăn tối đi. Chị ấy đã tặng mình cả chậu tường vi lạnh cơ mà. Đi mà anh!” nó khoác tay anh đứng đưa rồi xị mặt làm nũng không khác gì kiểu con mèo đang đòi chủ cho ăn.

Chị Lam cũng khá nhanh nhạy khi nhận ra thái độ mà anh dành cho nó không giống như anh em bình thường.

“Thôi, chị còn phải về trông cửa hàng nữa, nhưng, em cho chị mượn anh trai của em 5p nhé?!” mặc dù là đang nói chuyện với nó nhưng chị lại nhìn lên Yun chờ câu trả lời nhưng anh vẫn cứ nhìn chăm chăm vào em gái mình...

“Em cho chị mượn luôn đấy, mượn cả đời cũng không sao!” nó mỉm cười đẩy anh ra chỗ chị rồi chạy lên phòng tìm bố nói chuyện...

...

“Ngoài Hà Vy ra thì chắc là không có người con gái nào may mắn nhận được sự quan tâm của cậu đâu nhỉ? Không riêng gì mình đúng không, Yun?” chị ngược đôi mắt ướt nước của mình lên nhìn anh nhưng ánh mắt của anh vẫn hướng về căn phòng nhỏ nhắn trên tầng 3, cái phong mà ban công tràn đầy hoa...

“Ừ...” vẫn một tiếng nhẹ nhàng và êm ru...

...

“Tớ vẫn yêu cậu lắm, Yun...dù cho ánh mắt và trái tim của cậu chưa bao giờ chuyển hướng...”

Có thể anh ích kỉ

Nhưng...chỉ vì yêu em thôi

Có thể anh tàn nhẫn

Nhưng, cũng chỉ vì yêu em thôi...

17. Chương 17. Không Muốn Làm Anh Trai.

“Đó là lí do vì sao Vy cắt đứt liên lạc với Dương sao?” trái tim của nó bỗng nhói lên khi nghe câu này, chân nó dừng lại ở cửa lớp...sao lại là nó cắt đứt liên lạc với cậu chứ?

“Là anh trai, cùng chung bố chung mẹ.” Dù không còn là gì với nhau nhưng nó vẫn muốn giải thích, nó không muốn cậu hiểu lầm vì dù gì đi chăng nữa thì nó vẫn yêu cậu, yêu nhiều lắm chứ. Và nó vẫn chờ một ngày cậu sẽ quay trở về, dù cho sự chờ đợi của nó là ngu ngốc...

“Vậy sao? Xin lỗi!”

“Nhưng sao cậu lại nói tôi cắt đứt liên lạc với cậu? Là do tôi sao? Không phải cậu à?” đã cố để không nói rồi nhưng nó không kìm được mà hét lên với cậu.lúc này đây nó có cảm giác oan ức vô cùng. Mắt ngấn nước...

Cậu sống sờ nhìn nó, rõ ràng là cả hai cùng có lỗi mà. Chỉ là Dương là con trai mà lại thiếu chủ động cho lên mọi chuyện nó mới tồi tệ như này thôi. Không phải nó là kiểu con gái cổ hủ nên nghĩ cứ là con trai thì phải chủ động trước đâu, chỉ là nó hay lo sợ thôi. Nó sợ cậu không yêu nó nữa mà nó lại liên lạc thì sẽ làm phiền đến cậu. Là vì hơn ai hết nó biết cậu lãng nhang đến mức nào. Và cũng hơn ai hết nó biết cái thứ cậu cần không phải là nó mà chỉ là một đứa con gái có ngoại hình ưa nhìn để làm người yêu mà thôi...hơn ai hết nó biết nếu gặp một người khác đẹp hơn cậu sẽ đá nó...

“Dương xin lỗi! Dương sai rồi! Vy lại là người yêu của Dương nhé?”

“Lên lớp đi!” nó lạnh lùng đi vào lớp, cảm giác lúc này của nó khó tả lắm. Chẳng phải nó luôn chờ đợi cậu nói câu này sao? Vậy mà bây giờ nó lại làm ra vẻ không hề mấy may quan tâm đến.

Nó cần suy nghĩ lại, không rõ là nó cần phải suy nghĩ gì nữa... chắc có thể là trong sâu thẳm nó không hề muốn quay lại với cậu...

Một người con trai tệ bạc trong cuộc đời của nó. Một người nổi nóng với người yêu chỉ vì rắc rối tiền bạc của chính mình, chỉ vì nó không cho cậu vay tiền để trả nợ. Một người đi tìm người mới nhưng rồi phát hiện mình bị lừa rồi quay lại cầu

xin nó tha thứ trong khi lúc bước đi đã lạnh lùng buông câu nói:

“Chia tay rồi nhưng vẫn làm bạn nhé!”

“Không chắc nữa...” nó run run gõ dòng chữ ấy trong nước mắt, chia tay rồi thì mấy ai còn có thể làm bạn?

“Ừ, không thì thôi, cũng không cần...”

Nó bật khóc nức nở khi đọc tin nhắn ấy...

“Đã bước đi thì đừng bao giờ quay lại nữa nhé!” nó cố gắng kìm lại cảm xúc của mình để gõ tin nhắn trả lời.

“Ừ, cũng chẳng cần quay lại...”

Vậy đấy, nó đã yêu một người như thế. Nhưng rồi đã rất nhiều lần nó cố gắng chấp nhận con người của cậu, đã nhiều lần cho cậu cơ hội để thay đổi nhưng đến bây giờ thì có lẽ niềm tin và niềm hy vọng vào việc cậu sẽ thay đổi đã là quá vô vọng mất rồi...

Không hiểu vì sao mà sau ngày nói chuyện với anh Yun chị Lam lại không đến nhà nó để cắm hoa nữa mà lại để ột thằng con trai tính khí vô cùng dở hơi đến. Mặc dù anh ta cắm hoa rất đẹp, hơn cả chị Lam nhưng mà nó lại chẳng thể nào yêu thương nổi khi mà hôm nào anh ta cũng kiếm chuyện để chọc tức nó, chẳng hạn như:

“Con gái con đứa mà ngồi gác chân lên bàn xem tivi để cho anh trai nấu ăn. Tôi cũng đến nể cho đấy cô à!” anh ta vừa cắt cuống hoa vừa lả nhảm với nó, nó không muốn nói chuyện với con người đó một chút nào nhưng mà nếu nó không lên tiếng thì anh ta sẽ tra tấn tinh thần của nó liên tục cho tới khi cắm xong hoa mới thôi, mà cả nhà nó thì có gần chục bình chứ chẳng vừa (cũng may là 3 ngày mới phải thay hoa một lần)

“Im ngay cho tôi!” nó quay sang hét thẳng vào mặt cái tên đang liên tục thuyết trình về khuyết điểm của mình và vẫn như mọi ngày, sau khi nó quát anh ta sẽ không nói thêm bất kì điều gì nữa cho tới lúc về...

Nó chạy vào trong bếp ôm lấy eo của anh mình khi anh đang nấu ăn (?), có thể hành động này không phù hợp lắm nhưng mà nó đã quen như vậy rồi, anh cũng hay ôm nó. Giống như một cặp tình nhân nhưng anh nó nói chả sao vì họ là anh em...

“Em phụ anh nấu ăn nhá?”

“Thôi, anh không muốn phải dọn dẹp bãi chiến trường của em đâu, ra kia ngồi hát cho anh, nhanh nào!” anh quay lại ôm lấy vai nó rồi đẩy nó ngồi xuống ghế.

Nó hát không hay nên chẳng bao giờ hát cho người khác nghe hết nhưng riêng với anh thì nó có thể thoải mái gào thét. Mỗi lần như vậy, anh chỉ ước...

Giá như thế giới này là của riêng anh và nó...Giá như nó không là em gái của anh...Hoặc, giá như anh được phép yêu thương em gái của mình với tư cách một thằng con trai chứ không phải là anh trai như bây giờ...

18. Chương 18. Anh Ghen...

“Ê, cô già! Lấy mượn cái kéo xem nào.” Nó tảng lờ đi câu hỏi của tên cầm hoa khó ưa kia. Nó mỉm cười thích thú với suy nghĩ rằng nó sẽ không anh ta về nhà lấy kéo mới thôi...

“Này, tôi đang gọi cô đấy, Vy!”

Đang ngồi xem ti vi như mọi ngày thì nó phải bật ngay dậy:

“Tôi nghiêm cấm anh không được gọi tên tôi nhá! Đồ dở hơi”

“Làm sao?” anh ta dừng việc cắm hoa lại rồi đứng dậy tiến lại gần cho tới khi đứng song song với nó. Rồi anh ta cúi đầu xuống thấp, nó có cảm giác như oxi của mình đang bị con người đó hít hết, không thể nào thở nổi phải ngả người ra sau nhưng anh ta vẫn không chịu dừng lại ở đó, anh ta tiếp tục cúi người xuống thấp hơn, gần hơn:

“Làm sao nào?”

“Anh Yun!” chẳng hiểu là sợ quá hay ngại quá mà nó lại đi hét âm lên, nghe thấy vậy anh nó vội vàng bỏ máy tính lao xuống dưới nhà. Thấy cảnh tượng như vậy thì anh không khỏi tức giận, không kịp suy nghĩ gì anh đã cho tên kia nguyên một quả đấm khiến anh ta ngã xuống đất rồi nhanh chóng ôm nó vào lòng:

“Em không sao chứ? Thằng khốn ấy làm gì em?”

“Tôi chỉ là muốn với cái kéo ở kia thôi nhưng mà có người lại tưởng bỏ rồi gọi vệ sĩ sớm một của mình xuống hủy hoại nhan sắc của tôi ấy mà... công nhận anh đấm cũng đau thật đấy, anh có đi tập võ ở đâu không?” Nhật vừa đứng dậy xoa xoa bên má bị hứng chịu quả đấm ấy của anh vừa cười nói...

Nghe anh ta nói vậy xong nó càng ngại hơn và vì không tìm được cái cớ nào để bào chữa ình nên nó đã ngồi ngay xuống đất bưng mặt khóc như trẻ con.

“Tôi sẽ không xin lỗi cậu, cậu rất đáng bị như vậy vì đã làm em gái tôi khóc...”

Nhật không nói gì mà chỉ cười khẩy một cái, đi ra với lấy cái kéo rồi tiếp tục công việc của mình.

“Chỉ là em gái thôi sao?” không ai để ý đến câu hỏi của anh và anh cũng không cần câu trả lời. Nhật cũng là con trai nên hơn ai hết cậu biết rằng không có người anh trai nào lại đi hành động mù quáng trước em gái của mình. Anh trai bình thường thì sẽ hỏi cho ra lẽ rồi mới quyết định xem có nên đánh hay không, nhưng với Yun thì hành động vừa rồi là ghen...

“Này!” nghe tiếng gọi Nhật dừng lại nhưng lại không quay lưng lại.

Nó cứ áp a áp ứng không nói lên câu, nó không biết phải bắt đầu từ đâu. Chỉ vì nó mà anh bị anh Yun đánh đến bị thương nhưng nó lại chẳng thể nào nói “xin lỗi”, thực sự rất khó. Anh định tiếp tục về thì nó vội vàng:

“Thực ra thì tôi không muốn một người mình không biết tên lại đi gọi tên mình như vậy. Cái kiểu tôi không biết gì về người ta nhưng người ta lại hiểu rõ về tôi, tôi không thích!”

Nhật nhẹ mím cười rồi quay mặt lại nói liền một mạch:

“Trần Quốc Nhật sinh ngày 29 tháng 6 năm 1998, có nick Fb là Cậu Mặt trời, Tb là Quốc Nhật, email: Ngquocnhat296@gmail, số điện thoại 0634 955 111. Gia đình có 2 người, tôi và chị Lam. Mồ côi bố mẹ từ nhỏ.” Nói đến đây anh dừng lại, lúc này nó mới chợt nhận ra là anh lại đang cúi sát mặt nó, gần đến nỗi không thể gần hơn được nữa, giật mình nó ngồi thụp xuống đất.

“Về nhá!”

Nó vẫn ngơ ngác nhìn theo dáng của anh. Thì ra là của anh, vậy mà nó vẫn cứ ngỡ đó là nick khác của Dương và đã nhiệt tình ment ảnh và cả inbox toàn những chuyện linh tinh. Nó thấy mình thật ngu ngốc, đần độn vì nó đã nhắn toàn những chuyện không đâu, nhất là khi nhắn tin nó đã không tiếc lời chửi rửa “tên cầm hoa dở hơi” ...

19. Chương 19. Những Giọt Đau Thương

“Anh Yun...” nó lưỡng lự, đứng ngoài cửa phòng anh không dám vào, không dám nói ra suy nghĩ của mình...

“Lại làm sao hả con bé ầm ương này?”

“Em muốn quay lại...em tưởng mình có thể quên. Nhưng, em không làm được. Em thấy khó chịu lắm...”

Người anh run run, mắt rưng rưng sắp khóc phải quay lưng lại với nó, cảm xúc nghẹn lại, lúc này đây anh chỉ muốn thét lên thật lớn thôi. Cái cảm giác nhìn nó đau khổ vì một người khác mà anh lại chẳng thể làm gì được thật sự là rất đau...

“Em ra ngoài đi!” anh cố kìm nén lại cảm xúc nói nốt câu, anh không thể để nó thấy anh suy sụp như vậy, có thể nó sẽ thấy sợ...

Cánh cửa đóng lại, tiếng bước chân xa dần. Cái thứ cảm xúc mà anh cố kìm nén bao lâu nay vỡ òa. Anh khóc. Khóc thật sự. Khóc thành tiếng. Anh không còn sức để chịu đựng nữa, anh thấy mình mệt mỏi, thấy mình kiệt sức...

Cửa phòng lại hé mở. Anh biết không phải nó, anh biết tiếng bước chân ấy là của ai...

“Bây giờ thì ông thấy hài lòng chưa? Thấy con trai ông khổ sở, đau đớn như vậy thì ông đã hạnh phúc hơn chút nào chưa?” anh gào lên rồi vùng dậy xô đổ tất cả đồ đạc trên tủ xuống đất, một loạt các tiếng đổ vỡ nổi nhau. Nhìn anh bây giờ tưởng như là có thể giết người được.

Nghe thấy tiếng đổ vỡ nó vội chạy lên rồi lao vào ôm lấy anh vì cứ mỗi lần anh như vậy chỉ cần nó ôm là anh lại bình tĩnh trở lại.

“Hà Vy, con mau ra ngoài! Nhanh! Từ nay con nên nhớ Hà Thái là anh trai con, giữa anh trai và em gái cần phải có khoảng cách.” Nó ngơ ngác, sợ hãi nhìn bố mình rồi rút tay lại... lần đầu nó thấy bố nổi nóng với mình...

“Ông thôi ngay đi, mau kết thúc cái vở kịch chết tiệt này đi. Nếu không...tôi chết mất...tôi sắp chết thật rồi...” ban đầu anh còn gào lên nhưng rồi giọng anh nhỏ dần đi, anh thì thầm như người ốm nặng sắp chết vậy...

“Hai người đang nói gì vậy? Vở kịch nào? Sao con lại thành người không biết gì thế này?”

“Đừng nghe thằng anh gàn dở của con nói, nó điên rồi! Con xuống nhà đi!”

Đang rất tức giận vì những điều anh nói nhưng vì có nó ở đây nên ông đành cố kìm lại...

“PHẢI! Tôi điên rồi! Tôi điên vì ông!” vừa dứt câu anh kéo tay nó lại và...hôn.

Hôn nó. Ngay trước mặt ông và sự ngỡ ngàng của nó...

“Đừng nhìn anh như vậy, cũng đừng ghét anh vì anh đã quá yêu em mất rồi. Vì rằng chưa bao giờ anh coi em là em gái, anh luôn coi em là người con gái của đời mình.”

Nó khóc, khóc nhiều lắm vì không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. sao anh lại nói những câu không thể nào hiểu nổi như vậy được chứ? Hành động vừa rồi đâu phải là hành động mà anh trai có thể làm với em gái...tại sao anh không coi nó là em gái?

“Mày thôi ngay cái trò lố lăng này đi!” mặc dù đã không ít lần anh đối đầu và cố tỏ thái độ phản kháng nhưng đây là lần đầu tiên anh bị đánh

Cười khẩy, anh bỏ đi...

Để trốn tránh những câu hỏi của nó ông cũng bỏ đi...

Lúc này đây, đầu óc nó trống rỗng, nó không thể hiểu nổi có chuyện gì đang xảy ra trong gia đình của mình. Ai cũng bỏ đi để lại nó bơ vơ một mình trong căn nhà thênh thang, im ắng đến đáng sợ này...

Nhìn ra xung quanh nó thấy toàn những mảnh vỡ sắc nhọn, và cả máu nữa. Chắc là anh đã bị thương mất rồi. Nó đưa tay vợ lấy một mảnh vỡ rồi nắm chặt trong tay mình. Nó cố dùng hết sức nắm tay thật chặt để những mảnh vỡ găm thật sâu vào da thịt. Máu. Từng giọt máu khế rơi xuống sàn nhà...lạnh ngắt...

20. Chương 20. Đừng Làm Phiền Tôi.

“Thì ra cô cũng bị điên, thế mà tôi cứ ngỡ cô là người bình thường cơ đấy!” Nhật quỳ xuống nắm chặt lấy cổ tay nó, anh run run gỡ từng mảnh vỡ ra khỏi lòng bàn tay nó, mặc dù cảm thấy rất đau nhưng anh lại cố tỏ ra chẳng quan tâm mấy, về mặt đứng đắn dù cho bây giờ nó chẳng để suy nghĩ nổi gì nữa... mà thực ra anh còn là một người rất sợ máu nữa, vậy mà nhìn thấy cảnh tượng này anh lại không hét ầm lên hoặc thậm chí là ngất đi... kể ra cũng lạ.

Trong đi được băng bó lại bàn tay chẳng chịt vết cửa nó vẫn耿耿 ngơ, vô hồn.

“Cô không biết đau hay sao!?” tuy anh không phải là người bị thương nhưng khi nhìn vào bàn tay nó anh cũng đã cảm thấy đau rồi, dứt tay một chút thôi còn thấy đau đây lại là cả một bàn tay... Anh thấy rùng mình với cái trò điên rồ này của nó.

“Tay mày sao vậy? Gió?” Na tròn mắt lên nhìn vào bàn tay đang được băng bó trắng toát của nó.

“Chuyện gì vậy?” Bông thấy hơi sợ sợ nhìn nó, gương mặt ấy vô hồn. Chưa bao giờ nét mặt của nó lại đáng sợ như hôm nay.

...

“WHAT?” sau khi nghe xong câu chuyện cả Na và Bông đồng thanh hét lên, mặt nó thì vẫn cứ mãi vô hồn vô cảm.

“Thảo nào tao thấy anh Yun với mày cứ có cái gì đó không phải. Ban đầu thì tao cũng nghĩ là do anh Yun quá thương yêu em gái thôi, anh trai với em gái thường thân lắm mà. Nhưng, không ngờ anh ấy lại coi mày như...người yêu” Bông vừa suy ngẫm vừa nói, rồi lại thêm một câu hỏi hết sức là ngớ ngẩn là:

“Nhưng thế chẳng phải là loạn luân sao? Hai người là anh em ruột cơ mà. Sao có thể yêu nhau được...” nghe đến đây thì Na đưa tay ra gõ vào đầu của Bông:

“Mày ăn gì mà thông minh thế con bé này?! Anh Yun nói nó không phải em gái thì chẳng phải họ không phải anh em ruột sao? Loạn luân cái đầu nhà mày ý! Tức sẽ có một người là con nuôi, hiểu chưa?” Gió đang lấy hết sức để nắm chặt tay lại, vết thương đang lành bây giờ lại rỉ máu, đau lắm nhưng vẫn không là gì so với vết thương tâm lý của nó bây giờ:

“Tao là con nuôi. Không những vậy tao còn là con riêng của người phụ nữ bên ngoài của bố, không có chung dòng máu... ầy thế mà ông ấy đã đưa tao về nuôi nấng, chăm sóc, nâng niu. Một đứa con của người tình với người đàn ông khác. Mẹ ghét tao. Chắc khi nhìn thấy tao bà cảm thấy kinh tởm lắm. Vậy mà, anh Yun...lại yêu tao.” Nó nói giọng không chút cảm xúc nào, cũng không khóc.

“Mình lại yêu nhau được không?” nó mệt mỏi nhìn màn hình điện thoại. Đầu óc nó bây giờ không còn chỗ nào để suy nghĩ đến những chuyện khác nữa, nhất là cái chuyện tình cảm vớ vẩn này.

“Làm ơn, đừng làm phiền tôi nữa.”

21. Chương 21. Mưa Mùa Thu

“Đừng có nhìn trộm cậu ta như vậy, nhìn ngớ ngẩn lắm! Tại sao em lướt qua tôi mà không hề nhận thấy sự có mặt của tôi? Tại sao chỉ cần cậu ta lướt qua em cũng nhận thấy cho dù đang nhìn xuống sàn trường? Tôi sẽ cho rằng đó là một thói quen chứ không phải là yêu nhé!?” nó giật mình nhìn lên, là Nhật. Anh biết nó đang ngẩn ngơ nhìn Dương trong khi chính nó cũng không nhận thấy điều ấy. Cẩn chặt môi và cúi đầu xuống, nó không nói gì.

“Em không cần nói gì mà chỉ cần nghe tôi nói thôi. Từ giây phút này tôi sẽ theo đuổi em, điều đó cũng đồng nghĩa với việc từ nay trở đi tôi sẽ luôn bám theo làm phiền em... Bây giờ thì em về đi và nhớ là đừng quay đầu lại.”

Nó lơ ngơ không hiểu gì nhưng vẫn làm theo lời của anh. Vả lại, cho dù anh không nói thì nó cũng chẳng dám quay đầu lại.

Thực ra thì anh có ý định nói với nó là sẽ luôn dõi theo và bảo vệ nó nhưng chẳng hiểu sao khi chạm mặt nó anh lại run đến nỗi nói nhầm thành “bám theo làm phiền” và thật tiếc là không thể sửa lại được câu nói ấy.

Một cơn gió khẽ làm dịch chuyển những chiếc lá khô trên sân trường, vô tình lại tạo thành một bản nhạc buồn da diết, cô quạnh.

Một câu chuyện không đầu, không cuối.

Hôm nay tự nhiên trời lại mưa, trời mưa thì cũng bình thường thôi nhưng mà một cơn mưa vào mùa thu thì thật lạ lùng. Giống như chuyện nó với Nhật vậy. Thật lạ lùng khi anh yêu nó...

Mà đã hai ngày rồi anh không về nhà cũng không có liên lạc gì, nó thấy nhớ anh và hơn hết là nó lo cho anh, nó sợ anh sẽ xảy ra chuyện. Những hình ảnh của vụ tai nạn vài năm trước lại hiện lên trong tâm trí nó, nó sợ hãi cố nhắm mắt thật chặt để đuổi những hình ảnh đó đi, đưa tay lên ôm chặt lấy đầu nó ngồi thu mình vào một góc của căn phòng tối đèn.

Đến khi không thể chịu nổi nữa nó hét lớn lên rồi chạy ra ngoài, phải tìm anh về, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì nó vẫn phải tìm anh về. Dù là ngoài trời đang mưa to và có cả sấm chớp nữa thì nó vẫn cứ chạy xuyên qua màn mưa lạnh buốt đó để mà tìm anh.

Trời đen kịt và mưa ngày một lớn, hình như là do ảnh hưởng của bão. Nó, chân không giày, không ô, không mũ nó áo mưa gì mà cứ thế chạy ra ngoài tìm anh. Vừa tìm vừa khóc, vừa khóc vừa gọi lớn tên anh:

“Anh Yun! Anh ơi! Anh?” toàn thân nó ướt sũng nước mưa, lạnh buốt. Trên đoạn đường đi tìm anh nó đã vấp ngã không ít lần, những vết cứa ở tay lại tiếp tục rỉ máu rồi thì còn thêm cả những vết thương mới nữa. Do gặp nước nên máu không thể đông lại, không thể ngưng chảy.

“Em phải làm gì để tìm được anh về với em bây giờ?” nó bất lực ngã quỵ xuống vệ đường... nước mắt vẫn không ngừng hòa vào màn mưa trắng xóa ngày thu lạ.

22. Chương 22. Khoảng Cách

Do một vài góp ý nhỏ mà từ chap này tg sẽ sửa “nó” thành “cô” nhé. trên thì các chap trước có thời gian thì tg sẽ tranh thủ sửa lại còn các wed khác cop từ thì bạn đọc thông cảm nhé! Thân!

Mãi cho đến khi chạy đến đoạn đường có một quán cà phê nhỏ cô thấy anh đang ngồi trên cái bàn cạnh khung cửa kính, không cả thềm nhìn sang xung quanh cô cứ thế mà băng qua đường, cũng may mà lúc ấy không có nhiều xe trên đường.

Thấy bộ dạng của cô như vậy mấy người bảo vệ không một ai bằng lòng cho cô vào. Sức lực của cô không thể kháng cự lại những tên bảo vệ to xác ấy, nhất là khi bây giờ cô còn đang rất mệt.

Cô bị đẩy ngã ra đường như một con diên vào quán làm loạn. Tuy đau lắm nhưng cô vẫn cố hết sức chạy ra chỗ khung cửa kính lấy hết sức lực gõ thật mạnh:

“Anh Yun! Anh Yun! Anh ơi!” vì là cửa cách âm nên tiếng gõ của cô không thể nào kéo được sự chú ý của anh đang ngồi bên trong quán và nhìn ngắm tấm hình trên điện thoại được. Ngoài trời thì mưa vẫn rất lớn..

Bên trong quán, anh cất điện thoại vào trong túi rồi thở dài nhìn ra bên ngoài đường trời đang mưa xối xả. Bất chợt trái tim anh thót lại khi thấy cô đang ngồi khóc dưới trời mưa sấm chớp.

Toàn thân anh run lên, chạy thật nhanh ra bên ngoài, anh quỵ xuống khi thấy cô...ngay khi thấy anh cô vui mừng lao ngay vào vòng tay anh:

“May quá! Anh đây rồi, làm em cứ tím anh mãi, em sợ anh bỏ em đi rồi...”

...

“Anh phải làm gì với em đây, Hà Vy? Chuyện gì đã xảy ra với em vậy? Sao em lại như vậy? Hả?”

Mặc dù đang ở trong phòng khách sạn ấm áp nhưng cô vẫn thấy lạnh và hơn cả là đau. Chân tay sưng sứt, chảy máu khắp nơi...

“Cũng không đau lắm đâu anh!” cô nhăn mặt cố cười khi anh nhăn mặt sát trùng vết thương ỳnh, nói không đau để cho anh đỡ lo thôi chứ nếu đang ở một mình thì cô khóc ngay được ấy chứ.

“Có muốn anh trói em lại không? Lần sau thì phải gọi cho anh chứ không được đi tìm anh như vậy nữa nghe chưa? Em mà xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao?”

Cô cười xòa nhìn anh:

“Em biết rồi nhưng mà em đói quá! Từ hôm anh bỏ đi bố mẹ cũng đi đâu luôn rồi, mình em ở nhà chẳng được ăn gì cả...”

Anh nhìn cô đang mỉm cười toe toét mà thở dài, anh biết cô chỉ là đang giả vờ vui vẻ thôi...

“Để anh đi gọi đồ ăn”

Dù cho thế nào đi nữa thì bây giờ cô vẫn không thể nào thoải mái như xưa khi tiếp xúc với anh được, giữa hai người đang dần hình thành một khoảng cách lớn. Khoảng cách ấy giống như một cơn gió ngày lạnh, vô hình nhưng lại hết sức tàn nhẫn...

Cô dần chìm vào giấc ngủ, trong thời gian qua cô đã quá mệt mỏi...

Chấp nhận đứng từ xa nhìn Dương.

Bị đẩy ra xa khỏi anh Yun

Và sự chen ngang của Nhật.

23. Chương 22. Mình Xa Nhau?

Do mọi chuyện quá rối ren nên việc Na có người yêu cô không hề hay biết gì. Và càng bất ngờ hơn khi mà người yêu của Na lại là anh hàng xóm của gần nhà cô, cũng sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như đó không phải là người mà Bông thầm thích cả năm nay...

“Cái anh gần nhà tao thật á?” dù là hỏi Na nhưng cô lại nhìn sang Bông đầy vẻ ái ngại, cũng có một chút đồng cảm. Vậy mà Bông vẫn cứ cười toe toét như không có chuyện gì xảy ra vậy. Cô thầm nhủ chắc Bông đang đau lòng lắm nhưng vẫn phải tươi cười vì Na là bạn của họ mà.

“Ừ, may mắn vì người yêu tao quá tuyệt vời đúng không? Chúng may thấy người yêu tao như vậy thì không thích chứ gì?” Na ôm lấy cái cặp cười khoái chí mặc dù đang ở dưới sân trường, nó đang rất hạnh phúc, ai cũng có thể thấy rõ ràng như vậy.

Cũng chính vì đang hạnh phúc mà Na không nhận ra thái độ bất thường của cô.

“Là sao? Anh Trung với con Na sao lại yêu nhau? Lâu chưa? Nó có biết may yêu anh ấy không mà còn thế?” cô gắng hỏi liên tục làm cho Bông không kịp nhớ nội dung câu hỏi để mà trả lời nữa.

“May đúng là cái đứa từ trên trời rơi xuống mà! Chẳng lẽ may lại không biết là tao có người thương rồi? Không thấy trạng thái trên Fb hả may? Anh Trung tao bỏ từ lâu rồi!”

Nghe Bông nói vậy cô không nói gì mà chỉ cười nhẹ thôi. Cô thầm nghĩ là “Thích thật đấy!”, giá như cô cũng có thể dễ yêu dễ bỏ như Bông thì có phải cuộc sống này màu hồng hơn không? Mà giá như cô có thể hiểu rõ con tim của mình có phải sẽ tốt hơn không, cô muốn biết ai mới là người cô yêu hay tất cả chỉ là ngộ nhận, cô không yêu ai?

Giờ học cô ngồi nhăn nhó vì những vết thương trên cơ thể lại bắt đầu đau.

“EM CHÀO THẦY!” cả lớp giật mình nhìn ra ngoài cửa, một anh khóa trên đang đứng ở cửa cười toe nhìn thấy giáo.

“Cậu lại định ám tôi đến bao giờ nữa đây hả Trần Quốc Nhật?!”

“Em có làm gì thầy đâu. Đường đường là hotboy ở trường mà thầy lại nói em như vậy có phải là hồng hết hình tượng rồi không? Em mượn học sinh của thầy một chút nhé?!” không cần sự đồng ý của ai hết anh cũng đã lôi cô đi ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của tất cả.

“Chúa ơi! Anh ấy là của con mà! Sao bao nhiêu trai đẹp con bé ấy đều vợ vét hết là sao? Nó đúng là cái đồ lăng nhăng mà...” mấy đứa con gái trong lớp cứ nhăn mặt, bĩu môi nhìn theo ra chiều không hài lòng.

“Anh đang làm cái của khi gì thế?”

“Im đi nào!” anh quỳ xuống cạnh ghế đá cô đang ngồi, lôi trong túi chéo ra đồng hồ để sát thương. Cô hơi ngạc nhiên, cũng có chút cảm động...

Không thể nói được câu gì nên cô ngồi im cho anh rửa vết thương và thay băng ỉnh. Tuy anh có chút vụng về và chân tay lóng ngóng khiến cho cô đau nhưng cô vẫn cố gắng để không kêu lên.

Sau khi thay băng xong anh đứng dậy bỏ đi để cô ngồi lại ngơ ngác nhìn theo với vẻ chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Một cơn gió nhẹ nhàng lay động khiến những chiếc lá vàng trên cây rụng xuống, tóc cô bay bay trong gió, ánh mắt cô vẫn dõi theo hình bóng đó. Những bước chân đầy vẻ kiêu hãnh nhưng lại thoáng vẻ cô đơn...

“Tôi đã nói mình sẽ chăm sóc, bảo vệ cho em mà! Không phải vì em đâu, chỉ là vì bản thân tôi thôi. Em đau thì tôi nào có sung sướng gì...” vừa đi anh vừa nói vu vơ vào trong gió, không mong gió sẽ gửi những câu nói đó đến nơi cô.

“Anh về rồi à?” không chạy lại ôm anh từ đằng sau như mọi lần nữa mà thay vào đó là một câu hỏi đầy ngưỡng chừng, anh Yun đang nấu ăn trong bếp.

“Anh sắp phải đi rồi!” anh tắt bếp nhưng vẫn đứng im ở đó nói vọng ra bên ngoài, cô sững sốt quay lại:

“Anh đi đâu? Bao giờ đi? Tại sao anh lại phải đi? Có phải do em không? Em mới là người phải đi...”

Anh lặng lẽ bước ra ngoài đứng đối diện với cô:

“Anh đi du học. Ngày kia anh đi! Bởi vì anh không thể làm khác được không phải lỗi của em. Anh không muốn em đi bởi vì khi em đi rồi anh sợ rằng mình sẽ chẳng thể nào mà tìm được em nữa...”

Hai người họ cứ đứng nhìn nhau, không nói một lời nào, đứng rất lâu, cô cũng không ôm anh...

24. Chương 23. Tìm Anh Nơi Đâu?

“Bố? Bố ơi! Bố?!” cô hốt hoảng chạy và lục tung hết tất cả các phòng để tìm bố của mình. Ông đang ở trong phòng làm việc.

“Bố! Anh Yun, anh ấy đâu rồi?” cô như nín thở để chờ đợi câu trả lời từ ông.

“50 phút nữa máy bay sẽ cất cánh. Tối nay con muốn ăn gì?” cô cảm thấy sợ hãi, đóng nhanh cửa phòng làm việc của ông lại cô cuống cuồng chạy xuống nhà, không cả kịp xỏ đôi giày vào chân cô cứ thế chân trần chạy ra đường bắt taxi.

“Chú cho cháu ra sân bay! Nhanh đi chú. Chú chạy nhanh dùm cháu đi...”

Bây giờ trong đầu cô trống rỗng. cô thậm chí còn không cả biết anh nó sẽ đi đâu. Cô cứ thế chạy lục tìm bóng dáng anh như một người điên ở sân bay, lao vào không ít người...

Và rồi khi nhìn vào thời gian biểu cô nhận ra rằng trong vòng hai giờ đồng hồ chỉ có duy nhất một chuyến bay đi Thụy Điển. Mà lại còn có 3p nữa là máy bay cất cánh...

“Chú ơi, cửa nào là đi Thụy Điển vậy chú. Chú làm ơn, chỉ dùm cháu đi...” cô bật khóc túm chặt lấy tay của một người đàn ông đứng cạnh mình. Chưa bao giờ cô lại có cảm giác sợ hãi đến mức này.

“Là cửa này rồi, mà máy bay có sự cố nên được hoãn lại 30p.” Cô vội vàng chạy đi...

“Anh Yun!” cô thấy anh vừa khuất đi trong lối đi đó thì vội vàng chạy theo nhưng lại bị ngăn lại vì không có vé.

Cô tuyệt vọng ngồi thụp xuống khóc nức nở. Vậy là không được rồi, cô đã mất anh thật rồi, cô không thể gặp anh được rồi...

“Để cho cô bé này vào đi!” cô ngược đôi mắt đầm nước lên người đàn ông vừa nói, thấy người này quen nhưng rồi nhớ ra máy bay sắp cất cánh cô chỉ kịp cúi đầu cảm ơn rồi chạy vào trong...

Anh đã cố tìm kiếm cô nhưng không thấy, mà cho dù cô có đang ở sân bay này đi chăng nữa thì cô cũng chẳng thể nào chạy đến nơi anh đang đứng để ôm anh được nữa rồi. Cánh cửa máy bay dần đóng lại, anh thắt dây an toàn rồi đưa ánh mắt ra bên ngoài cửa sổ để nhìn lại nơi đây trước khi bắt đầu một chuyến đi dài và chưa biết được ngày trở lại, chắc gì ngày ấy sẽ đến.

Và rồi. Anh thấy cô, bóng hình nhỏ bé đang lạc lõng giữa khoảng rộng lớn xung quanh. Ngay lúc ấy anh chỉ muốn lao ra khỏi máy bay để ôm cô vào lòng.

Cô đang khóc.

Mọi thứ dần biến mất.

Cô khụy xuống nhìn con chim xanh khổng lồ dần vút lên bầu trời rồi biến mất sau những đám mây...

“Em xin lỗi. Em đến muộn mất rồi. Anh... bây giờ, em biết phải tìm anh ở đâu trên Trái Đất mệnh mông này đây?” cô khóc...

“Em yêu anh mất rồi!” tiếng hét của cô vang vọng vào khoảng không bao la để rồi những tiếng vọng lại siết chặt lấy cô. Cô đơn và lạc lõng đến tột cùng...

Anh ở đâu giữa mệnh mông cuộc đời?

Có nghe không câu nói em vang vọng...

Anh ở đâu giữa mệnh mông cuộc đời?

Hay ở cuối con đường em đi...

Là cái đích mà em đang tìm kiếm...

Là điều kì diệu mà em đang đợi chờ...

25. Chương 24. Nhớ Anh.

Buổi sáng mùa thu có nắng, những tia nắng tươi đẹp xóa tan đi màn đêm u ám, xóa tan đi cái chết của tâm hồn...

“Buổi sáng tốt lành!” Nhật chặn trước mặt cô rồi mỉm cười đưa ra hộp bánh mà anh đã phải thức cả đêm để làm đi làm lại mới thành.

Ban đầu cô nhìn anh vẻ như dò xét nhưng rồi cô mỉm cười, lấy bánh của mình từ trong cặp ra dơ lên trước mặt anh ý là cô đã có bánh rồi và không cần đến của anh nữa, mỉm cười:

“Buổi sáng tốt lành!”

Nói xong cô lướt qua anh nhẹ nhàng, anh như bị rơi từ chín tầng mây xuống mười tám tầng địa ngục vậy. Cô làm như vậy thì làm sao buổi sáng của anh còn có thể tốt lành được. Nụ cười trên môi anh đã tắt từ khi nào không hay.

Cô bước đi không dám quay đầu lại, nụ cười cũng tắt. Cô không dám tạo ra bất kì hành động nào để anh có thể lầm tưởng rằng cô cho anh cơ hội để rồi khiến anh phải thất vọng. ngay cả Dương, mặc dù cậu đã nhanh chóng có người mới nhưng cô vẫn cứ giải thích rõ ràng tình cảm của cả hai chỉ là ngộ nhận để khi chạm mặt nhau cả hai sẽ không ngượng ngùng mà xem nhau như người dưng.

“Xin lỗi nhé nhưng chắc chúng ta chỉ là đang lầm tưởng thôi, chắc cảm xúc mình dành cho nhau chỉ là một chút xao lòng mà thôi...Vẫn làm bạn nhé!” cô đưa tay ra nhưng cậu không nói gì mà bỏ đi, cô chỉ biết cười xòa. Con người đúng là phũ phàng thật đấy.

“Êy, mai đi chơi với bọn tao không? Tao giới thiệu anh người yêu tao, há há!” Na vòng một tay lên ôm cổ nó nói đầy tự hào.

“Xời, tưởng gì chứ anh người yêu mày thì tao biết từ thời nude mà không phản cảm nhé.” Cô bĩu môi lại với con bạn của mình. Thực ra thì cô không mấy hứng thú với hai ba cái vụ chơi bời, hẹn hò cho lắm vì đơn giản là hai người kia có đôi có cặp còn cô thì đơn côi lẻ bóng. Chỉ cần tưởng tượng thôi thì cô cũng đã đủ buồn rồi, cái cảm giác nhớ nhung, tiếc nuối ấy sẽ giết chết nụ cười mà cô vẫn đang dày công vun đắp từng ngày mất.

“Thế cứ đi chung đi để tao giới thiệu anh người yêu của tao ày. Tao chưa có thời gian giới thiệu hai người với nhau mà!”

“Thôi thôi, chúng mày cho tao xin đi! Làm ơn để cho trái tim đang tổn thương của tao được yên ổn đi, có được không? Chúng mày định đầu độc tao bằng những cảnh tượng tình cảm, sến súa ấy à?” Na với Bông nhìn nhau ân hận, chúng nó quên mất rằng cô đang thất tình.

Chúng nó quên mất rằng từ ngày anh Yun đi cô vẫn chưa biết đượ bất kì một thông tin gì gọi là có.

Cô còn điên loạn tìm từng danh sách du học sinh của từng trường đại học tại Thụy Điển nhưng không một trường nào công bố lên mạng, mọi thông tin đều được bảo mật.

Ngay cả phòng làm việc của bố cô cũng đã lục tung hết rồi, duy chỉ có cái kết sắt là cô không mở được thôi.

“Thôi, bọn tao xin lỗi. Này! Mày khóc đấy à? Thôi mà, không sao đâu mà. Có bọn tao ở đây rồi mà. Rồi sớm muộn gì anh Yun cũng sẽ về thôi...”

26. Chương 25. Ngày Mai Nhất Định Có Nắng.

“Tôi không thể tiếp tục sống trong cái nhà này nữa, chỉ vì đứa con riêng của nhân tình mà ông dám đối xử với thằng con trai duy nhất của ông như vậy à? Thật đáng sợ mà!” vừa bước chân đến cửa cô đã nghe tiếng bố mẹ đang cãi nhau trong nhà. Cô sợ hãi rồi nhanh chóng chạy đến ngồi xuống góc khuất ở sân, mọi chuyện dường như vẫn chưa đến hồi kết.

Bố cô kéo đổ cái kệ để bình hoa tạo ra tiếng đổ vỡ ghê người.

“Cô nói ai là nhân tình? Thằng con trai duy nhất ư? Cô đừng tưởng tôi không biết đó là kết quả của mối tình và cô vụng trộm sau lưng tôi những lần đi công tác. Nó không có quyền để được thừa hưởng cái gia tài này!”

Nghe đến đây chân tay cô bủn rủn, anh Yun không phải là con của bố, có nghĩa là bố sẽ không thương yêu anh và rất có thể là anh đang phải sống một cuộc sống khổ cực bên Thụy Điển. Cô cắn chặt răng vào môi đến độ chảy cả máu.

“Ra là ông cũng biết rồi... Vậy thằng Yun và con Vy có gì khác nhau? Đều không phải là con của ông.”

“Bóp.”

“Ông dám đánh tôi?!”

“Sự khác nhau giữa chúng là tôi yêu mẹ Hà Vy, còn cô, tôi chỉ coi là một con đi rẻ tiền. Biến đi!”

Cô đứng dậy, mẹ cô lao ra ngoài và thấy cô đang đứng thất thần ngoài sân, bà nhìn cô với ánh mắt đầy căm phẫn. Cô giật mình bởi ánh mắt ấy...

...

Vậy là không nằm ngoài dự kiến, bố mẹ cô ly hôn.

Gia đình cô bây giờ chẳng còn lại gì nữa.

Bố cô dạo này cũng lao đầu vào công việc, có những đêm ông không về nhà.

Cô thì đêm nào cũng khóc.

Cô nghỉ học cả tuần rồi và không một ai biết đã xảy ra chuyện gì. Nhật đã rất nhiều lần ghé qua nhà cô, anh nhấn chuông cửa rất nhiều lần mà không thấy ai ra mở cổng. nhìn trước sau không thấy ai, anh lùi về sau lấy đà rồi trèo tường vào bên trong, cửa nhà chỉ khép hờ.

Đẩy cửa ra anh giật mình vì cảnh đồ vỡ... mọi thứ đều bị đập phá. Anh lần lên phòng cô, đẩy cửa phòng ra, có lẽ đây là căn phòng duy nhất còn ngăn nắp trong căn nhà này.

Anh ngơ ngác khi thấy cô đang gấp quần áo và xếp đồ đạc vào vali.

“Em định đi đâu sao?” cô quay lại, nhìn anh, không có vẻ gì là ngạc nhiên, thực ra là cô đã đứng nhìn từ cửa sổ phòng khi anh bấm chuông và thấy anh trèo tường vào.

“Anh giúp em tìm một phòng trọ nhỏ được không? Em muốn ra khỏi căn nhà này...” cô đóng vali lại rồi nhìn anh với ánh mắt mệt mỏi, không còn sức sống.

Anh đứng nhìn cô một lúc lâu rồi vào phòng kéo vali đi. Anh muốn đưa cô đi, đưa cô thoát khỏi nơi này. Chỉ cần nhìn mọi thứ xung quanh thôi cũng đủ để anh biết rằng nơi này bây giờ đối với cô chẳng khác nào địa ngục.

Và một thiên thần thì không thể sống dưới địa ngục.

...

“Bây giờ em ở tạm đây nhé?! Không gian tràn ngập hoa như này sẽ tốt cho tâm trạng của em đấy!” anh đưa cô đến cửa hàng hoa của chị Lam. Do chị ấy mới tiếp tục đi học Đại học để tiếp tục thực hiện ước mơ làm kiến trúc sư của mình từ nhỏ nên dạo gần đây anh tiếp quản công việc buôn bán.

“Cảm ơn anh tạm thời anh cho em nợ tiền nhà nhé?! Bao giờ tìm được việc làm thêm em sẽ trả lại cho anh sau, bây giờ em không mang nhiều tiền...”

“Em nói vậy là sao? Làm thêm? Em định nghỉ học để đi làm?”

“Anh đừng can thiệp vào quyết định của em. Trong vòng 45 ngày mà em muốn đi học lại thì em sẽ đi, bằng không em nghỉ...”

Anh suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười:

“Ừm, cứ làm những gì em muốn. Và...hãy luôn tin rằng, ngày mai nhất định có nắng!”

Không gian tràn ngập hương hoa khiến cho cô thêm yên bình hơn.

Nụ cười của gió...

27. Chương 26. Trở Về.

Nhật giới thiệu cho cô đến làm thêm tại một quán bán đồ ăn nhanh, anh chủ điểm trai là bạn của chị Lam .

“Em có thể làm được việc gì? Nấu ăn, rửa bát, phục vụ bàn hay làm ở quầy tính tiền? Vì xinh xắn nên anh ưu tiên đấy nhé!” anh chủ mỉm cười vừa nói vừa kéo ghế ra ngồi xuống bàn và đưa cho cô bản hợp đồng.

“Chẳng vui vẻ gì khi thấy một thằng nhiều tiền hơn khen cô gái mình đang theo đuổi xinh xắn đây nhé!” Nhật nghiêm mặt lại nhìn anh chủ, có vẻ như đang đùa nhưng thực chất lại là nói thật, vì có tính trẻ con nên anh hay ghen và chấp nhặt những thứ linh tinh.

“Thế không phải là đẹp trai hơn à? Nhiều tiền hơn, đẹp trai hơn, ga-lăng hơn, tâm lý hơn lại còn chưa có người yêu nữa...” vì anh chỉ biết rõ tính cách của Nhật nên cố tình nói vậy cho anh ghen, nhìn vẻ mặt anh bây giờ rất buồn cười.

Suy đi tính lại một chút anh đứng dậy xô ghế kéo cô đi.

“Không được! Để em làm ở đây thì quá nguy hiểm. Mình đi chỗ khác!”

“Thôi nào!” cô gỡ tay mình ra khỏi tay anh rồi quay lại bàn:

“Em không biết nấu ăn và rất ghét việc tính toán...” vừa nhìn bản hợp đồng cô vừa nói nhưng chưa nói hết câu thì đã bị anh chen ngang:

“Vậy thì em rửa bát đi! Học vụ bàn sẽ phải tiếp xúc với nhiều người lắm.”

“Đã bảo là anh im lặng đi rồi cơ mà. Từ bé đến giờ có biết rửa bát bao giờ đâu mà bắt người ta rửa bát.” Bực mình cô quay sang hét thẳng vào mặt của Nhật khiến cho anh chủ phải bật cười vì được xem phim tâm lý hài. Mặc dù cho bị quát nhưng anh vẫn rất ngây thơ:

“Vậy thì em đeo khẩu trang khi phục vụ nhé?!”

Không chịu nổi nữa anh chủ đành phải nên tiếng giảng hòa không thì hai người họ cãi nhau đến tối mất.

“Thôi nào, được rồi mà. Vì anh đẹp trai quá nên đa số khách đều là nữ thôi cậu không phải lo đâu. Nếu vẫn chưa thấy yên tâm thì khi nào không phải đi học cậu qua đây phụ anh rồi tiện thể trông nom cô bé này luôn.”

Nhật ra chiều suy nghĩ rồi nhìn cô cười toe:

“Được, cũng coi như là kiếm thêm chút tiền tiêu vặt...”

“Không có lương đâu!”

Nghe anh chủ nói vậy thì Nhật ngay lập tức quay sang phản kháng:

“Cái gì? Em đẹp trai như này không đòi thêm tiền lương thì thôi cứ sao lại không có.”

Anh chủ mỉm cười rồi ra hiệu cho anh nhìn ra cửa để biết rằng cô đã về. Dù đang bức xúc chuyện tiền lương nhưng anh vẫn phải vội vàng chạy theo.

Cô bước từng bước ngần ngừ trên phố, anh cũng chỉ đi theo đằng sau chứ không tiến lên trước đi cùng với cô. Thỉnh thoảng cô vô tình va vào người đi đường thì anh lại phải thay cô xin lỗi.

Theo sau một hồi lâu thì anh nhận ra rằng đây là đường về nhà cô. Cổng vẫn khóa im lìm, có lẽ là không có ai ở nhà. Lấy ra chiếc chìa khóa dự phòng được giấu ở gốc cây cô mở cổng, lưỡng lự mãi cô mới quyết định bước vào.

Trong nhà vẫn vậy, không ai dọn dẹp những đồ đạc đổ vỡ đi.

Mở cửa phòng anh Yun, cô bước vào. Từ hôm anh đi cô không dám bước vào căn phòng này vì sợ cái cảm giác thiếu vắng đó sẽ lại siết chặt lấy mình không buông. Đồ đạc anh để lại khá nhiều, chắc anh chỉ mang đi những thứ cần thiết.

28. Chương 27. Lá Thư Đầu Kín.

Nhật đứng đợi rất lâu dưới nhà mà không thấy cô xuống, sợ cô lại định làm những trò điên khùng như mấy lần trước anh định lên thì thấy cô đi xuống.

“Nhật này! Em biết là anh yêu em, nhưng...” cô ra vẻ nghiêm nghị nhìn anh, ngập ngừng không muốn nói...

“Em đừng nói nữa, vô ích cả thôi...” anh quay lưng định bỏ đi vì sợ cô sẽ nói ra cái câu ấy, anh không muốn nghe.

“Con trai gì mà... đến dọn nhà dùm em cũng không được hay sao?”

“Anh quay lại nhìn cô ngơ ra một lúc rồi mỉm cười quay ra dọn dẹp.

Anh nói cô chỉ cần cầm cái chổi để quét nhà hoặc chỉ cần cầm cái sọt rác đi theo anh thôi chứ không được động tay, động chân để nhặt mấy cái mảnh vụn trên sàn nhà.

Nhưng chưa đầy nửa tiếng cô đã vứt cái chổi xuống đất và trèo lên sô pha ngồi:

“Mặc kệ anh đấy, em không làm nữa đâu.”

“Cái gì? Sao lại kệ anh? Chính em mới là người nhờ...” vừa nói vừa quya lại thì anh đã thấy cô đang trong tình trạng say ngủ. dù đang là mùa hè nhưng hôm nay trời mưa cho nên hơi lạnh, anh lên phòng cô để lấy xuống cái chăn.

Vừa bước vào phòng cô anh đã thấy khó chịu rồi, hôm lên đây anh cũng nhìn thấy nhưng mà vì cô đang tâm trạng nên anh cũng không bận tâm nhiều nhưng hôm nay thì... Trên tường treo toàn ảnh cô chụp chung với anh Yun, từ lúc nhỏ xíu cho đến khi lớn. Có cả những tấm chụp chung khi anh Yun còn đang hôn mê, để ý kĩ thì anh nhận thấy tất cả những tấm ảnh đều được chụp vào một ngày, ngày 11 tháng 10. Ngày này có ý nghĩa gì?

Anh cố lắc đầu thật mạnh để lơ đi sự tồn tại của những bức ảnh vương mắt trên tường. khi đưa tay với cái chăn trên giường thì anh bị thu hút bởi khung ảnh để bàn. Bức ảnh lồng trong khung trên bàn là bức ảnh nó chụp một mình.

Suy nghĩ một lát anh quyết định ôm cái chăn và đi xuống dưới nhà, xuống được nửa cầu thang thì anh thở dài rồi quay lại phòng, vứt cái chăn trở lại giường anh tháo tấm ảnh ở trong khung ra. chắc lấy một tấm ảnh thôi thì cũng đâu đến mức phải ngồi tù.

Một mẩu giấy, hay đúng hơn là một bức thư rơi ra, anh nhặt lên:

“Tôi biết cậu thích Hà Vy và cũng đoán trước sớm muộn gì cậu cũng sẽ bước chân vào căn phòng này và ăn trộm bức ảnh duy nhất không có tôi bên cạnh em. Cũng chính vì thế mà tôi viết bức thư này, cậu không đọc được cũng không sao (Vy sẽ không bao giờ động vào ảnh của chính mình). Lần ra đi này của tôi thật là không biết rằng sẽ có ngày trở về hay không. Thực ra đã từ lâu tôi đã biết được rằng tôi chỉ là con riêng của mẹ với nhân tình bên ngoài, tất nhiên là ông già cũng biết. Có thể là chẳng còn cơ hội nào cho tôi có thể gặp em một lần nữa. Cũng có thể là tôi sẽ biến mất khỏi thế giới này mãi mãi vì đã có gan tỉnh lại sau thời gian sống thực vật lâu như vậy. Dù không muốn nói ra nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác, nhờ cậu chăm sóc cho Vy. Nhìn như vậy thôi chứ thực ra em là một người sống nội tâm và rất nhiều tâm sự, đêm nào nó em cũng khóc. Bây giờ tôi phải đi rồi, nhờ cả vào cậu đấy!”

Đắp chăn cho cô xong anh nhìn cô một lúc lâu:

“Không phải do anh nhờ vả mà do tôi yêu cô ấy!”

Anh quay lại công việc dọn dẹp để quên đi lá thư kia. Anh không muốn mình phải để tâm đến một người con trai cũng yêu cô, anh cố gắng hết sức để có thể nghĩ sự biến mất của Yun chính là lợi thế ỉnh, nghĩ rằng như vậy là tốt, rằng trong tình yêu cần có sự ích kỉ.

29. Chương 28. Ghen...

“Chào anh chủ đẹp trai!” cô mỉm cười bước vào quán, ở quán này duy chỉ có cô là nhân viên phục vụ thôi, ngày xưa thì anh chủ là người đảm nhận công việc này.

“Ừ, đi làm mà xinh như này không khéo thằng Nhật nó bỏ học để đi trông em đấy!”

Cô không nói gì mà đi làm việc luôn. Cô biết bây giờ ai cũng muốn gán ghép nó với Nhật nhưng cô không thể... cô không thể quên anh Yun và cũng không thể đồng ý làm người yêu của Nhật khi mà từ trái tim đến suy nghĩ của cô đâu đâu cũng chỉ có bóng hình của anh Yun.

Mấy hôm trước Na và Bông còn đến hàng hoa của chị Lam để cho cô một trận vì cái tội bỏ học cơ nhưng rồi không hiểu Nhật nói gì nữa mà hai người họ chịu để yên cho cô làm việc, rồi còn nói sẽ thường xuyên ghé qua ủng hộ cho cô lau bàn mỗi tay luôn.

“Em ơi!” cô giật mình bỏ khăn lau xuống bàn rồi cầm thực đơn với giấy bút đến bàn của khách.

“Hai chú ăn gì ạ?” hơi buồn cười nhưng từ sáng đến giờ đây là lần đầu tiên cô phục vụ khách nam nên trong lúc luống cuống thế nào cô lại gọi hai cậu học sinh cấp 3 là chú.

“Gì vậy? Anh nói học lớp 12 thôi mà, gọi vậy nghe tổn thọ lắm!”

“À, em nhầm, hai anh ăn gì?”

...

Tan học là Nhật ghé ngay chỗ làm của cô, vừa vào đến cửa thì gặp ngay cảnh cô cười cười nói nói với hai thằng con trai nên không khỏi bực mình.

Sau khi ghi xong các món mà hai người kia gọi cô quay vào trong bếp để nói các chú trong đó chuẩn bị đồ ăn cho khách thì gặp ngay anh đang đứng chắn ngay cửa ra vào của quán, mắt nhìn hai cậu học sinh vừa gọi món không rời.

“Này, anh đang đứng chắn giữa lối vào của quán đấy! Mà sao anh nhìn người ta ghê vậy? Khách người ta gọi món thôi mà!” dù cho cô nói vậy thì anh cũng không khỏi cau có, khó chịu trong người khi nghĩ đến cảnh ngày nào cô cũng sẽ phải cười nói với cả tá con trai như vậy.

“Bố à, con rất cảm ơn vì bố đã nuôi dưỡng, chăm sóc cho con trong suốt những năm tháng qua, dù cho con có không cùng huyết thống với bố. Nhưng con thật không hiểu nổi tại sao anh Yun lại không được như con? Bố đưa anh ấy đi đâu rồi bố? Bây giờ anh ấy sống thế nào? Con nhớ anh Yun lắm bố à. Con yêu anh Yun mất rồi, con xin lỗi! con cũng không muốn bố mẹ li hôn đâu. Gia đình mình bây giờ có còn lại gì ngoài một đồng đồ lát không vậy bố? Con sẽ rời xa ngôi nhà này một thời gian, đến lúc thích hợp con sẽ về. Bố đừng tìm con và hãy luôn tin rằng con vẫn đang ổn bố nhé!” ông đọc lá thư mà tay run run, tuy không biểu lộ cảm xúc gì rõ ràng nhưng trong thâm tâm ông cũng đau khổ lắm. Ông không hiểu nổi lý do tại sao ông lại không muốn cho cô với Yun đến với nhau...

Ông thật không ngờ sau bao nhiêu cố gắng xây dựng và giữ gìn mọi thứ cho đến bây giờ cũng chẳng còn lại gì.

Ông thật không ngờ rằng Yun có thể tỉnh lại sau bao nhiêu công sức và cả tiền bạc ông bỏ ra để mua chuộc bác sĩ để giữ cho anh mãi là người thực vật...

30. Chương 29. Quan Tâm Cô.

Đến tối Nhật đưa cô về, sau khi đã tưới nước cho tất cả các chậu cây trong cửa hàng anh kiểm tra cửa thật kĩ rồi mới ra về, từ khi cô đến đây ở anh đã cho người lắp thêm một cái cửa nữa bên ngoài cửa chính để cho an toàn.

“Nhớ là không được phép mở cửa lung tung đâu nhá! Nếu là anh thì anh sẽ gọi điện hoặc anh cũng có chìa khóa. Sáng sớm ngủ dậy cũng không được mở, buổi sáng ở khu này vắng người lắm không may nó phục sẵn rồi đợi em mở cửa thì xông vào một cách bất ngờ.” mặc dù chân đã bước ra khỏi cửa nhưng anh vẫn không thôi việc nhắc nhở cô, tối nào cũng vậy.

Nhắc thì nhắc vậy thôi chứ anh vẫn biết là cô có thói quen thức dậy sớm nên sáng nào cũng dậy trước để đến cửa hàng cho cô có thể mở cửa đón bầu không khí trong lành hiếm hoi cũng với hương hoa vào buổi sáng.

Sáng sớm hoa nở rất đẹp, mỗi buổi sáng anh đều cùng cô tưới cây rồi mua bữa sáng cho cô xong mới chịu đi học. Với anh việc đi học muộn rồi bật tường vào là chuyện như cơm bữa rồi, có bị bắt thì cũng chỉ cần vài câu nói là anh được tha, đó gọi là ích lợi của cái tài ăn nói.

Ngày nào cũng vậy, dù anh có hơi phiền một chút nhưng cũng do anh quan tâm đến cô, quan tâm từng chút một, có những thứ anh còn chu đáo hơn cả anh Yun nhưng cái cách anh quan tâm, chăm sóc cho coolaij khiến cho cô có cảm giác mất tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy mình như gánh nặng cho anh vậy. Cảm giác như cô đang cố ý lợi dụng tình cảm của anh. Cô không thể cho anh cảm giác được yêu thương thì liệu cô có tư cách để nhận sự quan tâm đó từ anh không?

Cô đã một lần sai lầm để rồi làm vuột mất anh Yun, khiến anh đau khổ. Cô đã không biết được là mình đã yêu anh mà cứ nghĩ đó là tình cảm anh em bình thường để rồi cứ mãi chạy theo những thứ tình cảm vô hình, ngộ nhận với Dương.

Bây giờ cô đã nhận ra hướng đi thật sự của trái tim mình và cô không muốn mình rẽ sang hướng khác để mãi không đến được nơi mình cần đến. Để rồi tất cả mọi người lại vì cô mà chịu tổn thương một lần nữa.

Cả Nhật

Cả anh Yun

Và cả cô.

Đúng là không thể trách Nhật lo xa được khi mà mới chỉ đi làm được một tuần thôi cô đã thu hút một lượng kha khá khách là nam giới cho quán. Đã vậy còn có một anh hôm nào cũng ghé qua quán, gọi rất nhiều đồ ăn và xin thêm nước liên tục, mục đích cũng chỉ là để nói chuyện với cô.

Hôm nay anh ta không đến cô thấy thật là thoải mái khi mà không phải chạy đi chạy lại liên tục.

Thấy vắng khách nên cô lấy điện thoại gọi Bông với Na đến chơi, nói chuyện cho vui, dù sao thì anh chủ cũng rất dễ tính.

Đang lúi húi tập tành nấu ăn trong bếp thì anh chủ gọi ra có khách, cô lại chạy ra, lại là cái anh mọi hôm.

“Hôm nay anh ăn gì?”

“Cho anh một capuchino, một mỳ Ý, một bánh kem.”

“Quán em không có bánh kem à!” cô thật không hiểu là anh ta đang cầm cái menu trên tay để làm gì nữa.

“Anh có đặt trước với anh chủ quán rồi nhé em!”

“À, vâng, anh đợi một lát!” vừa nói cô vừa rót nước lọc vào cốc thủy tinh trên bàn vẽ rất chuyên nghiệp. Xong rồi cô quay vào bên trong để mang đồ ăn ra.

Nhìn cái bánh kem cô bĩu môi, miệng không thôi lẩm bẩm:

“Đi tỏ tình mà còn gọi mỳ Ý làm gì không biết. Chẳng lẽ tỏ tình xong hai người ngồi ăn chung một đĩa mỳ, uống chung một cốc cà phê à?” nói đến đây cô lắc đầu rồi buột miệng nói to:

“Đúng là cái đồ biến thái!” nói xong cô mới nhận ra là mình đã mang bánh ra đến nơi, anh ta nhìn mặt nhìn. Cô vội vàng đặt bánh xuống bàn đưa tay xua xua giải thích:

“À, không, không phải nói anh!”

Đột nhiên anh ta hỏi một câu chẳng liên quan:

“Em có thích bánh kem không?”

“Không!” thực ra là cô cũng thích bánh kem lắm chứ nhưng mà chỉ thích ăn bánh anh Yun làm thôi, từ ngày anh đi cô không còn ăn nữa, cô nhớ anh, rất nhớ!

Rồi anh ta đứng dậy đưa bó hoa ở ghế bên cạnh ra trước mặt cô:

“Vậy chắc là em thích hoa hồng!” cô bối rối nhìn bó hoa. Không phải anh ta đang có ý định tỏ tình với cô đấy chứ? Cô vẫn cứ đứng sững đấy không biết phải làm gì cho đúng.

Anh chủ cẩn thận lôi điện thoại ra chụp lại cái khoảnh khắc ấy và gửi cho Nhật. Anh dám cá rằng Nhật sẽ có mặt tại quán trong thời gian sớm nhất có thể.

Nhưng trước khi Nhật đến thì Na với Bông đã đến trước và bắt gặp ngay cái cảnh ấy, hai người họ đứng đờ ra ngay tại cửa. Tại họ biết rõ người con trai đó là ai.

31. Chương 30. Chia Tay.

Bông bước từng bước đến bàn, nhìn cái bánh kem có dòng chữ “Em đồng ý làm người yêu anh nhé!” rồi nhìn bó hoa hồng trên tay anh ta:

“Vậy tôi là gì? Anh nói Gió làm người yêu của anh vậy tôi đang là gì của anh đây?” Bông vừa nói vừa giằng lấy bó hoa trên tay anh ta vứt xuống dưới đất, lấy trên nhăm liên tục khiến cho bó hoa lét lét.

Cô hiểu ra mọi chuyện, đúng là cô chưa biết mặt người yêu Bông và vẫn cứ nghĩ anh ta là một người tốt. Vậy người đang tỏ tình với cô và khiến cho Bông tức giận đến mức này thì chắc hẳn là người yêu hiện thời của cô rồi.

“Bình tĩnh đi!” cô quay sang trấn tĩnh con bạn mình, nhưng ai lại ngờ được rằng Bông hất tay cô ra và hét lên:

“Mày đừng động vào tao! Tại sao lúc nào mày cũng được người ta quan tâm, theo đuổi chứ? Bây giờ đến cả người yêu tao cũng...”

Cô đứng sững lại nhìn con bạn thân của mình bật khóc chạy ra khỏi quán. Cô đâu biết gì, cũng đâu phải cô là người tán tỉnh, cô còn không biết anh ta là ai nữa mà, cô chỉ làm việc của mình thôi mà...

Bông phải là người hiểu rõ nhất chứ, cô phải là người biết rằng trong chuyện này ai sai chứ, nếu không phải Gió thì chắc hẳn cũng sẽ là một người con gái khác thôi, với bản tính lẳng nhăng ấy.

Na cũng chạy theo để an ủi Bông.

Cô khóc...

Vừa vào đến quán tuy chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng ngay khi thấy cô khóc như vậy, Nhật không kìm được lao ngay vào đám thẳng vào mặt tên kia. bây giờ anh đã hiểu cảm giác của Yun khi đánh mình lúc trước, đúng là bực mình thật khi thấy thẳng khác làm cho cô phải rơi nước mắt như vậy.

Khi anh lao về phía và cho tên kia một cú đấm thì cô giật mình lùi về phía sau. Không chịu nhận anh ta cũng đánh trả. Hai người họ đánh nhau qua lại, bàn ghế trong quán bị xô đổ lung tung cả, thậm chí họ còn đều bị thương.

Mặc dù ngay sau đó anh chủ đã vào can nhưng phải mãi sau khi mấy chú nấu ăn trong bếp cũng đi ra thì mới có thể can ngăn được.

Sau khi hai người đó đã bình tĩnh trở lại thì cô bật khóc chạy ra ngoài, mặc dù đã khóc đã khóc từ lâu nhưng cảm xúc bây giờ mới vỡ òa và bật ra thành tiếng.

Có bao giờ...

Tình yêu phá vỡ tình bạn?

Bao nhiêu muộn phiền chưa tan biến

Tình bạn đã đến lúc...

Phải chia tay?

32. Chương 31. Xin Lỗi, Tao Sai Rồi!

Sau hôm đó cô xin nghỉ làm, thật không ngờ là đi làm cũng không được yên na cũng đã tìm đến chỗ cô, nó an ủi cô nhiều, rằng lúc đó Bông chỉ là quá buồn vì mình bị phản bội nên mới có những hành động như vậy thôi. Tất nhiên là cô cũng hiểu chứ. Hơn ai hết cô hiểu rõ con bạn của mình chứ, cô hiểu tính khí của Bông nhưng dù sao thì cô vẫn thấy buồn lắm chứ.

Đây không phải lần đầu hai người họ cãi nhau nhưng đây là lần đầu mọi chuyện lại trở lên nghiêm trọng như vậy, lại còn là vì một thằng con trai không ra gì nữa.

“Bông vừa điện bảo nó bị ốm, bảo tao qua nấu cháo hộ, bố mẹ nó không ai ở nhà. Mà đi thay tao không?”

Cô đồng ý, thực ra tình bạn cũng giống như tình yêu, có giận dỗi, có cái vờ và có cả chai ly nhưng cũng giống như tình yêu, ta có thể giữ tình bạn lại bên mình nếu không muốn mất đánh mất nó, thậm chí là để giữ tình bạn ở lại còn dễ hơn tình yêu rất nhiều.

Cô dọn dẹp nhà cửa xong mới quay vào bếp nấu ăn cho Bông. Nấu xong cô dọn thức ăn ra bàn thì đúng lúc cô từ trên phòng đi xuống, thấy cô Bông không nói gì, chỉ hơi ngạc nhiên, cả ngượng ngùng, hối lỗi...

Hai người họ cứ thế đứng nhìn nhau một lúc rất lâu, cuối cùng Bông mở lời trước:

“Mày biết nấu ăn từ bao giờ thế hả con bé này?!” Bông ngồi xuống bàn và ăn, ngày xưa thì cô chẳng biết làm gì cả, tất cả mọi việc trong nhà đều là anh Yun và bố làm thay, bao gồm cả việc dọn dẹp phòng của cô.

“Ừ, bây giờ tao khác xưa nhiều rồi, biết làm nhiều thứ và ít khóc hơn trước.” Cô cũng ngồi xuống ăn chung, vậy là hai người họ hết giận nhau, chính xác là Bông đã hết buồn nó.

“Xin lỗi mày nhé! Tao sai rồi! bây giờ tao mới biết là ngoài tao ra thì nó còn có tá người yêu ở bên ngoài. Tao đúng là điên rồi khi mà chỉ vì một tên sở Khanh như thế mà suýt nữa đánh mất đi mày...”

“Ừ, tao hiểu mà!”

Tối hôm đó cô ở lại nhà Bông luôn, không quên gọi cả Na đến.

Bình thường thì trầm ngâm, ít nói đấy nhưng đến khi ở cạnh hai con bạn của mình thì cô cũng điên không kém gì hai đứa nó.

Sau một hồi hỗn chiến và làm hỏng mấy cái gối lông gà thì chúng nó đi thuê đĩa phim kinh dị về xem.

Dù là ba đứa con gái nhưng chúng nó không một ai là hết vì sợ hãi cả, có những đoạn còn khiến ấy cô ngồi cười sặc sụa như xem phim hài nữa:

“Đùa chứ, nhìn máy giống hệt cái con zombie nay đấy Gió ạ!” Na nói vậy vì một điều đơn giản là người cô gầy, dạo này suy nghĩ nhiều còn xanh xao nữa.

“Ồ, ờ... rồi tối nay chúng mày sẽ được ngủ chung với một con zombie đấy.” Cô lên đưa tay tắt công tắc điện đúng lúc có cảnh ghê rợn nhất phim rồi quay sang trừng mắt nê lưỡi với Na.

Do bị dọa bất ngờ nên con bé hét âm ỉ cả nhà, bật điện lên cả cô và Bông đều ôm bụng cười sặc sụa. Đến lúc gió bên ngoài thổi mạnh làm cánh cửa sổ sập đánh “rầm” một cái thì tất cả đều hét âm lên và chạy lên phòng...

Đến lúc bình tĩnh lại thì cả ba mới nhớ ra là chưa tắt ti vi, bên ngoài thì gió vẫn cứ rít lên từng đợt... chúng nó cứ nằm đấy đùn đẩy nhau và rồi cuối cùng không đứa nào chịu đi.

Đĩa phim kinh dị vẫn đang chạy dưới nhà trong khi tất cả đã rơi vào cơn say ngủ.

...

Đó gọi là tình bạn, tuyệt vời hơn cả tình yêu.

33. Chương 32. Anh Thích Làm Bạn Em.

Sau lần được “khách hàng” tỏ tình khiến cho Nhật đánh nhau trong quán (cái này là lỗi lớn của anh chủ) cô quyết định nghỉ làm để đi học lại.

Cô cũng nhận ra một điều rằng mình đang ngày một lần sau vào cuộc sống của anh, lại còn khiến cho anh bị thương.

Biết rằng cô và anh sẽ chẳng thể đi đâu về đâu nên cô không muốn bước trên một con đường với anh, vậy mà trong ột phút nhất thời cô đã chấp nhận sự giúp đỡ từ anh, hay đúng hơn là cô nhờ anh giúp...

Cuối con đường cô chọn là anh Yun...

Sau một khi dùng tiền lương một tuần làm việc tại quán ăn để trả tiền nhà cho Nhật cô quyết định sẽ trở về nhà. Dù rằng căn nhà ấy bây giờ chẳng còn lại gì nữa...

Mọi thứ vẫn vậy, tuy cô và Nhật đã dọn dẹp rồi nhưng vì lâu không có người ở nên nó khá là bụi bặm. Cất đồ lên phòng xong cô đi xuống để quét dọn lại.

“Công ty cử bố đi công tác trong hai tuần, nếu con có về thì lấy tiền bố để ở bàn làm việc trên phòng nhé! Xin lỗi con gái của bố, yêu con!” đọc lá thư bố mình để lại trên bàn mắt cô rưng rưng, nhưng ngay lập tức cô ngẩng đầu lên trời và hít thở thật sâu ngăn ình không khóc. Bây giờ không còn ai ở bên nữ nên cô phải tập ình trở lên mạnh mẽ hơn.

“Bố à, con không giận bố đâu! Nhưng bố mau chóng đưa anh Yun về với con nhé?!”

Khi thấy phong thư chứa tiền trên bàn thì anh vô cùng buồn, mặc dù vẫn biết cô chưa bao giờ có ý định cho anh cơ hội nhưng thời gian qua anh đã sống rất hạnh phúc, bây giờ cô bỏ đi rồi. cô rất nhẫn tâm...

“Hai người họ đúng là rất tàn nhẫn đấy nhỉ!” chị Lam nhìn phong bì thư trên tay em trai mình rồi kéo ghế ngồi xuống, trong thời gian qua chị đã cố không ghé qua cửa hàng để cho hai người họ có không gian riêng vậy mà vẫn không được.

“Đúng rồi! Họ chỉ biết có người họ yêu thôi còn những người yêu họ thì... haiz. Thôi nào! Em là ai cơ chứ?! Với lại cũng chính người đó đã bằng lòng giao cô ấy cho em rồi mà!” anh thở dài rồi mỉm cười đứng dậy. Anh không muốn từ bỏ, không thể từ bỏ. Anh đã quyết tâm là sẽ theo đuổi cô đến cùng.

“Em nói vậy là có ý gì?” chỉ thấy thái độ của em trai mình đột nhiên thay đổi, có vẻ gì đó hơi đáng sợ chút.

“Chị không cần phải hiểu đâu!” anh mở tủ cất tiền vào rồi đi ra ngoài mà cho chị mình có gọi khăn cả cổ phía sau.

Tình yêu có thể thay đổi cả một con người.

“Anh sẽ không theo đuổi em nữa, anh từ bỏ rồi, anh chịu bó tay rồi đấy. Nhưng mà anh chấp nhận làm bạn em.” Anh đứng nhìn cô, vừa cười vừa nói rất vui vẻ. Cô thì vẫn ngơ ngác đứng nhìn anh đầy vẻ khó hiểu. Mãi sau cô mới gật đầu.

“Được thôi, nhưng mà anh hơn tuổi em nên em có thể châm trước cho anh lên chức anh trai.”

“Không. Anh không thích. Anh thích làm bạn em.”

“...”

“Vây nhé!” cô vẫn chưa kịp nói gì thì anh đã mỉm cười rồi đi từ lúc nào không hay. Trong đầu không thôi nhen nhóm một suy nghĩ...

34. Chương 33. Một Người Bạn Đúng Nghĩa?

Tan học, anh đợi cô ở cổng trường, cô cứ thấy có cái gì đó không đúng nhưng vì anh đã nói là bạn nên cô phải cố gắng gạt đi cái suy nghĩ hiện giờ trong đầu mình:

“Đi ăn kem rồi anh đưa em về!” thấy cô, anh tiến lại gần.

“Thôi! Bọn tao về trước đây! Chào! Quyết thắng!” Bông với Na dắt rủ nhau về trước bỏ lại cô vẫn đứng ở đó và không hiểu hai con bạn của mình đang nói cái gì nữa. Quyết thắng?

“Ơ...ơ” mãi sau cô mới nhận thấy là còn mỗi hai người ở lại...

“Ơ cái gì mà ơ? Bé lắm hay sao mà còn học bằng chữ cái? Còn không mau lên xe đi?!” Nhặt gõ vào đầu cô, cái hành động này khiến cho cô nhớ đến anh Yun. Ngày xưa anh cũng hay gõ vào đầu cô như thế, không đau nhưng cô vẫn hay tỏ ra giận dỗi...

...

“Cho em hai kem, một dâu một cacao nhé!” không cần hỏi xem cô muốn ăn gì thì anh đã gọi luôn, không biết do trùng hợp hay anh tinh ý nữa mà chọn đúng ngay vị cô thích, vị dâu.

Nhưng...

“Không. Chị đừng lấy kem dâu, cho em kem trà xanh đi! Em không thích dâu!”

Anh Yun thích kem trà xanh, ngày xưa cô vẫn hay bĩu môi chê anh vì ăn kem trà xanh, nó có vị đắng, chẳng ngọt ngào, thơm mát chút nào. Bây giờ tự nhiên cô lại muốn ăn cái vị đắng đó, cái vị mà anh thích...

“Kem của hai em đây!” chị nhân viên mang kem ra rồi nhìn anh cười tươi rói, dù vậy cô cũng chẳng quan tâm. Ai nhìn anh, cười với anh, thích anh hay thậm chí là yêu anh đi nữa cô cũng chẳng quan tâm. Bạn thôi mà, chính anh đã nói vậy mà...

“Sáng mai bạn anh sinh nhật, em đi cùng anh nhé?!” đang ăn thì anh nói vậy khiến cho cô có cảm giác mơ hồ.

“Sao em lại phải đi cùng anh?” cô muốn anh giải đáp để mình có thể chấm dứt tất cả những suy nghĩ mông lung trong đầu.

Không khí trong phút chốc trở lên căng thẳng, ngọt ngào.

“Chỉ là... em là bạn anh, anh muốn em đi cùng anh thôi. Bạn bè!” anh nhìn thẳng vào mắt cô nhưng cô lại bối rối không dám nhìn vào đôi mắt ấy nên cúi xuống ăn kem.

Cô nói sẽ suy nghĩ rồi trả lời anh sau. Tất nhiên là trong khoảng thời gian gần một ngày cô sẽ dành ra cho việc suy nghĩ lí do hợp lí nhất để không đi cùng anh.

Mặc dù là bạn nhưng nếu ngày mai cô đi cùng anh đến đó thì khác gì cô đang tuyên bố rằng mình là người yêu của anh, sẽ có người tin rằng cô không phải người yêu anh khi cô đến đó cùng anh sao? Không, chắc chắn không.

“Mày có chắc là nó sẽ đi cùng mày đến đó không? Tao nghĩ nó sẽ tìm một cái cớ nào đó khiến ày không thể nói nó đi được.” Thái ngồi trầm ngâm nhìn Nhật và phân tích theo chiều hướng gần như là chắc chắn sẽ xảy ra của anh nhưng thằng bạn của anh lại không mấy quan tâm đến việc đó, Nhật tiếp tục chuyển kênh trên tivi:

“Mày nghĩ tao là ai? Vỵ chắc chắn không thể yêu tao ngay được mà nếu em có yêu tao ngay thì tao lại không thích, muốn yêu một người con gái trung tình thì phải chấp nhận vất vả thôi.” Dù nói vậy nhưng thực chất thì Nhật cũng không biết vì sao mình lại có những hành động như thế nữa, chính anh cũng không hiểu nổi mình.

“Được thôi chúc mày thành công với cái chiến dịch chết tiệt này. Nhưng mà tao vẫn không hiểu là, anh trai thì có làm sao mà mày sống chết đòi làm bạn của em nó vậy?”

Nhật đứng dậy đi vào trong bếp lấy ra một lon nước ngọt và bật nắp:

“Mày đúng là một thằng không biết gì. Con đường để anh trai trở thành người yêu sẽ xa vời biết mấy so với từ bạn bè lên người yêu. Rất có thể sẽ là thế này, một ngày làm anh thì cả đời là anh.”

Thái chỉ biết ngồi bên cạnh lắc đầu, anh vẫn còn chưa yêu ai hết nên thật khó để mà hiểu được ý nghĩa trong những câu nói của Nhật. Từ ngày yêu cô đến giờ, anh thay đổi nhiều quá.

35. Chương 34. Tai Nạn.

Cô đã suy nghĩ cả đêm mà vẫn không ra cái lí do để từ chối, bây giờ thì anh đã đến trước cổng rồi. Cô cứ đứng trên phòng mà không dám xuống mở cửa. Nhưng rồi sau đó thì Na điện:

“Mày sắp đi chưa?” không biết Na đang ở đâu mà ồn ào quá.

“Đi đâu? Ở nhà chứ đi đâu.” Cô ngao ngán trả lời điện thoại, cứ tưởng con bạn mình nó có ý tốt rủ cô đi đâu đó để cô còn có cớ thoái thác Nhật chứ.

“Sao lại ở nhà? Không phải anh Nhật đến đón mày rồi sao?”

Cô không hiểu Na đang nói gì nữa:

“Hử?”

Chưa nhận được câu trả lời thì Na bên kia đã tắt máy vừa đúng lúc Nhật vào:

“Em chưa chọn được đồ sao? Để anh giúp nhé!” nói xong anh cứ vậy mà mở tủ quần áo của cô ra và chọn...

Thực thì cô rất ghét những hành động như vậy, cô không thích người ngoài tự do động vào đồ của mình, đã thế đây lại còn là tủ quần áo nữa chứ.

...

Chưa kịp ngăn Nhật lại thì cô có điện thoại, nhìn thì thấy số máy lạ định không nghe nhưng rồi có cảm giác gì đó như là lo lo nên cô nghe máy:

“Xin chào, chúng tôi liên lạc với cô từ bệnh viện Việt Đức. Hiện tại ông Hoàng Hà Khanh vừa mới được đưa vào viện trong tình trạng vô cùng cấp bách. Chúng tôi cần người nhà của ông Khanh đến đây ngay lập tức!”

Cô sợ hãi rồi vội vàng chạy đi, đến cổng thì nhớ ra là mình không mang theo tiền nên lại phải chạy lên phòng lấy. Nhật thấy vậy cũng chạy theo nhưng cô lại không thêm để ý gì đến anh. Khi cô lên taxi, anh cũng đang định leo lên thì cô đóng cửa xe lại rồi giục tài xế lái đi nhanh.

Anh bị bỏ lại như vậy thì vô cùng buồn, không hiểu có chuyện gì mà cô lại vội vàng như vậy, vội đến nỗi không cả thêm để tâm đến sự tồn tại của anh nữa.

Định bắt taxi chạy theo cô nhưng lại không được, đứng cả tiếng đồng hồ mà anh cũng không bắt được xe.

Đi bộ một lúc thì đến quán ăn nhanh của anh bạn chị Lam, nơi mà hôm nay anh định tỏ tình với cô. Mọi người vẫn kiên nhẫn ngồi đấy đợi, bạn của cô và anh. Tất cả vẫn đang hào hứng trang trí quán bằng cách treo lên đó thật nhiều bóng bay.

“Sao vậy? Hà Vy đâu? Không đến à?” anh chủ thấy Nhật thất thần bước vào quán như vậy thì đã đoán được cậu không thể nói được cô đi. Cũng đến tội khi mà anh đã phải vất vả cả tháng để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

“Cái con ranh này, sao lại quá đáng như vậy chứ?” Bông tức mình lấy di động gọi cho cô.

...

“Sao? sao cơ? Mà nói sao?” đang nói chuyện không biết cô nói gì mà Bông lại ôm ngực như là sốc lắm, sau khi tắt máy thì cô tỏ ra vô cùng bàng hoàng. Mọi người trong quán thấy vậy thì cũng lo lắng:

“Sao vậy? Có chuyện gì với Vy vậy?” Na sốt ruột hỏi.

Bông khóc thút thít rồi nhanh chóng kéo tay Na đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói:

“Nhanh lên, phải đến bệnh viện, bố của nó bị tai nạn người ta đưa vào bệnh viện rồi! nghe nói là rất nguy kịch.”

Tại sao những chuyện không hay cứ liên tiếp xảy đến với cô như vậy chứ? Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thôi mà bao nhiêu chuyện cứ kéo đến như vậy thì cô biết phải làm sao.

“Mẹ à, con biết mẹ không thích con nhưng mà con không biết trông vào ai nữa cả. Con biết mẹ ghét con nhưng mà dù sao thì bố con cũng từng là chồng của mẹ, hai người cũng từng là vợ chồng mà, mẹ giúp bố con với...” cô gọi điện ẹ của mình, hay đúng hơn là mẹ của anh Yun và là vợ cũ của bố nuôi cô và ngay khi có người nghe máy cô đã vừa khóc vừa nói luôn một mạch như sợ bà sẽ dập máy nửa chừng vậy.

Nhưng rồi một người đàn ông trả lời cô:

“Ai vậy?”

Sau khi xem lại thì thấy mình không sai số, cô hoài nghi trả lời:

“Cháu là Hà Vy, chú là ai vậy?”

“À, ra là Hà Vy à? Chú là bố của Yun, nó cũng đã nói nhiều về cháu cho chú nghe nhưng mà có chuyện gì xảy ra với ông Khanh vậy?”

Ra đó là người tình bên ngoài của mẹ. Sau khi nghe cô kể hết sự tình thì ông ta nói sẽ cùng với mẹ của anh Yun đến ngay.

Một mình cô ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, không thể làm được gì cũng không có ai bên cạnh. Cô gần như là bất lực, không biết làm gì hơn ngoài cầu nguyện:

“Bố không được có chuyện gì đâu đấy, bố mà bỏ con lại thì con biết trông vào ai đây chứ. Chỉ còn mình con thôi mà, bố không thể ác với con như vậy được.”

36. Chương 35. Kara? ... Tang Lễ.

Cuối cùng mẹ cũng không đến, chỉ có người nhận là bố của anh Yun đến. Sau khi giúp nó làm thủ tục thì ông ấy ngồi xuống bên cạnh nó. Thực ra anh Yun đã biết ông là bố của mình trước khi rời khỏi đây một thời gian. Khi đó anh đã tìm đến ông, anh nói sẽ không coi ông là bố mà chỉ coi là nhân tình của mẹ hay cùng lắm cũng chỉ là cha dượng. Ngày hôm đó anh đã nhờ ông chăm sóc mẹ mình thật tốt, anh biết dù không cần anh nói ra thì ông cũng sẽ làm như vậy nhưng anh vẫn muốn chắc chắn điều đó.

Anh biết hai người họ có một mối tình sâu đậm.

...

Ông Khanh và bà Ngọc (mẹ của Yun) đến với nhau cũng chỉ là do sự ép buộc của hai bên gia đình thôi chứ thực tế học không hề có bất kì tình cảm nào với nhau. Trước khi kết hôn cả hai đều đang có một mối tình khác, họ phải từ bỏ người mà họ yêu thương thực sự để đến với một người khác sẽ chung sống với mình chỉ tên danh nghĩa. Và rồi họ âm thầm chấp nhận cho sự lên lút của nhau với người cũ, đơn giản vì họ không hề coi nhau là vợ chồng thực sự.

“Bệnh nhân đã tỉnh và ông ấy muốn gặp con gái.” Y tá từ phòng hồi sức của bố nó chạy ra thông báo. Nó không kịp suy nghĩ gì thêm, lao thật nhanh vào trong phòng của bố mình. Trên người ông băng bó gần như là không hở một chỗ nào...

“Bố! Con đến rồi đây... Con đến rồi...” nó run run đưa tay nắm chặt lấy tay của bố mình. Ông mấp máy môi nhưng cô không thể nào nghe rõ được. Mãi sau khi nó cố cúi thấp đầu xuống và lắng nghe thì mới có thể biết được ông nói gì nhưng vẫn chưa rõ nghĩa:

“Mẹ của con... bố...” nó không hiểu ông muốn nói gì liên quan đến mẹ của nó nữa, đúng là ngay từ khi biết mình chỉ là con nuôi nó đã muốn biết thực ra mẹ mình là ai, bà đang ở đâu và vì sao lại bỏ nó và cả bố đẻ của nó nữa...rất nhiều...nhưng, nó không dám hỏi. cũng một phần là vì có quá nhiều chuyện xảy ra sau đó...

Biết nó chưa hiểu những gì mình nói nên ông cố gắng lặp lại một lần nữa rõ ràng hơn:

“Đi gặp mẹ con...”

Lúc này nó mới hiểu ra ý của ông nhưng lại không biết mẹ mình ở đâu thì ông đã lên cơn khó thở, vô cùng hoảng loạn nó vội vàng gọi bác sỹ nhưng không thấy ai, định đi ra ngoài thì bố nó cố gắng giữ nó lại:

“Đừng, Vy...”

Nó nắm chặt lấy tay bố mình, luống cuống:

“Bố, sao vậy bố? Con gọi bác sỹ...” may sao ngay sau đó bố của Yun đã chạy vào và ngay khi thấy cảnh tượng đó ông đã chạy đi tìm bác sỹ...

“Anh con, Yun...” vừa nói ông vừa cố gắng nắm chặt lấy tay của nó, hơi thở ngày càng trở lên dồn dập.

“Kara...kara...” vừa dứt lời thì ông bắt đầu ngưng lại những cơn khó thở, không còn dồn dập nữa.

Nó như người mất hồn, tay run run lay ông:

“Bố? Bố? Sao bố không nói gì nữa đi? Bố à, bố. Sao bố im lặng vậy?”

Khi y bác sỹ vào đến nơi cũng là lúc ông vừa mới chút hơi thở cuối cùng, bố của Yun mau chóng chạy lại chần an nó:

“Vy, nghe chú nói này. Con bình tĩnh lại đi! Vy” mặc cho bố Yun có khuyên can thế nào nó vẫn cứ lay người của bố nó không thôi:

“Bố? Con hỏi bố sao lại im lặng như vậy? Bố không nghe con sao? CON ĐANG HỎI BỐ KIA MÀ...BỐ. KHÔNG ĐƯỢC. ĐỪNG MÀ, đừng...” nó cố hết sức để vùng vẫy khi mà bác sỹ rút ống dẫn khí ra khỏi mũi của bố mình và kéo cái chăn trắng lên kín mặt. Mặc ọi người có cố giữ mình nó vẫn cứ vùng vẫy:

“KHÔNG ĐƯỢC, SAO LẠI THẾ? Bố nói gì đi! Chú ơi, mau ngăn họ lại đi chú. Chú đừng để họ đưa bố con đi chú ơi. Chú...” nó cố gắng cầu khẩn bố của Yun giúp đỡ khi bác sỹ nói phải chuyển bố nó vào nhà xác. Nhưng ngay sau đó nó ngất lịm đi...

Na với Bông cũng vừa mới tới bệnh viện cùng với Nhật, mấy người họ chạy khắp nơi để tìm phòng bệnh của bố nó nhưng không thấy. Nhật kéo tay một chị y tá để hỏi nhưng lại nhận được câu trả lời là không biết...

“Mấy đứa là bạn của Hà Vy à?”

“Vâng, nhưng chú là ai vậy ạ?” Bông nhìn người đàn ông này dò xét, vì rất thân với nó nên Bông không nghĩ là nó có chú bác gì...

“À, chú là bố của Yun, chắc mấy đứa cũng biết...”

“Vâng, vậy bây giờ Vy đang ở đâu vậy chú?” Nhật không mấy quan tâm đến việc người đàn ông này là ai mà chỉ quan tâm đến việc nó đang ở đâu, anh chắc chắn rằng bây giờ nó không ổn, chắc rằng nó đang cần có người bên cạnh...

“Đi theo chú! Hà Vy vừa mới ngất đi khi bố con bé chút hơi thở cuối cùng, bây giờ còn chưa tỉnh...” nghe xong ai cũng sững sờ.

Bông lấp bắp, mắt rưng rưng... chơi thân với nhau từ nhỏ nên bố của nó cũng chẳng khác gì bố của chính cô:

“Chú Khanh mất rồi sao? Chuyện gì vậy chứ? Nó còn có ai nữa đâu...”

...

“Mấy đứa vào đi!” bố Yun đưa tay ra mở cửa nhưng khi cửa vừa mở ra thì không thấy ai ở trong cả, kim tiêm của ống chuyển nước bị rút ra vớt trên giường. Hồi y tá thì cô đó cũng nói không biết rồi chạy đi tìm...

“Gì vậy chứ?” Nhật lo lắng chạy ra ngoài, anh sợ nó sẽ làm điều gì đó dại dột. Nhớ lần đó nó đã suýt chút nữa là thành tự tử khi mà nắm lấy cái mảnh vỡ dĩa trong tay...

Nhật chạy như một thằng điên trong bệnh viện để tìm nó, va vào người khác cũng không kịp xin lỗi. Tìm khắp tất cả các nơi vẫn không thấy nó đâu. Bất chợt câu hỏi của một thằng nhỏ hỏi mẹ nó khiến cho anh chú ý:

“Mẹ ơi, ông nội chết rồi thì người ta đưa vào đâu vậy mẹ?”

“Cái thằng này, im ngay không mẹ ột traanh bây giờ...” mẹ nó mắng, chắc ông nội nó chỉ đang nằm viện.

Một ý nghĩ hiện ra trong đầu anh...

Có khi nào nó mò vào cái nơi đó? Không đâu, dù gì thì nó vẫn là con gái và vẫn biết sợ chứ? Nghĩ đến nhà xác anh còn thấy rùng mình chứ nói gì là mò vào trong đó.

Nhưng sau một hồi đắn đo anh quyết định hỏi ý tá đường đến nhà xác, cô y tá nhìn anh với ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn chỉ đường.

Đứng ở bên ngoài cửa anh đã thấy lạnh hết cả sống lưng rồi, anh định không bước vào vì cửa vẫn đóng, chắc nó không có trong đó. Bên trong cũng im lìm, không một tiếng động gì. Vì là nhà chứa xác chết nên bên

trong nhiệt độ lạnh hơn bên ngoài, đứng ở cửa anh cũng thấy hơi lạnh và mùi khó chịu chui ra bên ngoài qua khe hở dưới cửa.

“Em không ở trong này đúng không?” Nhật lùi lại vài bước rồi quay lưng bỏ đi, thú thật là anh thấy sợ. Từ nhỏ anh đã rất nhát gan rồi. Gậy gỗ, đánh nhau thì không nói nhưng mấy thứ máu me, ma quỷ là anh rất sợ, bảo một người như vậy vào nhà xác thì thật là... Vào một nơi như vậy một người bình thường có khi còn không dám chứ nói gì đến một thằng con trai sợ quá là sẽ bị ngất đi như anh. Cứ tưởng tượng đến cảnh đứng giữa căn phòng và xung quanh và những cái giường đầy chần trắng xung quanh mình là anh đã đủ muốn ngất đi rồi.

Nhưng ra đến hành lang thì anh lại không thể nào mà bước đi tiếp được nữa. Vô đầu, bứt tai mất vài giây anh quyết định lấy hết dũng khí để quay lại.

Lần này anh quyết định mở cửa. Ngay lập tức anh thấy một người con gái mặc đồ bệnh viện, tóc tai bù xù đang đứng gục mặt cạnh một chiếc giường. mới đầu anh bị dọa cho giật mình nhưng ngay sau đó anh nhận ra là nó nên không thấy sợ nữa.

Lúc đó anh lặng người đi, nó đang đứng nắm chặt lấy tay bố mình. Anh nghe thấy tiếng nó sụt sùi khóc. Người con gái ấy...

...

Nó ngay từ khi tỉnh dậy đã mò vào nhà xác, tuy hơi khó tin nhưng lúc đó nó đã phải lật mở từng cái chần trắng ra để tìm bố mình. Những khuôn mặt trắng bệch xa lạ đập vào mắt nó sau mỗi lần chần được lật mở, nó sợ lắm chứ nhưng có cái gì đó vẫn cứ thôi thúc nó tiếp tục, có rất nhiều khuôn mặt rất đáng sợ, còn có những khuôn mặt nát bét do tai nạn giao thông...

Mãi sau nó mới tìm được bố mình...

“Cái gì? Anh nói là tìm thấy nó ở đâu?” Na giật mình, tròn mắt nhìn Nhật. Cô không dám tin là mình nghe đúng cho tới khi anh nhắc lại lần hai:

“Nhà xác.”

“Không thể tin được...” Na lẩm bẩm, cô không ngờ là nó lại dám như vậy. Vẫn biết là bây giờ nó không tỉnh táo nhưng mà mò vào nhà xác thì...

...

Bố của Yun giúp nó tổ chức lễ tang, ông rất tốt. Nhưng từ khi bố nó nhập viện cho đến bây giờ thì nó vẫn không hề thấy bà ấy đến, người đã từng là mẹ của nó... Thực ra thì nó chưa bao giờ nghĩ bà ấy không phải mẹ của mình nhưng khi biết được thân thế của mình thì nó lại nghĩ mình không đủ tư cách để làm con của bà ấy.

“Bà ấy sẽ đến phải không chú?” nó đứng nhìn bố của Yun với đôi mắt không chút sức sống nhưng lại tràn đầy hy vọng, nó mong bà sẽ đến...

“Tại sao lại gọi là ‘bà ấy’? Đó là mẹ con cơ mà Vy!”

Nó tần ngần một lúc lâu rồi mãi sau mới dám trả lời:

“Con không có tư cách để làm con của bà ấy...” nói xong nó cúi đầu quay đi để ông không kịp nói thêm gì nữa. Từ lúc ở bệnh viện về không một ai thấy nó khóc lóc, kêu gào gì cả. Chỉ thỉnh thoảng ngồi tần ngần một chỗ nhìn cái quan tài của bố mình để ở giữa nhà rồi đưa mắt nhìn xung quanh nhà của mình...

“Không sao đâu, mày phải mạnh mẽ lên!” Bông ôm nó an ủi, nó chỉ “ừ” nhẹ một tiếng, nếu như người ngoài nhìn vào thì chắc hẳn sẽ không hiểu được là nó đang quá đau lòng hay là nó chẳng mấy may thương bố mình lên mới có thái độ gần như là đứng đưng như vậy.

Đột nhiên mọi người lặng đi khi có một ai đó đến dự lễ tang và vô tình nói một câu không bao giờ nên nói ra là:

“Là con gái anh Khanh à? Sao bố nó chết mà nó đứng đưng vậy nhỉ?” mọi người ái ngại nhìn nó khi biết được nó đã nghe được câu nói ấy, cứ nghĩ là nó sẽ không nói gì mà lờ đi ai ngờ nó lại quay lại:

“Cô uống nước ạ! Cám ơn cô đã đến cùng chia buồn với gia đình con.” Nó rót nước cho người phụ nữ vừa nói oang oang câu đó trong lễ tang của bố mình. Bà ta lúc này vẫn cứ “khơ khớ” ra.

“Ừ, con chẳng khóc gì cả nhỉ?” mấy người ngồi xung quanh ra hiệu cho bà ta không nói nữa nhưng vẫn không ngăn được cái miệng vô duyên ấy.

Nó chỉ cười nhẹ một cái rồi kéo ghế xuống ngồi cạnh người phụ nữ đó:

“Con khóc thì bố con có sống lại được không?”

Nghe nó hỏi như vậy thì bà ta im bặt không nói thêm được gì nữa, nó lại tiếp tục:

“Cô cho rằng cứ buồn, cứ đau là phải khóc ư? Cô nghĩ nước mắt thần thánh lắm hay sao mà diễn tả hết được nỗi đau của con? Cô nghĩ bố con mất mà con không đau sao? Đó là bố của con ấy.” Mọi người thấy nó xúc động như vậy thì vội vàng ra đưa nó vào trong nhà.

Người phụ nữ đó thì phải bỏ về ngay vì mọi người quở trách, bà ta cũng cảm thấy hối hận khi nói ra những câu như vậy. Nhưng một người như vậy thì sẽ nhanh quên thôi, giả dụ lần sau có một trường hợp nào như thế thì chắc bà ta cũng buột miệng mà nói ra những câu như vậy thôi...

...

“Em không sao chứ?” Nhật đưa cho nó một ly nước lọc rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh nó. Anh không nghĩ là nó lại nói thẳng ra như vậy, mà chắc phải khó chịu lắm thì nó mới hành động như thế. Nếu đây không phải là tang lễ và bà ta không phải là phụ nữ thì anh chắc rằng bây giờ xe cấp cứu đang trên đường tới rước bà ta vào bệnh viện rồi. Anh còn khó chịu chứ huống chi là nó.

“Em không sao.” vừa lúc đấy Bông với Na cũng bước vào. Hai đứa nó cũng kéo ghế ngồi xuống.

“Bà ấy vẫn chưa đến à?” nó nhìn lên Bông và đặt câu hỏi, cô không nói gì chỉ gật đầu nhẹ. Nó chỉ thở dài rồi cái rồi mỉm cười, một nụ cười lạnh tanh, không vị...

Một lúc sau thì nó thở dài dài đứng dậy:

“Vậy là không đến rồi!”

Nói xong nó đi ra bên ngoài và ngồi xuống cạnh bố mình thì thầm cái gì đó mà mọi người không nghe rõ, nó thì thầm rất lâu...

Bố của Yun thì không ngừng gọi điện cho vợ mình vì ông biết nó mong bà đến biết chừng nào nhưng bà không cả thèm nghe máy. Ông đành bất lực quay lại lo chuyện tiếp khách nhưng chỉ là với danh nghĩa bạn của bố nó thôi, mọi người không biết gia đình nó đã tan nát từ lâu. Họ vẫn cứ ngỡ gia đình nó vẫn hạnh phúc như ngày nào.

Có vài người hoài nghi đặt câu hỏi khiến cho nó ngồi trong này chú ý, nó nghe tiếng nhưng không biết phải trả lời thế nào mà chỉ biết ngồi im nghe bố Yun nói...

“Mà vợ với con trai anh Khanh đâu mà để mỗi cô con gái chịu tang thế này?”

“À, chẳng là thằng Thái đi du học không thể về được, còn vợ anh ấy thì sốc quá nên hôn mê còn chưa tỉnh, vẫn ở trong bệnh viện.”

Đúng là bà ấy còn chưa tỉnh nhưng không phải là hôn mê mà là say rượu, ngay khi biết tin ông qua đời bà ấy đã chìm trong rượu cho đến tận bây giờ. Mặc dù không yêu thương nhau nhưng ít ra vẫn có chút tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm, bà không ngờ ông lại có kết cục như vậy...

...

Đến tối Nhật muốn ở lại nhưng nó lại không đồng ý, đến cả Na với Bông cũng bị nó bắt về, duy chỉ có bố Yun là nó không thể tìm được lí do để ông ấy về.

Nó ngồi xuống cạnh bố mình, bố Yun cũng ngồi xuống.

“Chú nghĩ Yun rất có mắt nhìn đấy nhé! Con gái bố Khanh vừa xinh lại vừa biết ăn nói, cũng rất mạnh mẽ nữa. Sau này làm con dâu của chú...”

Nhắc đến anh Yun khiến cho nó càng thêm buồn lòng hơn:

“Nhưng con không biết anh ấy đang ở đâu. Con cũng nhớ con trai chú lắm đấy. Chắc chú giận bố con lắm...” nói xong nó cúi thấp đầu xuống, nó không biết mình nên nói gì nữa...

Ông ấy mỉm cười rồi gõ nhẹ vào đầu nó, mắng:

“Cái con bé này! Chú không giận đâu vì đó cũng là quyết định của Yun nữa. Nó nói nó sẽ đi và nói chú đừng cản và cũng đừng ẹ nó biết. Chú dù không muốn nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Yun. Không biết nó ở đâu trên Thụy Điển nữa...” nói xong ông mới để ý là từ nãy đến giờ nó chỉ ngồi nhìn ông chăm chăm, chắc do cái gõ đầu vừa rồi.

“À, cái gõ đầu chú xin lỗi nhé! Thói quen không sửa được.”

Nó lắc đầu ý nói không sao:

“Ra là giống chú... Anh Yun cũng vẫn hay gõ đầu con như vậy... Mà con quên chưa hỏi tên chú?”

“Chú tên Bình, cũng quên không giới thiệu cho con...”

Đêm đó hai người họ không ngủ mà ông kể cho nó nghe chuyện tình của mấy người họ. Chỉ vì sai lầm của thế hệ trước mà đã làm ảnh hưởng đến cả một thế hệ sau. Đáng ra nó với Yun đã được hạnh phúc trong một gia đình yên ấm, mọi người ai cũng đều yêu thương nhau chứ không phải là sống cho qua ngày như gia đình nó khi xưa để rồi dần đến kết quả không ai mong muốn như ngày hôm nay.

“Chú biết bố mẹ đẻ của con đang ở đâu chứ?” nó thật sự rất muốn biết mặt những người đã sinh ra mình và lí do vì sao họ lại bỏ rơi nó.

“Chú không nghe nói qua bố con nhưng mẹ con thì... bà ấy mất rồi...cũng chính vì vậy mà bố con bây giờ mới nhận nuôi con. Chú cũng nghe nói bố con vẫn chăm sóc cho bà ấy trong suốt thời gian bà ấy mang thai con, y như một người chồng và một người bố.”

Trong một ngày nghe tin của bố lẫn mẹ của mình đều mất khiến cho nó cảm thấy mình thật là bất hạnh, nó còn chưa được đến thăm mẹ mình lấy một lần... người phụ nữ đáng thương ấy.

Sáng hôm sau bố nó được đưa đi chôn cất, gần ngay hay đúng hơn là sát cạnh mộ của mẹ nó. Vậy là đến khi chết hai người họ cuối cùng cũng được ở bên nhau, không có gì ngăn cách. Chắc họ cũng sẽ vui khi gặp nhau...

“Con có muốn chuyển đến nhà chú không?” một câu hỏi thật lòng không chút toan tính của bố Yun khiến cho nó phải suy nghĩ rất nhiều. Nó sẽ không đến nhưng không hiểu sao mà câu hỏi đó vẫn cứ hiện ra trong đầu.

Nó nhớ ra trước khi chút hơi thở cuối cùng bố nó có nói muốn nó đi gặp mẹ, bây giờ thì nó cũng đã gặp rồi. Bất chợt như nghĩ ra điều gì đó nó quay sang hỏi:

“Chú có biết Kara không?”

Nghe vậy Na đứng bên cạnh thấy hơi ngạc nhiên nên hỏi lại nó:

“Nhóm nhạc nữ Hàn Quốc á? Sao tự nhiên lại hỏi nhóm đó làm gì?”

Bông cũng đang định hỏi một câu như vậy, vừa nghe đến hai từ “Kara” thì chúng nó đã nghĩ ngay ra đó là nhóm nhạc Hàn Quốc khá nổi hiện nay, nhưng đó lại không phải là câu trả lời mà nó nghĩ là phù hợp:

“Không phải. Là một địa danh nào đó, tao không nghĩ nó là con người hay nhóm nhạc đâu.” Nó suy ngẫm lắc đầu, bố nó có nói đến anh Yun và Kara nên nó dám chắc là ông muốn nói đến nơi mà anh ấy đang ở, một nơi nào đó trên đất nước Thụy Điển.

Nghe nó nói Nhật như nghĩ ra điều gì nhưng anh lại không nói, đúng hơn là anh không muốn nói.

“Thôi, em cũng mệt rồi! Để anh đưa em về!” anh vội vàng kéo tay nó đi vì sợ có ai đó sẽ trả lời cho nó, mặc dù thông tin này không mấy người biết nhưng anh vẫn sợ... Bố Yun sau một lúc suy nghĩ thì vẫn không nghĩ ra đó là đâu:

“Con cứ về trước đi, chú sẽ tìm hiểu rồi liên lạc với con sau...”

Thở thành thật xin lỗi tất cả các bạn đang theo dõi truyện này! Vì lí do cá nhân mà truyện sẽ phải dừng up chương mới trong một khoảng thời gian khá dài. Thở sẽ tiếp tục cập nhật trong tương lai (xa)...

37. Chương 36. Những Lá Thư Giấu Kín.

Sau khi về đến nhà nó nói muốn ở một mình nên cũng không ai ở lại. Đợi ọi người về hết nó mới sang phòng bố mình, nó nghĩ mình cần phải dọn dẹp lại đồ đạc của ông. Mọi người vẫn nói những thứ mà lúc sống hay dùng thì khi chết đi rồi phải đốt cho người đó mang theo.

Sau khi chọn ra những thứ ông vẫn hay dùng khi còn sống như bộ quần áo ông hay mặc và cả cuốn sách ông vẫn hay đọc đi đọc lại nhiều lần nó cho tất cả vào một cái hộp giấy đợi hôm nào sẽ đốt cho ông. Nhưng chợt nó nhìn thấy cái kết sắt, tiến lại gần nó đưa tay lên bấm bấm thử vài con số. Bấm “open”. Sai mã...

Lần này nó thật sự có ý muốn mở cái kết sắt ra, nó không nghĩ cái thứ quan trọng trong đó là tiền vì thường thì tiền bố nó vẫn hay gửi vào tài khoản ngân hàng. Nó muốn biết cái thứ bố nó coi trọng đó là gì...

Thử ngày sinh của ông rồi đến năm sinh của mẹ nó (nó nhìn thấy trên tấm bia trước mộ lúc sáng)...thử rất nhiều nhưng vẫn không mở được.

...

Mặc dù rất muốn mở cái kết ra nhưng vì không còn cách nào nên nó đành bất lực mà quay ra dọn dẹp tiếp cái bàn làm việc của bố mình. Một số lượng lớn giấy tờ nhưng lại không biết là có quan trọng hay không nên nó quyết định ngày mai sẽ mang đến công ty của ông. Khá là nhiều...

Trong lúc đang thu dọn tủ đựng quần áo thì nó thấy một tấm ảnh rơi ra từ trong túi áo khoác mà ông vẫn hay mặc khi trời lạnh. Một tấm ảnh khá cũ, chụp ông hồi trẻ và một người phụ nữ nữa, mặc dù tấm ảnh đã rất cũ và không được rõ nét cho lắm nhưng nó vẫn nhận ra đó là mẹ mình. Sáng nay nó đã nhìn rất kĩ gương mặt của mẹ, không thể phủ nhận được là bà rất xinh đẹp. Bà có một vẻ đẹp thuần khiết và dịu dàng chứ không cao sang, quý phái như mẹ Yun.

Lật mặt sau tấm ảnh thì nó thấy dòng số “02/08/1975-02/08/1976”, chắc là một ngày kỉ niệm nào đấy. Có thể là ngày kỉ niệm một năm quen nhau... Năm đó thì chắc bố nó cũng chỉ ở tuổi 18-19...

Ngắm nghía một chút nó định bỏ đó để đi dọn dẹp tiếp thì chợt một ý nghĩ lóe ra trong đầu, chạy lại chỗ kết sắt, trong lòng thầm cầu nguyện rồi bấm “0208”, open. Và... “tinh tinh”, cái kết bật mở. Cả cái kết đồ sộ chỉ có duy nhất một cuốn sổ ghi chép dày bịch, mở trang đầu thì thấy dòng chữ viết tay của bố nó “Ghi chép cá nhân”. Định mở sang trang tiếp để đọc nhưng rồi nó quyết định gấp lại và cất đi, bây giờ nó chưa muốn đọc. Nó nghĩ rồi sẽ có một thời điểm thích hợp để đọc nó, lúc nào đấy, không phải bây giờ.

1h đêm

Vẫn đang dọn dẹp phòng của bố mình và trong lúc xem đồng giấy tờ bỏ trong thùng rác nó sững sờ khi đọc được tờ giấy ghi nợ, một con số không nhỏ với hàng dài các con số 0, nó không biết là bố mình lại phải vay nhiều tiền như vậy và cũng chưa bao giờ nó thấy ông có vẻ gì là đang gặp rắc rối về vấn đề tiền long. Nhưng tờ giấy này không thể là giả được khi mà chữ kí của bố nó có ở trên tờ giấy... Số nợ vẫn chưa được bố nó trả. Đoán chắc là những người cho vay đó ngay khi biết tin bố nó mất thì sẽ tìm đến đây ngay nên nó quyết định dành cả đêm để thu dọn đồ đạc, nó không quan tâm đến những gì có giá trị mà chỉ quan tâm đến những thứ quan trọng với mình thôi.

Những thứ có giá trị là những thứ đắt tiền còn những thứ quan trọng có thể đắt cũng có thể rẻ nhưng lại gắn với nó một kỉ niệm ào đó.

Thu dọn đồ đạc không phải vì nó định bỏ trốn mà vì nó biết sớm muộn gì nó cũng phải giao căn nhà này để trừ nợ và nó muốn chắc chắn mình sẽ không bị hất ra khỏi đây khi mà chưa kịp thu dọn thứ gì.

...

Thật sự thì những suy tính của nó không bao giờ là thừa cả khi mà bây giờ một đám người đang đứng bên ngoài cổng hò hét, đập phá. Những chậu cây đặt trước cổng bị bọn họ đập vỡ tan tành. Hàng xóm xung quanh cũng đổ ra xem rất đông. Vì không đủ chỗ đựng đồ lên nó phải tháo hết khung ảnh ra, chỉ lấy ảnh mà thôi. Khi tháo tấm ảnh đầu tiên là năm nó mới được có vài tháng, là sinh nhật đầu tiên của Yun mà có nó. Một mẫu giấy rơi ra, những con chữ của trẻ con:

“Hôm nay là sinh nhật tròn 5 tuổi của Yun, bố cho Yun chụp với bé Vy. Bố mang Vy về và nói em từ nay sẽ là em của mình, mình thích lắm lắm vì mẹ có sinh em ra đâu nhỉ? Nhưng không sao vì mình thích em lắm! Em rất đáng yêu, bé Yun hứa sẽ bảo vệ cho em!”

Nó khóc, không ngờ từ nhỏ anh đã muốn bảo vệ cho nó. Vậy mà nó chưa làm được gì cho anh hết...

Đang khóc thì nghe tiếng mấy người bên dưới nhà đang phá cổng để xông vào, nó vội vàng tháo nốt ảnh trên khung ra, trong mỗi khung ảnh lại có một mẫu giấy nhưng nó không có thời gian đọc, vợ vội mọi thứ, nó đóng va li lại.

“Mấy người đang làm loạn gì ở nhà người khác vậy?” nó kéo cái vali ra, cũng vừa lúc mấy người đó mới phá hỏng cổng.

Nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới, lưng đeo balo, vai khoác túi chéo, một tay kéo vali, một tay ông theo chậu cây khô...một ông chú hoài nghi hỏi:

“Cháu định đi đâu sao? Mẹ có nhà không?” vừa hỏi ông ta vừa đưa mắt ngó vào trong nhà.

“Đây là giấy tờ đất. Mẹ cháu không còn là vợ của bố nữa. Cháu không thể trả nợ ấy chú được. Căn nhà này, nhất định cháu sẽ lấy lại nó...”

Cầm lấy giấy tờ đất từ tay nó ông ta có vẻ không hài lòng nên nhíu mày:

“Không có sổ tiết kiệm hay vàng bạc, đá quý gì chứ?” ông ta nghi ngờ hỏi.

Nó xách lại cái balo với chỉnh lại cái túi trên vai nói:

“Chú nghĩ một người vay nợ lại có tiền để trong ngân hàng hay là vàng bạc, đá quý hay sao? Thôi, cháu có ở lại đây thì chú cũng không moi thêm được gì đâu. Cảm ơn chú!” nói xong nó chen ra khỏi cổng và đi. Mọi người nhìn theo bàn tán, ai cũng thấy thương cho nó...

Đi được một đoạn nó vẫn còn nghe thấy tiếng của ông chú đó chửi bới:

“Mẹ kiếp! Lão già chết tiệt! Sao dám chết vào lúc này?!”

Dù rất bức tức vì câu nói đó nhưng nó vẫn cố nuốt nước mắt vào trong để bước đi. Chửi một người đã mất ư? Chẳng lẽ bố nó muốn chết lắm hay sao? Nó không nghĩ là chỉ vì nợ mà ông lại bỏ mình đi, cái chết của ông chỉ là một tai nạn...

38. Chương 37. Cậu Chủ.

“Anh, anh làm gì vậy?” nó giật mình khi Nhật tự dừng cản đường rồi giằng lấy cái vali từ tay nó rồi bỏ vào trong cốp xe hơi. Anh không nói gì mà chỉ tiếp tục làm theo ý của mình, tháo balo trên vai cô xuống anh đưa cho người đàn ông đứng bên cạnh rồi kéo nó lên xe. Nhưng nó không nghe:

“Rốt cuộc thì anh đang làm gì vậy?”

“EM THÔI ĐI CỐ ĐƯỢC KHÔNG? Anh mệt mỏi và không muốn trả lời bất kì câu hỏi nào nữa hết. Em nghĩ anh làm gì khi thấy người con gái mình yêu lang thang ngoài đường với một đồng hành lý? Bây giờ thifleen xe đi và đừng nói bất kì điều gì hết...” anh quát lên rồi kéo nó lên xe, lần này nó không dám chống lại anh nữa.

Hai người ngồi im lặng trên xe, không ai nói một câu gì.

Cả đêm hôm qua anh không tài nào ngủ nổi khi mà nghĩ đến nó đang ở một mình trong nhà, dù không muốn nhưng trong đầu anh vẫn cứ mãi xuất hiện hàng loạt những suy nghĩ vớ vẩn. Sáng nay anh phải đến đây ngay sau khi tỉnh giấc, để rồi anh nhìn thấy cảnh nó kéo va li đi đây một mình, mắt ngấn nước và thân hình còm cõi...

“Bây giờ cậu muốn đến khách sạn của nhà hay là...?” bác tài xế dù biết không khí đang rất không ổn nhưng vẫn phải hỏi vì không biết phải đi đâu, chưa nghe xong anh đã nói luôn:

“Về nhà!”

Bác tài xế ái ngại nhìn nó qua kính chiếu hậu rồi ngập ngừng:

“Nhưng còn cô bé này?”

Anh quát lên đầy tức giận:

“Tôi nói là về nhà!” trước đây chưa bao giờ anh nổi nóng và tỏ thái độ với bác tài xế dù cho bác chỉ là người làm thuê nhà anh, dù cho có là cậu chủ con nhà giàu có nhưng Nhật lại sống khá là đơn giản. Như việc anh coi chị Lam là chị gái ruột của mình và đi đâu cũng nhận mình là em trai của chị chứ không nhận chị chỉ là gia sư cho anh thời gian trước. Từ khi gặp chị thì thời gian anh sống với thân phận em trai của chị có khi còn nhiều hơn là sống với thân phận con trai của bà chủ khách sạn AB.

“Chú cho con xuống ở chạ xe buýt được rồi ạ!” dù không hiểu rõ nhưng nó cũng mù mờ nhận ra thân thế con nhà giàu của Nhật.

“Về nhà!” một người nói xuống, một người thì nói về tận nhà khiến cho bác tài xế bối rối nhưng Nhật là cậu chủ và nhiệm vụ của bác là phải nghe lời anh.

Nó quay sang nhìn anh nhưng không dám lớn tiếng, cũng là vì không còn sức:

“Em sẽ đến ở nhờ nhà Bông, con gái với nhau sẽ tiện hơn. Với lại cũng chơi thân từ nhỏ, bố mẹ nó cũng coi em như con gái.”

“Dù cho em có ở chung phòng với anh anh còn không yên tâm chứ nói gì đến ở nhà người khác, đừng hy vọng sẽ phản kháng lại thành công với anh.”

“Nhưng...”

Chưa để nó nói hết câu anh đã chêm vào:

“Anh nói anh rất mệt mỏi!” nghe xong dù không muốn nhưng nó vẫn đành im lặng.

Xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự mà đối với nó là vô cùng xa hoa, mặc dù trước đây gia đình nó cũng thuộc hàng giàu có do bố làm giám đốc nhưng đối với gia đình anh thì cũng chẳng thấm gì. Nó ngồi im trên xe không nói gì và cũng không có ý định bước xuống.

Anh bước xuống xe và vòng sang bên phải mở cửa xe cho nó nhưng nó vẫn ngồi im không nhúc nhích cũng không nhìn anh mà chỉ ôm khư khư và nhìn chằm chằm vào chậu cây khô trên tay mình.

“Em có muốn anh bế em xuống không?”

“Cho em về nhà đi!” nó vẫn không nhìn anh. Anh không quan tâm đến những lời nói của nó mà cầm lấy tay kéo nó xuống xe.

Đặt chân mình xuống khoảng sân rộng trước nhà anh nó thấy đôi chân mình như không đủ tự tin để bước đi, thật vô lí nếu như nó theo anh vào trong căn nhà này, chẳng có lí do gì khiến cho nó được quyền như

vậy. Nó cũng không phải loại người thấy hư danh mà bỏ rơi tình yêu của mình, nó sẽ không vì Nhật là cậu chủ nhà giàu mà bỏ rơi anh Yun...

“Em còn nhà để về ư?” anh nhìn nó rồi nói ra câu đó, hơi phũ phàng một chút nhưng điều đó đúng là sự thật và nó không có quyền phủ nhận sự thật đó và cũng không có quyền giận anh vì anh đã nói ra câu đó.

“Ai vậy?” một người phụ nữ trung niên đầy quý phái bước ra từ trong nhà tiến lại gần nhìn nó đầy dò xét. Bà mặc một chiếc váy dài và trang điểm nhẹ nhàng với mái tóc đen gọn sóng. Vừa nhìn nó đã đoán ra đó là mẹ của Nhật.

“Con, con chào cô...” nó bẽn lễn nhìn bà ấy rồi ngập ngừng chào...

“Chú mang hành lí lên phòng của tôi nhé!” anh quay sang nói với bác tài xế đang không biết chuyển động hành lí của nó đi đâu. Nghe anh nói vậy nó vội vàng can:

“Không cần đâu bác, con đi ngay bây giờ đây!” nhưng vẫn như vừa rồi bác ấy không dám nghe lời của nó.

“Con không nghe mẹ hỏi sao, Nhật? Cô bé này là ai vậy?” bà nhường như đã thay đổi thái độ khi nhận mối quan hệ giữa anh và nó nhưng không tỏ rõ vì sợ anh phật ý, từ nhỏ anh đã được bà cưng chiều hết ý, bà luôn phải dè chừng thái độ của anh, cũng chính vì những hành động đó mà vô tình bà đã để cho anh không coi trọng lời nói của mình nữa, anh luôn hành động theo ý của mình.

“Bạn gái con.” Nó giật mình nhìn anh rồi quay sang nhìn mẹ anh ý như không phải như anh nói nhưng bà không thèm nhìn nó.

“Con có bạn gái từ khi nào mà mẹ không biết?”

“Không phải bây giờ mẹ biết rồi sao?” vừa nói anh vừa kéo tay nó vào nhà và đi thẳng lên tầng hai mặc cho bà chạy theo dò xét đằng sau:

“Nhưng mà sao con lại đưa con bé đến đây? Rồi còn cả hành lí nữa là sao? Hai đứa yêu nhau được bao lâu rồi?” bà vừa chạy theo anh vừa đặt ra hàng loạt các câu hỏi. Anh mở cửa phòng và kéo nó vào, ấn nó ngồi xuống giường.

“Con không quan tâm đến câu hỏi của mẹ hay sao?” bà đứng nhìn con trai mình với ánh mắt đầy buồn phiền, thất vọng...

“Mẹ ồn ào quá, bạn gái con đang rất mệt. Xong con sẽ trả lời mẹ sau nhé!” vừa nói anh vừa đùn bà ra cửa và đóng sập cửa lại. anh biết bà không ưa gì nó nhưng anh sẽ không để cho chuyện đó diễn ra trong thời gian quá lâu.

Vì cửa phòng cách âm lên bà không nghe được hai người họ nói gì bên trong cả, đành bất lực đi xuống nhà chuẩn bị bữa trưa, cũng lâu rồi anh mới về nhà vào tầm giờ này.

Ngày xưa anh khá là ngoan và rất nghe lời bố mẹ nhưng kể từ khi bà ly dị cho đến giờ thì anh thay đổi hoàn toàn. Anh trở lên không thiết tha gì với gia đình nữa và chỉ về nhà khi muốn mà cũng chỉ đôi ba lần trong tuần, nhiều khi anh còn không thèm nghe điện thoại.

Bố mẹ anh tuy đã ly hôn nhưng cả hai đều vẫn rất quan tâm đến anh. Anh thật không hiểu vì sao bố mẹ mình lại đưa ra quyết định đó trong khi bao nhiêu năm chung sống cả gia đình đều hạnh phúc, bố mẹ cũng rất yêu thương nhau, hôn nhân của hai người dựa trên tình cảm thực chứ không phải theo kiểu “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” hay là “môn đăng hộ đối”. cũng chính vì vậy mà cú sốc đó đối với anh là vô cùng lớn, bao nhiêu năm anh sống theo kiểu bất cần đời, không thèm học hành gì hết. Mãi đến khi mẹ anh mời chị Lam làm gia sư dạy kèm cho anh và nghe câu chuyện gia đình chị thì anh mới nhận thấy mình còn hạnh phúc hơn chị nhiều, cũng vì thế mà anh nhận mình làm em trai chị để chị không lẻ loi trong xã hội này...

39. Chương 38. Anh Trẻ Con Nên Cần Em Bên Cạnh.

Nó ngồi im không biết bây giờ mình phải làm gì mới được khi mà bị Nhật đưa vào đây rồi và còn không tài nào rời đi được, nó cứ nói câu nào là lại bị anh chặn lại câu ấy, cái kiểu nói của anh lại còn ngang như của nữa chứ. Phải gọi là “cùn” không tài nào tả nổi khiến cho nó không nói lại được, một học sinh giỏi văn bây giờ phải bó tay với một thằng gần như là không biết đến điểm 5 môn văn bao giờ.

“Anh cư xử với mẹ mình như vậy khiến cho em thấy thật là khó chịu!” chẳng hiểu sao mà nó lại nói thẳng ra như vậy, thực ra đó cũng chỉ là cái suy nghĩ hiện ra trong đầu nó vừa rồi thôi, từ lúc anh kéo nó lên phòng để mẹ anh phải chạy theo đằng sau mà anh không thèm trả lời bà lấy một câu thì thú thực là nó đã muốn đập anh xuống cầu thang ngay lúc đó rồi, nó thì từ nhỏ đến giờ chưa một lần nhận được sự quan tâm của mẹ còn anh thì lại coi khinh nó như vậy...

“Nếu em khó chịu thì anh sẽ sửa với điều kiện em phải ở lại để theo dõi quá trình thay đổi của anh...” Nhật nhìn nó mỉm cười, hơi ngượng ngạo. Anh không muốn nói đến gia đình mình nhưng nó đã đề cập trước như vậy thì anh đành phải chống chế thôi. Anh cũng khá khôn khéo với cái kiểu “chống chế” của mình khiến cho nó rất khó để từ chối vì anh nói vậy thì chẳng phải là nếu nó không ở lại thì là nó không muốn anh thay đổi mà ở lại thì lại chẳng khác gì như là nó đang ngầm chấp nhận anh. Mọi hành động của anh hôm nay chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao đã quá rõ ràng, hơn cả lời tuyên bố “Anh yêu em, anh sẽ theo đuổi em!”...và vân vân...

“Anh nói nghe vô lí vừa chứ, cứ làm như anh tốt với mẹ anh thì em có lợi ý gì? Đây là nghĩa vụ của anh. Cũng không thể nói cứ là con thì bắt buộc phải làm nhưng không có đứa con nào thần kinh bình thường lại coi thường mẹ mình như anh đâu.” Nó lại bắt đầu lòi ra một đồng triết lí trong đầu, đã lâu rồi nó không được nói chuyện theo kiểu văn chương như vậy.

“Anh không coi thường, chỉ là anh không thích.”

“Anh không thích cái gì? Không thích nói chuyện với mẹ anh, không thích nghe những câu hỏi của mẹ anh hay không thích mẹ anh dă động đến đời tư của anh? Anh không nói thì ai mà biết được anh đang nghĩ cái gì!” nó bắt đầu cáu với anh, nó không thích anh như thế mà cũng không riêng gì anh, bất cứ ai nó cũng sẽ đều không thích chỉ là anh thì nó có thể “giáo huấn” được.

“Có đấy! Có em hiểu! Anh không thích nói chuyện với mẹ vì mẹ toàn đặt câu hỏi liên quan đến đời tư của anh.” Anh nhìn nó rồi trả lời không chút do dự.

“Thật vô phúc khi có một thằng con như anh, không thích thì anh phải nói chứ!” anh đặt vào trán.

“Anh không thích nói thẳng ra!”

Nghe xong nó bắt lực úp mặt xuống giường than:

“Sao tôi khổ thế này hả trời? Người đâu mà cùn thế không biết!”

Anh ngồi suy nghĩ một hồi lâu về những gì nó nói, lúc sau nhìn lên thì nó đã ngủ từ bao giờ không hay. Nó đúng thật là con người thất thường đủ thứ, có thể ngủ bất cứ lúc nào và cũng có thể thức liền nhiều đêm nếu như tâm trạng không tốt. Anh biết mấy ngày qua nó đã mệt mỏi lắm rồi nên không có ý định đánh thức nó dậy, chỉ lẳng lặng chỉnh lại tư thế để khi tỉnh dậy nó không bị mỏi thôi, kéo chăn lên đắp cho nó xong anh ra ngoài và đóng cửa phòng lại.

Vừa xuống đến nhà mẹ anh đã vội vàng chạy lại, ngó sau không thấy nó thì ra về tò mò nhưng lại không dám hỏi.

“Vụ nói cách con cư xử với mẹ khiến cho cô ấy thấy khó chịu. Còn nói muốn con thay đổi. con nói nếu như cô ấy muốn con thay đổi thì phải ở lại và cô ấy đang suy nghĩ.” Không cần để mẹ mình phải hỏi anh trình bày luôn từ đầu đến cuối, mẹ anh nghe xong thì hơi ngạc nhiên, bà không ngờ con bé mà cách đây mấy phút vẫn còn khiến cho bà thấy ghét lại nói ra những lời đó vì mình. Bà không nghĩ được rằng nó có thể có suy nghĩ và nói thẳng ra như vậy với anh, thực là đối với một người mẹ như bà thì gần như là ai cũng luôn có cảm giác con trai mình bị người con gái khác lợi dụng, nhất là một người như anh. Đúng là trong mắt mọi bà mẹ thì con của họ luôn hoàn hảo nhất nhưng bà dám chắc rằng anh hoàn hảo không riêng gì

với bà. Những lần lén lút đến trường nhìn trộm anh và thấy đám con gái hét ầm lên khi anh đi tới đã đủ để bà biết...

“Sao con lại nói với mẹ?” thực sự thì rất hiếm khi anh trình bày mọi chuyện với bà như vậy.

“Con muốn biết ý kiến của mẹ.”

Nói xong câu đó anh đi vào bếp tự rót ỉnh một ly nước lọc trong tủ lạnh, anh thừa biết rằng mẹ mình đang cảm thấy hối hận vì vừa rồi đã ghét nó, anh rất hiểu mẹ của mình, tính khí của bà rất trẻ con và rất dễ tổn thương. Anh cũng biết là trong thời gian qua mình đã làm cho bà buồn phiền rất nhiều nhưng lại không biết cách để dừng lại. Hay đúng hơn là anh ngang bướng nên không thể dừng lại, anh ngang đến mức dù biết mình sai mười mươi rồi nhưng vẫn cố lờ đi và cho rằng mình đúng cho đến khi có một lí do nào đấy đủ có sửa đổi mà không làm ảnh hưởng đến cái lòng tự trọng trẻ con vốn có của mình.

Trong trường hợp này thì nó chính là lí do. Tất nhiên đúng là anh muốn nó ở lại nhưng đó không phải là phần nhiều lí do khiến cho anh quyết định thay đổi, anh thương mẹ mình, thương thay cả phần của bố nữa...

“Mẹ nghĩ không sao nếu như con bé ở lại, dù sao thì nhà mình vẫn còn dư nhiều phòng cho khác. Với lại con bé ở lại chắc cũng khiến cho con chăm ở nhà hơn, vẫn còn đang trong kì nghỉ hè mà...”

“Con không nói đến cái đó. Ở lại thì tất nhiên rồi, nhưng là ở trong phòng của con!” anh ngây thơ tròn mắt nhìn mẹ mình mà không biết rằng bà đang phát hoảng khi nghe những lời anh nói:

“Con suy nghĩ gì vậy? Hai đứa chỉ là yêu nhau thôi chứ có phải vợ chồng đâu mà như, như vậy được? Với lại bố mẹ con bé...”

“Mẹ đừng nhắc đến bố mẹ hay gia đình trước mặt Vy! Bố cô ấy vừa mất vài ngày trước, mẹ ruột thì qua đời một thời gian sau khi sinh do tai nạn giao thông, mẹ nuôi thì chối bỏ cô ấy. Anh trai, anh trai thì đi du học và hiện mất liên lạc, không rõ tình hình ra sao...” mẹ anh nghe xong không nói được câu gì nữa,

“Với lại...” anh ngập ngừng...

“Hử? Còn gì nữa sao?”

“Với lại là con chưa được lên chức người yêu của Vy đâu, còn đang trong thời kì theo đuôi làm phiền thôi.” Nói xong anh phi thẳng lên tầng.

Anh lên đến tầng rồi mà bà vẫn không hiểu lắm những gì con trai mình nói, bà không nghĩ lại có một cô gái từ chối anh như vậy, tất nhiên là bà không biết đến mối quan hệ giữa nó và Yun.

40. Chương 39. Ma Ranh...

Sau một giấc ngủ dài nó ngồi dậy suy tư một lúc lâu mà không phát hiện ra anh đang tắm ở phòng tắm vì gần như phòng anh cái gì cũng có cách âm hết, vì vậy mà nó không nghe được tiếng nước chảy. Tất nhiên là vì anh nghĩ nó ngủ còn lâu lắm nữa mới thức dậy nên anh mới đi tắm, anh nghĩ đến lúc mình tắm xong có khi nó vẫn còn đang ngủ nữa...

“Ồ, đâu rồi?” anh đưa tay cố với lấy quần áo để thay vì tự động điện phòng tắm bị hỏng, nhưng mãi mà vẫn không thấy gì đoán là mình lại quên, anh ôm đầu than vãn:

“Trời... lại nữa hả? Nhưng sao lại là vào hôm nay? Bây giờ làm sao mà ra đó đây? Phòng để đồ thì phải đi qua giường ngủ, mà nhờ không may lúc đi qua Vy tỉnh dậy nhìn thấy bộ dạng mình như vậy rồi nghĩ xấu ỉnh thì sao?” đây không phải là lần đầu anh quên mang theo đồ để thay vào phòng tắm nhưng anh không ngờ là hôm nay cũng như vậy, vì quần áo cũng được cất trong phòng riêng việc đi lấy nó trong tình trạng không mặc đồ (có quần cái khăn tắm) và có một cô gái mình đang theo đuổi ngủ trên giường (anh cứ ngỡ nó vẫn ngủ) thì thật là khó khăn.

Trong đầu anh không thôi liên tưởng đến việc nó sẽ hét lên đầy kinh hoàng khi bất chợt nhìn thấy anh như vậy. Không thể ra ngoài mà cũng không thể ở mãi trong này vì bóng điện đang bị hỏng mà anh thì lại rất sợ. Những con mà nữ vẫn thường suốt hiện trong phòng tắm mà, rồi thì trong gương, trên trần nhà... thất cổ tự tử rồi cắt tay ngâm bồn nước (sợ ma nhưng lại rất am hiểu về truyện ma) đủ thứ hết. Tất nhiên thì sợ thì sợ vậy thôi chứ nhà anh thì làm gì có ai chết như vậy đâu mà có ma ám, nhưng biết làm sao được khi mà một khi sợ thì dù cho có nói gì đi nữa thì nỗi sợ ấy vẫn không thể biến mất đi được.

“Cộc cộc cộc” có tiếng gõ cửa khiến cho sống lưng anh lạnh toát, cố ngồi co ro trong một góc anh thầm niệm phật và rồi cánh cửa mở ra...

“AAA...” hai tiếng hét thất thanh hòa vào làm một, tất nhiên là anh hét trước và nó hét lên ngay sau đó khi thấy anh qua ánh sáng mờ mờ của đèn bên ngoài phòng ngủ hắt vào (cũng may là anh đang ngồi co ro)...

“Em, em không cố ý. Chỉ là cô nói anh thường hay quên quần áo khi đi tắm nên mới... Em chưa nhìn thấy gì hết!” nói xong nó đặt quần áo cho anh thay nên cạnh bồn rửa mặt rồi chạy ra ngoài, mặt đỏ ửng vì xấu hổ. Trong đầu không thôi lặp đi lặp lại “không thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết, mình không thấy gì...”

Anh thì cứ ngẩn ngơ rồi mãi sau mới lấy quần áo mặc vào...

Thì cũng ngại chứ...

“Mẹ ơi!” đang ngồi ăn cơm yên bình thì anh bắt đầu câu chuyện của mình.

“Gi vậy con trai?” thực sự thì hôm nay bà vô cùng ngạc nhiên vì cách cư xử của anh, thật là lâu rồi mới được nghe hai tiếng “mẹ ơi” phát ra từ miệng của anh. Trong lòng bà thầm cảm ơn người con gái bên cạnh mình. Bình thường như bao bà mẹ khác vẫn cứ ngỡ là con dâu thì hiển nhiên sẽ cướp đi con trai của mình nhưng không ngờ nó lại không như vậy (thì nó đâu phải con dâu của bà đâu mà nhỉ?)

“Nếu như một người con trai nhìn thấy một người con gái trong tình trạng không một mảnh vải che thân thì cậu ta nên chịu trách nhiệm và cưới người con gái đó làm vợ đúng không mẹ?” nghe đến đây thì cả mẹ anh và nó đều bị sặc, xong rồi bà nhìn sang nó đầy ẩn ý.

“Không có đâu cô, không như cô đang nghĩ đâu, không liên quan đến con mà cô!” nó biết bà đang nghĩ gì trong đầu nên vội vàng phủ nhận ngay.

“Con đã nói là “nếu” rồi mà... chỉ là “nếu như” thôi” anh giải thích lại, bà có vẻ yên tâm hơn, suy nghĩ một lúc bà trả lời:

“Thực ra thì chỉ là nhờ nhìn thấy do vô tình thôi và không có hành động gì quá đà thì không nhất thiết phải cưới, nhưng nếu đó là một cô gái sống trong một gia đình tôn nghiêm hay là dòng dõi hoàng tộc, hay gì gì đấy mà việc người con trai đó nhìn thấy mình trong tình trạng không mặc đồ làm ảnh hưởng đến danh dự của cô gái thì người con trai đó sẽ phải chịu trách nhiệm nếu gia đình cô gái có yêu cầu.” Anh gật gù về đã hiểu rồi nhìn nó với ánh mắt đầy ẩn ý khiến cho nó không nuốt trôi miếng cơm trong miệng.

“Nếu người con trai bị cô gái nhìn thấy thì cũng vậy phải không mẹ?” anh tuy hỏi mẹ mình nhưng lại cứ nhìn nó cười cười...

“Ừ, tất nhiên rồi. Nhưng sao con lại hỏi vậy?”

“Là do...” anh cố tình nói lửng lơ để khiến cho nó phải đổ mồ hôi hột.

“Là do đột nhiên con thấy thắc mắc thôi mà, không có gì đâu mẹ. Ăn cơm tiếp thôi!”

Mang tiếng là ăn cơm tiếp nhưng nào nó có nuốt nổi thêm cái gì nữa, nghĩ đến cảnh vừa rồi thôi là đã hết muốn ăn rồi, dù không nhìn thấy “cái gì” nhưng cũng gọi là cảnh nhạy cảm rồi...

41. Chương 40. Cần Lắm...

Ăn xong nó tranh việc rửa bát nhưng không thành vì đó là công việc của cô giúp việc rồi, cứ loay quanh mãi không biết phải ngủ ở đâu vì căn phòng vừa rồi nó ở là phòng của Nhật. Chắc hẳn không thể ngủ chung với anh được mà lại cũng không thấy ai nói nó vào phòng nào khiến cho nó bí bách không biết phải làm thế nào nữa.

Nhật đứng trên cầu thang nhìn thấy vẻ mặt nó như vậy thì đoán ngay ra nó đang nghĩ gì trong đầu thì không khỏi buồn cười.

“Sao em không đi ngủ đi? Muộn lắm rồi mà!” anh nói vờ như là không biết nó đang nghĩ gì trong đầu, cố gắng tỉnh bơ hết sức để xem nó ứng phó ra sao.

“Em ngủ nhiều rồi! Đêm nay không cần ngủ nữa...” nó vẫn ngoan cố không chịu nói ra lí do thật sự.

“Vậy à? Để anh thức cùng cho vui.”

“Anh không buồn ngủ à?” nó nhìn sang anh dò xét, anh thì vẫn đang dương dương tự đắc với cái chiêu trò của mình. Ai lại ngờ được rằng nó cao tay hơn anh tưởng...

“Vậy anh cứ thức đi nhé, em đi ngủ đây.” Vừa dứt lời nó chạy một mạch lên trên phòng, nhanh hơn anh vài giây nên có thể đóng cửa phòng lại được.

“Này, em làm cái gì vậy? Đó là phòng của anh mà!” anh chậm một chút lên bị nó nhốt ở bên ngoài, gõ gõ cửa rồi nói vọng vào bên trong.

“Nhưng anh nói em ngủ ở phòng này con gì. Thôi, em đi ngủ đây đừng làm ồn nữa.” nó cười thích chí rồi lao lên giường nằm.

Vì không phải là phòng mình nên nó không biết là anh không vào thôi chứ cửa phòng chưa hề khóa, bằng chứng là anh với nó vẫn có thể kể trong người ngoài mà nói chuyện với nhau. Bình thường nếu như cửa đã được khóa thì chế độ cách âm sẽ hoạt động.

Anh đứng một lúc lâu bên ngoài cửa, không nói gì hết cũng không làm gì hết....

Mãi sau đó anh mới quay lưng đi xuống nhà, thì thầm một câu chỉ đủ để mình anh nghe thấy:

“Cám ơn em, cho anh một cơ hội thôi nhé! Không kéo được thì anh sẽ buông. Khi anh đã cố gắng hết sức mà em vẫn không có chút tình cảm nào với anh thì anh hứa, nhất định anh sẽ trả em lại cho Yun.”

Nó không thể ngủ được, một phần vì hôm nay đã ngủ rồi, một phần khác là nó vẫn còn vô cùng buồn trước sự ra đi của bố mình, có thể nó tươi cười vui vẻ trước mặt người khác như không hề có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng nó nỗi nhớ và nỗi đau của sự mất mát không nguôi lúc nào.

Ngồi ăn cơm thôi mà nó cũng buồn, từ ngày hôm đó nó đã không có cơ hội để ăn chung với ông một bữa cơm. Nó cảm thấy ân hận quá, tại sao nó lại bỏ ông lại một mình trong căn nhà đó trong khi nó không phải là người duy nhất bị tổn thương? Trong chuyện này bất cứ ai cũng chỉ là người bị hại, không thể trách cứ cho ai được vậy mà khi đó nó đã đổ hết mọi lỗi lầm cho ông.

Không biết được trong thời gian nó bỏ đi ông đã đau khổ như thế nào nữa?

“Bố...” một tiếng gọi khe khẽ cất lên trong đêm tối, một đôi mắt long lanh, một đôi môi khô nứt và một đôi tay gầy guộc ôm chặt lấy di ảnh của ông.

“Bố không buồn đúng không? Đúng rồi, chắc hẳn bố sẽ rất vui khi gặp mẹ con, hai người đang rất hạnh phúc, nhất định là vậy...” nó cố gắng an ủi chính bản thân mình, an ủi để mình có thể mạnh mẽ hơn và không được gục ngã...

Như chợt nhớ ra điều gì đó nó vội vàng để di ảnh của ông xuống và đưa tay bật công tắc đèn ngủ ở cạnh giường. Là những bức thư của Yun, lúc sáng nó còn chưa có thời gian để đọc hết...

“Hôm nay sinh nhật Yun tròn sáu tuổi, Yun lại đòi bố cho chụp ảnh với bé Vy. Em cứ cười toe toét mãi...”

...

“Không hiểu sao mình lại thấy sợ em lớn lên nữa? Càng lớn em lại càng xinh đẹp, hôm nay còn thấy có thằng nhóc đưa em về nữa, cứ chỉ muốn đắm cho nó một cú thôi. Sinh nhật 14 tuổi.”

“Hôm nay là 15 tuổi rồi... sao mình lại cảm thấy tất cả mọi thứ mọi người tặng mình không gì bằng câu chúc mừng sinh nhật và việc được chụp ảnh kỉ niệm với em?”

“Sinh nhật 16 tuổi...Mình nghĩ mình đã lớn rồi, đủ để nhận ra mình coi em là một điều quan trọng nhất của cuộc đời, mình không chắc có coi em là em gái hay không khi mà mình luôn biết rằng em chỉ là con nuôi. Nếu như mình có yêu em thì có gọi là sai trái hay không?”

...

Tất nhiên vài năm sau đó anh không thể viết được bức thư nào nữa, nhìn lại đồng thư nó chợt dừng lại ở một lá thư chưa được mở, phải rồi, sinh nhật của anh năm trước nó có chụp chung với anh mà...

“Năm nay tôi 21 tuổi và em đã là một thiếu nữ 16 xinh đẹp, tôi thấy tim mình đau đớn vô cùng khi cứ phải làm anh trai của em, tôi chỉ muốn giết chết cái thằng khiến em phải khóc. Tôi đã nói sẽ bảo vệ em đến hết cuộc đời này, tôi sẽ làm được. Tôi không thể để mình chỉ mãi là anh trai được nữa khi mà tình cảm tôi dành cho em...là tình yêu, tình yêu giữa một người con trai và một người con gái. Tôi yêu em như thế đó!”

Đọc hết là thư này nó nhận ra là mình đã rơi nước mắt, sau bao nhiêu cố gắng để mạnh mẽ cuối cùng nó vẫn phải yếu mềm...

“Không phải anh nói sẽ bảo vệ em bằng mọi giá hay sao? Bây giờ em cần được anh bảo vệ lắm, rất cần anh à...”

Nó không nức nở, nó đang cố kìm nén để mình không bật khóc, nó chỉ là rơi nước mắt thôi, chỉ là rơi nước mắt...

“Mẹ xê ra chút đi!” anh đẩy đẩy lưng mẹ mình vì bà chiếm hơi nhiều diện tích trên cái giường khiến cho anh nằm không thoải mái được, điều đáng nói ở đây là anh xuống khi bà đang còn ngủ và không hề biết anh nằm cạnh từ nay đến giờ...

“A, sao con lại ngủ ở giường của mẹ?” bà giật mình vùng dậy theo bản năng, kể từ năm 3 tuổi anh đã ngủ riêng rồi...

“Không phải đến cả mẹ mà cũng đuổi con nữa hay sao? Con không biết đâu, con không ngủ ở phòng lạ đâu.” Dù trong nhà vẫn còn nhiều phòng trống nhưng thật là anh rất nhát nên không thể ngủ nổi ở những nơi như vậy, anh có thể ngủ trong phòng của mình mà không có ai bên cạnh là do đã quen rồi thôi.

“Thì phòng mẹ cũng đâu phải phòng quen đâu, con chưa ngủ trên này bao giờ đâu đấy!” từ khi sinh ra thì anh đã phải ngủ ở nôi, có thể nói là chưa một lần ngủ trong vòng tay mẹ vì khi đó bà nội của anh nói con trai thì không được để cuốn mẹ quá nếu không sau này sẽ không làm được việc gì lớn. Anh không biết tại sao bà mình lại có suy nghĩ cổ hủ như vậy nữa.

“Ít ra thì có mẹ là quen còn gì, con không muốn phải ngủ một mình trong căn phòng trống trải đó đâu.” Anh không nói gì thêm mà nằm xuống quay lưng lại phía bà và ngủ, bà không ngờ được con trai của mình lại cô đơn đến vậy, có lẽ những năm qua bà đã quá sai lầm khi cứ bỏ mặc anh một mình.

“Cô bé đó đúng là một thiên thần, mẹ không ngờ có một ngày lại được gần con trai của mình như vậy. Con yêu nó lắm đúng không?” bà cũng nằm xuống bên cạnh anh, nhẹ ôm lấy anh từ phía sau lưng, không ngờ anh đã lớn đến độ này rồi...đã bao năm bà không ôm ấp anh như vậy...

“Phải, rất yêu...mẹ ngủ ngon...” anh không muốn mẹ mình hỏi thêm điều gì nữa vì anh chắc rằng mình không thể trả lời, chẳng lẽ lại nói chỉ mình anh yêu? Chẳng lẽ lại nói anh đang mặt dày để giữ nó lại?

42. Chương 41. Liên Khúc Của Những Người Bạn.

Hôm nay nó thức dậy sớm, chợt nhớ ra một điều quan trọng là mấy hôm nay nó đã bỏ rơi hai cô bạn của mình mất rồi. Nhưng bây giờ lại có vẻ là quá sớm để gọi điện nên nó quyết định sẽ ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi rủ chúng nó ra công viên ngồi ăn như mọi khi, rồi cả mấy đứa lại hát hò như chốn không người vậy, có thể bây giờ nó chưa thể hát thật vui...

Đi xuống dưới nhà thì có vẻ như Nhật và mẹ anh ấy vẫn còn ngủ, chỉ có vài người giúp việc là đang chuẩn bị bữa sáng thôi. Đứng từ xa nhìn vào không khí khẩn trương và đầy chuyên nghiệp trong bếp nó tự nhủ:

“Nơi này đúng là không phù hợp với mình. Mình có lẽ cả cuộc đời này sẽ chỉ phù hợp với căn nhà nhỏ và anh thôi...”

Không ai chú ý đến nó vì tất cả đều bận nên nó phải mãi mới tìm được cơ hội để cất tiếng với một chị vừa đi từ trong bếp ra:

“Chị này...”

“Cô cần gì sao?” nó thì thấy có vẻ cô gái này chỉ hơn mình vài tuổi nên định gọi “chị-em” cho dễ nhưng không ngờ lại nhận lại được từ “cô” khiến cho nó thấy hơi bối rối về cách xưng hô:

“À, chỉ là...tôi muốn chị nhắc lại với bác gái và Nhật là tôi có việc phải ra ngoài một chút, có thể sẽ về nhà vào buổi tối...” ban đầu thì nó định sẽ trở lại sau bữa sáng nhưng khi nói ra thì lại thay đổi quyết định, nó nghĩ sẽ tốt hơn nếu tá túc lại nhà của Bông qua bữa tối...

“Được! Tôi sẽ nhắc lại. Cô cần tài xế chứ?”

...

Nó đã từ chối vì không muốn làm phiền đến chú tài xế vì còn khá là sớm nhưng khi ra khỏi cổng thì nhận ra khu này không có taxi mà cũng lạ hoắc nữa, đang không biết phải làm gì thì xe dừng ngay bên cạnh, chú tài xế bước xuống xe và mở cửa cho nó:

“Cậu chủ có nói cô không quen đi ở khu vực này nên nhờ tôi đưa cô đi!”

Nó ngạc nhiên quay người nhìn lại phía nhà thì thấy anh đang đứng ngay cửa và vẫy tay chào, nở một nụ cười tươi. Nó cũng cười với anh nhưng cũng chỉ là hơi mỉm cười một chút thôi, quay lại nói với chú tài xế:

“Vậy cháu làm phiền chú một chút nhé!”

Nó xuống xe ngay khi nhìn thấy chạm xe bus, ban đầu thì chú ấy có vẻ lưỡng lự vì anh đã dặn không được để nó đi xe bus nhưng sau rồi vẫn phải chịu thua lí lẽ của nó...

Dù xuống ở chạm xe bus nhưng nó cũng không hề lên xe vì chợt nhớ ra cách chạm xe này khoảng 500m có một quán bán đồ ăn sáng rất ngon.

...

“Cũng biết đường mà gọi điện cho tao hả?” nghe giọng nói của Bông có vẻ còn đang ngủ nhưng vẫn không quên mắng cho nó một trận vì tội bỏ rơi bạn bè, tất nhiên mắng thì mắng vậy thôi chứ không ai giận gì nó cả, ai cũng biết bây giờ tâm trạng của nó đang thế nào. Nhìn có vẻ ổn nhưng chắc rằng từ ngày Yun đi thì cuộc sống của nó chưa một ngày nào được yên bình.

“Xin lỗi mà! Tao vừa gọi cho con Na đã bị nó mắng đủ rồi. Bây giờ dậy rồi nhanh chóng ra công viên gần nhà mà đi!”

“Rồi, rồi. Tha ày lần này. Đợi 5p tao ra.”

Nó chưa kịp nói gì thêm thì Bông ở đầu bên kia đã tắt máy, cứ như là sợ tốn tiền điện thoại không bằng. Đúng là thói quen khó bỏ, có những lần chưa kịp nói xong thì cô đã tắt điện thoại rồi, báo hại nó phải gọi lại, thật là tốn công biết bao nhiêu.

Trong thời gian đợi hai cô nàng ra thì nó ngồi lên bãi cỏ quen thuộc mà mình đã vô tình bỏ quên bao lâu nay. Chợt thấy mình thật mệt mỏi, nó ngả lưng xuống bãi cỏ mặc kệ người khác nhìn ngó. Buổi sáng mùa hè nóng nực được ngả lưng xuống bãi cỏ xanh mát thật là khiến cho tâm hồn cô dễ chịu biết bao nhiêu nhưng nỗi buồn trong lòng hình như vẫn vậy, không chịu nguôi... Nó mệt mỏi vì cứ phải cố tỏ ra là mình ổn như bây giờ trong khi thật ra nó đang không hề ổn chút nào, nó thấy mình thật cô đơn và lạc lõng, nó muốn gia đình mình có thể quay trở lại như xưa dù chỉ là trong giấc mơ thôi, nhưng đến cả giấc mơ như vậy nó cũng không có được. Ông trời thật là keo kiệt đúng không?

“Gọi tao ra đây sớm như này thì đừng có mà trưng ra cái vẻ mặt buồn rầu đấy chứ!” Na đứng nhìn nó một lúc lâu từ xa, cô cũng thấy buồn, không biết mình phải nói gì với nó lúc này, mãi sau mới có thể lại gần chỗ nó. Cô cũng ngả lưng xuống bãi cỏ xanh rì và nhắm mắt lại cứ như là vẫn còn đang buồn ngủ, thực ra cô nhắm mắt lại chỉ để mình không nhìn thấy vẻ mặt nó lúc này thôi, cô sợ mình sẽ không kìm chế được mà bật khóc khiến nó cũng khóc theo. Nếu như vậy thì mọi chuyện sẽ tồi tệ biết bao...

“Tao chỉ đang không thoải mái khi phải ở chung nhà với Nhật thôi!”

“Có gì mà không thoải mái?! Nhờ mày mà mẹ con anh ấy chẳng phải là đã tốt lên rồi à?” Bông cũng vừa mới cố bò ra đến nơi, không ngờ câu đầu tiên cô nghe được lại khiến cho cô bức mình ngay lập tức.

Nó bật dậy ngạc nhiên nhìn hai con bạn của mình:

“Chúng mày không ngạc nhiên sao?”

Na nhún vai:

“Có gì mà ngạc nhiên!? Hôm trước Nhật có đến tìm bọn tao, chắc sợ bọn tao lo. Mẫu nam điển hình trong phim đấy! Nhà giàu, đẹp trai, học giỏi, ga lăng, chu đáo...” bây giờ thì nó biết được thế nào gọi là ảnh hưởng của phim Hàn Quốc rồi...

“Thôi đi! Chúng mày nói vậy không thấy có nỗi với anh Yun à? Đừng nhắc thêm về chuyện này nữa, tao không nghe đâu!”

Biết nó không muốn nghe nên Bông cũng tìm chuyện khác nói để tránh cho không khí thêm căng thẳng:

“Thôi, ok, nhưng mày mua cái gì vậy? Định không cho chúng tao ăn à?”

“Hơ hơ, tao đang giảm cân mà ngày mua bánh ngọt là sao?” Na nhăn mặt nhìn hộp bánh đang toát ra mùi thơm khó cưỡng trên tay Bông.

Ngay lập tức cả nó và Bông đồng thanh hét lên:

“Được vậy thì còn gì bằng!” nói xong rồi hai đứa lấy bánh ra ăn, nói thì nói vậy chứ chúng nó thừa biết con bạn của mình không thể ngồi đó nhìn không được.

Vậy là cuối cùng sức mạnh của đồ ăn vẫn chiến thắng sự ham muốn sắc đẹp, Na không thể chịu đựng thêm khi mà mùi bánh cứ chui vào mũi rồi quẩn quanh trong đầu không chịu buông:

“Không giảm nữa, không giảm nữa.”

...

Ăn xong mấy đứa chúng nó lại bắt đầu bài ca muôn thưở của mình, mặc kệ ọi người có nhìn ngó hay thậm chí là lớn giọng quát đi nữa...

“Kìa chú là chú ếch con, có hai là hai mắt tròn... Nắm tay anh thật chặt giữa tay anh thật lâu, hứa với anh một câu sẽ đi đến hết cuộc đời này... Một con vịt xòe ra hai cái cánh...” lần nào chúng nó cũng hát lưng tung, lộn xộn như vậy (đó là lí do vì sao lại bị người xung quanh mắng, không bài nào ra bài nào cả), lí do cũng khá là đơn giản, mấy đứa nó không ai thuộc trọn vẹn một bài nào cả...

“Nhìn cô bé đó cười thật nhẹ lòng biết bao nhiêu...”

Liên hệ tác giả:

fb: Bunti Phương

s:// .facebook.com/novelistbunti (link này vào ô tìm kiếm)

43. Chương 42. Yêu Anh Có Được Không?

“Nhìn cô bé đó cười thật nhẹ lòng biết bao nhiêu...”

“Chú cũng thấy như vậy sao?” Nhật trả lời chú tài xế nhưng vẫn không rời mắt khỏi nó, thật không muốn nghĩ đến một ngày anh phải để nó đi...

“Nhưng hình như...” đang định nói gì đó nhưng nhớ ra mình không nên nói những lời đó, chú tài xế rất biết ý mà dừng lại, chỉ có điều anh đã đoán ra được chú định nói gì:

“Chú muốn nói hình như Gió không thích cháu phải không?” anh nở một nụ cười buồn, rất buồn. Anh từng nghĩ gió và Mặt Trời thì rất hợp với nhau, không ngờ là gió chỉ hợp với nắng, nắng không phải Mặt Trời, muôn đời là vậy!

Nụ cười em tươi mát trái tim anh.

Nước mắt em làm tim anh bỏng rát.

Nhưng khi em không thể khóc,

Trái tim anh như khô héo từng ngày...

Anh biết khi đó lòng em đau hơn bao giờ hết,

Chỉ muốn gói hết niềm đau ấy mà nhét vào tim anh.

Chỉ muốn em không có muộn phiền, đau đớn,

Luôn nở nụ cười tươi như ngày xưa anh từng thấy.

Đã một tuần kể từ ngày nó đến sống tại nhà anh, cũng quen dần với kiểu sống xa hoa tại đây. Cũng đã vào năm học mới, năm nay nó học lớp 12. Mà cũng không phải, chỉ là đáng ra năm nay nó sẽ học lớp 12 thôi, nó không đi học nữa. Không phải do nhút nhát hay yếu đuối mà nó nghỉ học đâu, là nó mạnh mẽ. Là nó nghĩ vậy.

Nhật cũng không thi vào trường đại học nào hết, anh nói sẽ chuẩn bị khoảng một thời gian để đi du học. Bao lâu thì chưa rõ...

“Anh sẽ học gì?” nó ngồi nhìn xuống hồ bơi ở bên dưới nhà mà hỏi anh.

Không cần suy nghĩ gì nhiều anh trả lời luôn:

“Anh còn chưa biết, vẫn đang trong thời gian chuẩn bị mà... Nhưng em chắc là mình sẽ không đi học nữa chứ?” Anh lại hỏi ngược lại nó, câu hỏi tuy khó nhưng vì đoán trước được anh sẽ hỏi nên nó đã nghĩ rất lâu rồi, cũng đã có câu trả lời chắc chắn:

“Em muốn đi tìm anh Yun. Thực ra bố có để lại cho em một khoản tiền trong ngân hàng. Chỉ là em vẫn chưa biết phải đi đâu để tìm anh ấy trên đất nước Thụy Điển rộng lớn ấy...” lúc trước nó chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình phải làm gì đó một mình mà không có ai bên cạnh giúp đỡ, nhưng bây giờ đây nó bắt buộc mình phải làm được.

Nó không biết vì sao anh không trở lại tìm mình nhưng lại chắc chắn anh có lí do riêng của mình...

“Em có muốn trao đổi với anh một chút không?” anh tự cười nhạo mình trong lòng, đến cuối cùng anh vẫn chưa một lần nào là người chiến thắng. Cho dù Yun đã nhường nó cho anh nhưng anh vẫn không có được, bây giờ anh mới tin tình yêu không phải cứ cố tranh giành là được. Có thể Yun có tình nhường nó cho anh để cho anh thấy thế nào là thất bại, anh đã nghĩ vậy đấy!

“Anh sẽ được gì?”

“Em không thấy câu hỏi của mình hơi ngược rồi sao? Em lẽ ra phải hỏi mình sẽ được gì chứ nhỉ?” anh cười cười nhìn nó nhưng khi thấy nó không nói gì thì nụ cười anh đang cố vẽ trên môi vụt tắt, để lại một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, có thể nói là nghiêm túc nhất trong cả cuộc đời của anh:

“Anh sẽ đưa địa chỉ của anh ta cho em.”

Ngay lập tức hai mắt nó mở to nhìn anh:

“Anh có sao? Làm sao mà có được? Tại sao lại phải trao đổi với em?”

“Vì ít ra anh cũng không muốn mình quá thiệt thòi. Cũng phải để lại cho anh một cái gì đó trước khi em đi chứ.” Anh nói xong thì cố ý nhìn chằm chằm vào nó với một ánh mắt hết sức mập mờ khiến cho nó không thể không nảy sinh những suy nghĩ đen tối mà đưa tay lên ôm lấy cơ thể của mình khiến cho anh bật cười.

Lúc này nó mới nhận ra là mình đã bị lừa:

“Anh dám lừa em sao?”

Anh trả lời:

“Thực ra không phải lừa em đâu, nhưng cũng không cần nhắc đến. Anh muốn em để lại kí ức cho anh, làm người yêu với anh một tháng trước khi em đi. Có khó không?” anh nhìn nó với ánh mắt tràn đầy hy vọng. Anh chỉ cần một tháng thôi mà, chỉ một tháng thôi...

Nó không biết phải trả lời ra sao, một nụ cười ngượng hình như không có ích lắm trong trường hợp này...

“Chắc hẳn anh đã suy nghĩ rất nhiều, để công bằng thì em nghĩ mình cũng cần có thời gian để suy nghĩ nhỉ? Một tuần thì sao?”

“Anh sợ không kịp mất...” anh chỉ nói nhỏ thôi nhưng không ngờ nó lại nghe tiếng mà hỏi lại anh:

“Anh nói không kịp cái gì?”

“Không có gì. Cho em một ngày nhé!” anh vội vàng bỏ về phòng...

Sống ở nhà anh thì mới biết mẹ anh bận rộn đến độ nào, tất nhiên là không phải công việc mà là... spa, mua sắm, tiệc tùng hoặc là đi xem phim với bạn. Bảo sao mà Nhật không muốn về nhà, đúng thật là...

“Nhật vẫn chưa ngủ dậy sao?” nó cứ ngỡ mình đã dậy muộn rồi nhưng không ngờ được rằng khi xuống đến nơi thì bàn ăn vẫn chưa có ai hết.

“Đúng vậy, từ sáng đến giờ không thấy cậu ấy xuống. Mọi hôm cậu ấy dậy rất sớm mà!” một chị giúp việc trả lời nó rồi suy nghĩ cái gì đó trong đầu, vẻ như là rất khó hiểu. Đạo này anh thực sự rất lạ, thậm chí có những lúc còn ngủ cả buổi chiều nữa, trong khi trước đây việc đó chưa bao giờ xảy ra.

“Để tôi lên gọi! Mà thôi, để anh ấy ngủ thêm một lát cũng được...” đang đi đến nửa cầu thang thì nó lại đổi ý rồi đi xuống dưới nhà.

Vườn hoa của nhà anh rất đẹp, nhất là khi ngồi dưới gốc cây đào cổ thụ thì nó còn có thể gửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ chậu bạc hà gần đó nữa, thực là vô cùng dễ chịu...

Vô tình nó đưa mắt nhìn lên cửa sổ phòng của anh, hôm qua thấy anh đi ngủ rất sớm mà...

“Hay là bị ốm rồi?” mặc dù không chắc chắn nhưng nó vẫn lên để kiểm tra, thời tiết dạo này rất dễ bị cảm lạnh mà.

Cửa phòng không khóa gõ cửa thì không thấy ai trả lời nên nó đành tự ý mà đi vào. Căn phòng khác là rộng và nhiều ánh sáng...

Nó hốt hoảng khi thấy anh đang nằm mê man trên giường, người thì đỏ rất nhiều mồ hôi. Hai tay anh đưa lên ôm lấy đầu của mình, hình như là rất đau.

“Anh sao vậy? Sao lại đổ nhiều mồ hôi thế này? Đau đầu sao?” không thấy anh trả lời thì nó càng sợ hãi hơn, đang định đi gọi người đến giúp thì bị anh kéo tay lại:

“Mau đóng cửa lại, đưa anh lọ thuốc trong ngăn kéo...”

“Nhưng...” không biết phải làm sao nên nó đành nghe theo lời của anh, thuốc gì mà toàn tiếng anh khiến nó không hiểu gì hết nhưng cũng may trong ngăn kéo chỉ có mỗi lọ đó lên không thể lấy nhầm. Sau khi uống thuốc một lúc thì cơn đau của anh có vẻ là dịu đi một chút, anh mệt mỏi nằm lại xuống giường, có vẻ như anh muốn ngủ...

“Không sao rồi thì em...” đang định đi ra khỏi phòng thì nó bị anh kéo tay lại một lần nữa...

“Đừng đi! Cũng đừng bỏ tay ra, để anh ngủ một lát thôi!” không cần nó đồng ý thì anh cũng đã chìm vào giấc ngủ, trên mặt anh vẫn hiện rõ vẻ mệt mỏi và đau đớn. Nó nheo mắt lại nhìn lọ thuốc trên đầu giường. Rốt cuộc là thuốc gì? Chẳng lẽ anh hay bị đau như vậy sao mà có hẳn thuốc dự phòng như thế?

Chấn hấn là anh đã rất mệt mỏi nên mới chìm vào giấc ngủ nhanh như vậy, vì anh nắm tay quá chặt lên nó không thể đứng dậy nên cái lọ thuốc ở đầu giường cứ đập vào mắt, càng nhìn thì càng không hiểu nó là thuốc gì, tiếng Anh thì may ra còn có thể hiểu đôi từ nhưng nhìn ỉ mới biết là tiếng Pháp.

Ông trời cũng thật lạ kì khi mà cứ thích cho con người ta cái tính tò mò, không ai là không có, chỉ là ít hay nhiều và có thể kiềm chế được hay không thôi. Khổ một nỗi là nó không những mắc trúng tò mò hạng nặng mà còn không thể kiềm chế được. Vậy là một tay để nguyên cho anh nắm còn một tay thì lần mò điện thoại để chụp lại một cách rõ nét nhất lọ thuốc, không những thế mà nó còn cẩn thận xoay lọ thuốc để đảm bảo mình chụp không thiếu một từ nào.

“Em làm gì vậy?” đúng lúc đó thì anh từ từ mở mắt ra và bắt gặp cảnh nó đang làm điều “phạm pháp”.

“Không có, em không làm gì! Chỉ muốn xem mấy giờ thôi!” nó cười cười rồi giấu điện thoại ra sau lưng nhưng không qua nổi mắt anh, anh nhanh chóng ngồi dậy và lấy điện thoại từ tay nó, nhìn vào màn hình thì anh có chút hơi tức giận, cố kìm nén lại cơn giận trong lòng mình anh đưa màn hình điện thoại ra trước mặt nó rồi hỏi:

“Em vẫn hay xem giờ bằng cách này hay sao?”

Dù có bị bắt nhưng nó vẫn tiếp tục nói dối quanh mặc dù tất cả chỉ là vô nghĩa:

“Ha ha, chỉ là...chỉ là em đang học thêm tiếng Pháp, muốn thử dịch một chút...”

Anh nhìn thẳng vào mắt nó khiến cho nó bối rối không biết phải làm sao.

“Em đi Thụy Điển mà học tiếng Pháp để làm gì?”

“Thì em có hứng thú, học qua một chút thôi!” Thực ra thì nó vẫn đang chăm chỉ học tiếng Thụy Điển để một ngày có thể đi tìm anh...

“Được, nếu em muốn học anh sẽ dạy cho em.” Đến lúc này thì nó không còn lời nào có thể biện minh thêm cho lời nói dối vô cùng vớ vẩn của mình được nữa, đành thừa nhận sai lầm của mình mặc dù ngay từ đầu anh đã biết:

“Chỉ là em lo cho anh thôi.”

Anh nhìn nó một lúc lâu rồi quay sang cầm lọ thuốc nhìn ngắm một lúc rồi đưa lên trước mắt nó:

“Đây là thuốc an thần, vừa rồi chỉ là anh gặp phải ác mộng mà thôi. Anh không sao! Anh rất ổn!” anh mỉm cười để trấn an tinh thần của nó lúc này mặc dù người thật sự không ổn lại chính là bản thân anh, anh thực chất không hề ổn một chút nào.

“Mình xuống ăn sáng nào! Anh đói rồi!” anh nhanh chóng đẩy nó ra khỏi phòng để ngăn không cho ánh mắt của nó nhìn thêm vào lọ thuốc của mình.

Anh cũng mong đó chỉ là thuốc an thần như anh vừa nói, anh mong đó không phải thuốc giảm đau...

...

Không khí của bữa sáng ngày hôm nay có vẻ như là đang rất là nặng nề, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra điều đó. Nó gần như chỉ ăn món ở ngay trước mặt mình vì sợ ngắc đầu lên để gấp món khác thì sẽ chạm phải ánh mắt của anh, mà cho dù có gấp món khác thì nó cũng chẳng thể nào mà nuốt cho nổi. Định nghĩa lại một chút thì đây có lẽ không được gọi là ăn mà là nhai mà nuốt, hai khái niệm nghe qua thì có vẻ giống nhau hoàn toàn nhưng thực chất là lại khác nhau. Ăn thì có thể cảm nhận được mùi vị của món ăn, chua-cay-mặn-ngọt, có thể thấy nó ngon hay không ngon.

Anh thì từ nãy đến giờ vẫn không hề động đũa, mắt chỉ nhìn vào nó không chịu nuốt, chính anh cũng không thể xác định được chính xác suy nghĩ lúc này trong đầu của mình là gì. Bây giờ anh sẽ làm gì?

“Xem ra em rất thích ăn trứng, từ nay anh sẽ nói đầu bếp nấu nhiều trứng thêm một chút!” cuối cùng anh cũng không cho phép bầu không khí tiếp tục nặng nề như vậy nữa, thời gian quý giá như vậy thì anh không có quyền được lãng phí nó thêm phút giây nào nữa.

“Sao?” nó giật mình nhận ra đĩa thức ăn trước mặt mình là trứng cuộn, không những vậy mà nó còn ăn gần hết rồi nữa. Đúng thật việc nhai và nuốt nguy hiểm thật, không thể cảm nhận vị và không phát hiện ra nó là gì cho nên ngay cả thứ mà mình dị ứng cũng có thể được dịp vào bụng nhiều đến vậy.

Không cần biết xung quanh có những ai và đây đang là ở đâu, nó đứng bật dậy và chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh và cố nôn ra hết những thứ mình vừa mới nuốt vào bụng.

“Em sao vậy? Có sao không?” anh thấy vậy thì cũng rất hoảng chạy vào theo.

“Em bị dị ứng với trứng, vừa rồi ăn nhiều như vậy...” nghĩ đến lần dị ứng trước đây thì nó vô cùng sợ hãi mà đưa tay lên móc cổ họng để ép mình nôn hết tất cả mọi thứ ra...

...

Cuối cùng thì dù cho cái bụng đã trống không thì nó vẫn không thoát khỏi việc bị mọc cơ sớ mụn ở...mông. Nghe có vẻ bình thường nhưng thực chất thì không bình thường một chút nào hết, nó không thể ngồi vì mấy cái mụn, đến cả quần cũng chẳng thể mặc, tất nhiên là trên đời này vẫn còn tồn tại một thứ gọi là váy. Thật là tốt khi nó là con gái!

“Con không sao chứ? Nhìn con không ổn chút nào hết. Đúng mãi như vậy có được không?” mẹ của anh nhìn nó vừa lo lắng lại vừa thấy buồn cười, đã hai ngày nay rồi nó ăn cơm đứng, xem tivi đứng, đến ngủ cũng phải...nằm sấp, tất nhiên là không thể ngủ đứng rồi.

“Dạ, con không sao đâu cô, hết hôm nay là khỏi thôi ạ!” thật là kì lạ nhưng thú thực là lần nào bị dị ứng dù nặng hay nhẹ thì cũng chỉ trong vòng 3 ngày là khỏi, chưa bao giờ khỏi sớm hơn hay là kéo dài hơn.

“Được rồi, con không sao vậy cô ra ngoài chút nhé!”

“Dạ!” nó lễ phép cúi đầu chào. Đúng thật là, dù nó có sao hay không thì cô ấy vẫn sẽ ra ngoài mà thôi, thật không giống với hình tượng mà nó thấy mấy ngày đầu ở đây, thật là một trời một vực luôn.

“Em suy nghĩ xong chưa vậy?”

“Ôi, giật cả mình. Lần sau anh đừng có xuất hiện bất ngờ như thế chứ! Còn chuyện đó, em nghĩ một tháng chắc cũng không sao nhưng anh phải giữ bí mật với anh Yun đấy nhé! Còn nữa, em đồng ý hông có nghĩa là anh muốn làm gì cũng được đâu đấy!” Mấy ngày hôm nay do phải đứng suốt lên nó cũng đã suy nghĩ được cặn kẽ một chút, thực ra thì việc anh đề nghị cũng không có gì là quá đáng cả, tất nhiên là nó cũng không coi chuyện tình cảm là trò chơi nhưng đối với những việc mà anh đã và sẽ hy sinh vì nó thì một tháng là không thể đủ...

Anh mỉm cười một cái rồi kéo nó ôm vào lòng. Theo phản xạ thì nó đang định đẩy anh ra nhưng vì câu nói của anh hành động ấy đã không thể thực hiện.

“Anh mong mình có cơ hội để khoe khoang với anh ta, nhưng hình như hơi khó khăn rồi! Được rồi, ngày mai chúng ta hẹn hò!” anh phải cố gắng lắm mới có thể buông nó ra được, thật là khó khăn khi mà vừa buông nó ra thì cảm giác mất mát đã tràn đầy, suýt nữa anh đã không kiềm chế được mà kéo nó lại.

“Ngày mai?”

“Không phải ngày mai em mới khỏi sao?! Với lại bây giờ anh có việc phải ra ngoài, sẽ về nhanh thôi!”

...

44. Chương 43. Thời Gian Không Luyến Tiếc Ai.

Hôm nay đã lại là một ngày mùa thu với gió se lạnh và bầu trời xanh cao có vương vài vệt mây trắng xóa. Không biết từ lúc nào mà nó có thể thức dậy sớm vào một buổi sáng lạnh như vậy, lúc trước nó đã không nhận ra rằng buổi sáng sớm lại tuyệt vời đến vậy. Trong lòng lại chợt nghĩ đến anh mà buông lời oán trách:

“Anh đúng là đồ xấu xa Yun ạ! Buổi sáng tuyệt vời như vậy mà lại cứ đồng ý để cho em ngủ nướng...” nói xong nó liền cười, là một nụ cười để che đi nỗi buồn trong lòng hay là một nụ cười vui khi nhớ lại quá khứ tươi đẹp đó?

“Lúc nào em cũng dậy sớm như vậy nhỉ?” Nhật không biết đã đến từ lúc nào, không biết anh có nghe thấy những gì nó vừa mới nói hay không?

“Ngày xưa em không biết được buổi sáng sớm lại tuyệt vời đến vậy, với em thứ tuyệt vời nhất chỉ là được ngủ thêm một chút, một chút thôi!” chắc không ai có thể tưởng được mỗi tối khi ngủ nó đều thầm cầu cho sáng hôm sau anh sẽ để nó ngủ thêm một chút dù cho nó biết chắc dù là gì thì chỉ cần nó mè nheo một chút thì anh sẽ đồng ý ngay.

Nó nhận ra trong quá khứ mình đã bỏ phí quá nhiều, bây giờ có còn lại gì nữa hay không? Nó ước giá như buổi sáng sẽ được anh đánh thức để chạy bộ, nhất định nó sẽ không đòi ngủ mà sẽ dậy để cùng anh chạy bộ, sẽ không để anh phải chạy một mình nữa. Nó ước anh sẽ rủ mình đi xem phim một lần nữa để nó có thể đồng ý, lần này nó nhất định sẽ không lười biếng mà bắt anh ngồi ở nhà cùng mình nữa. Nó ước thời gian quay trở lại, không, như vậy thì xa xỉ quá, hay là ước cho quá khứ nó không như vậy, hình như thế cũng là quá xa xỉ rồi...

“Anh thuộc kiểu người chỉ thích hiện tại nên đừng nhắc đến quá khứ hay tương lai với anh, rõ chưa?” quá khứ của nó chẳng phải không có anh mà chỉ toàn là hình bóng của người đó thôi sao? Tương lai của nó không phải là cũng không có sự tồn tại của anh hay sao? Chỉ có hiện tại thì anh ít nhất còn đang được tồn tại trong cuộc đời của nó.

“Được rồi, cái đồ trẻ con này nữa!” nó lấy tay gõ vào trán của anh, nó chưa bao giờ làm như vậy trước đây...

“Em vừa mới làm cái gì đấy?” anh nhìn nó đầy ai oán, không ngờ nó lại là người đầu tiên làm cái trò đó với anh.

“Thôi đi, có đau đâu mà anh lại thái quá lên như thế?” đúng là không đau, không đau chút nào hết... Vậy mà lúc trước nó còn giở cái trò giận dỗi này kia ra để mà hành hạ anh vì đã gõ đầu nó, như vậy không phải là nó đã phí mất vài phút hạnh phúc (thì nó cũng chỉ có thể giận anh vài phút là nhiều thôi chứ mấy) của hai người rồi hay sao? Thật là...

...

Thật là không thể nào tưởng tượng nổi việc buổi hẹn hò đầu tiên anh lại lòi nó đến căng-tin trường Đại học kiến trúc để ăn cơm. Nó không thể nói được gì cho đến khi anh đặt hai suất cơm thịt kho xuống bàn.

“Anh không thấy như vậy là hơi quá đáng sao? Đây là buổi hẹn hò đầu tiên của em đấy! Anh đang trả thù em đấy hả?” nó âm ỉ nhìn anh, dù biết mấy anh chàng giống như phim Hàn là không tồn tại nhưng chắc chắn rằng hôm nay sẽ là một tập phim kinh dị của cuộc đời nó.

“Không phải em cũng đã có mối tình đầu rồi hay sao?” đúng vậy, nó cũng đã từng yêu thương người ấy, nếu không phải là yêu thì ít ra nó cũng từng thích và thương người con trai ấy. Nếu anh không nhắc đến thì chắc hẳn nó đã để mọi chuyện đi vào quên lãng...

“Em với cậu ta chưa từng đi chơi!” nó nhìn anh trả lời thành thật, nhưng câu trả lời này lại khó tin đến độ mà chính nó cũng thấy nghi ngờ chính bản thân mình. Có thể tin được không chứ, chưa từng hẹn hò?

Phải mất một lúc nó mới có thể chứng minh được lời nói của mình là sự thật, cũng may là nó ít ra cũng đã từng là học sinh giỏi môn văn, cũng vì tuân theo luật ngầm mà nó đặt ra cho chính mình là không được nói xấu người yêu cũ nên nó đã phải vất vả lắm mới có thể chứng minh được điều đó mà không nhắc đến việc cứ đến khi đi chơi thì nó luôn là người ngồi đợi rất lâu, lâu đến độ chán nản phải bỏ về nhà rồi mới nhận được tin nhắn xin lỗi vì cậu ta có việc bận. Nhưng có một lần mà nó không thể nào có thể quên được, sau 2h đồng hồ ngồi đợi cậu ta trong quán kem trước những lời bàn tán không ngớt của mấy con người hiếu kỳ xung quanh và trở về nhà thì nó đã nhận được một tin nhắn với nội dung như thế này “Gió đến chưa để Dương đi?”. Đúng vậy đó, nó đã im lặng không trả lời, tắt điện thoại và khóc một trận đã đời. Ôi cái quá khứ ấy!

“Mà nhắc đến cậu ta mới nhớ, em muốn thăm thầy giáo cũ của mình!” nó đã quên mất thầy lâu quá rồi, không biết bây giờ thầy con đi dạy nữa không vì thầy chắc cũng đến tuổi về hưu, những nếu thầy vẫn còn đi dạy thì không biết là thầy con hay đến trường sớm để mà suy nghĩ về những cô cậu học trò ngày nay nữa hay không. Nó cũng muốn biết khi nó đi rồi thì thầy có tìm được một ai để thay thế hay không? Không biết nó đi rồi thì còn ai học môn của thầy vì đam mê thay vì nó là một môn học bắt buộc nữa hay không?

“Được rồi, nhìn em không có vẻ gì là muốn anh đi cùng nhỉ?” anh bắt đầu giả cái giọng giận dỗi trẻ con ra để đòi nó cho đi theo.

“Anh đi theo cũng được nhưng chỉ được đứng đợi ở cổng thôi vì em chắc chắn cần nói chuyện riêng với thầy và thầy ấy chắc cũng vậy!”

Khi anh đang định nói gì đó thì có một giọng nói khác chen vào câu chuyện của hai người họ:

“Nhìn từ xa đã thấy hai đứa lại đang tranh luận cái gì rồi phải không?”

“Chị Lam?!” ban đầu nó có chút hơi ngạc nhiên nhưng sau thì lại thấy vui, thì ra anh đưa nó đến đây là để gặp chị ấy.

“Hà Vy, à không, Gió! Chị gọi em như vậy được chứ? Chị thấy thích cái tên đấy của em hơn!”

“Thực ra thì em cũng thích được gọi như thế hơn đấy chị!”

Cuối cùng nhờ có sự xuất hiện của nhân vật thứ ba thì ai đó đã bị đẩy ra địa không thương tiếc và cũng không có cơ hội để chen lại vào vị trí của mình cho đến khi chị Lam có giờ học. Nhưng cũng không được bên nó bao lâu khi mà sau khi hộ tống nó đến trường cũ thì anh lại bị ném vào quán cà phê cách đó không xa. Một thằng con trai đã có người yêu nay lại phải ngồi quấy cà phê một mình thì thật là thảm thương...

...

Ngay khi vừa bước chân vào trường nó đã nhận ra thầy đang ngồi trên chiếc ghế đá ngày nào với cái máy ảnh ở bên cạnh, ngay lập tức nó muốn bước tới nhưng chân lại không thể bước đi. Đã hai năm rồi nó mới quay lại thăm thầy, đây không phải là một sự vô tâm hay sao? Nó cảm thấy xấu hổ và không biết phải chào thầy như thế nào nữa.

Nhưng rồi khi thấy thầy chuẩn bị đứng dậy để đi lên văn phòng thì nó không còn kịp để mà hỏi thăm nữa, chạy vội lại bên thầy:

“Em chào thầy! Em đến muộn quá phải không ạ?” giây phút ấy nó cảm thấy như mình đang rất là căng thẳng, liệu thầy sẽ nói câu gì đầu tiên với nó?

Thầy quay lại nhìn nó thật kĩ để xác định mình không nghe nhầm, thầy già rồi nên nhiều lúc cũng hay bị nhầm lẫn. Thầy nhìn nó rất lâu khiến cho nó cảm thấy buồn, chẳng lẽ thầy lại quên nó rồi sao? Nhưng không phải, thầy mỉm cười với nó:

“Thảo nào mà ngày hôm nay thầy cứ đứng ngồi không yên, dù về hưu rồi nhưng vẫn muốn đến trường.”

Nó với thầy ngồi nói chuyện rất lâu, nói rất nhiều chuyện. Nó cũng nói là mình đã nghỉ học và chuẩn bị ra nước ngoài một thời gian, thầy chỉ trầm ngâm một chút rồi không nói gì thêm. Thầy không tỏ ra ngạc

nhien, luyện tiếc hay chỉ trích nó vì việc bỏ học giữa trường như vậy vì thầy cho rằng nó không phải là một người nông nổi và không biết suy nghĩ, quyết định của nó ắt hẳn là có lí do chính đáng.

“Chỉ cần em không hối tiếc về việc mình đã làm thì sẽ chẳng có gì là to tát cả.”

“Nhờ câu nói đó của thầy mà em đã sống tốt lên rất nhiều. Em đã không còn tự phụ vào bản thân của mình như ngày trước nữa, em đã biết hạ thấp mình xuống để khi ngã sẽ không quá đau...” nó nhìn lên những tia nắng yếu ớt vẫn đang cố gắng len lỏi qua cành cây trước khi vụt tắt để nhường chỗ cho bóng tối. Mới đó mà đã gần hết buổi chiều rồi sao? Giá như mà nó đến thăm thầy sớm hơn...

“Cái này, thầy nghĩ em nên đọc nó!” thầy lấy ra một tờ giấy đã rất cũ rồi từ trong túi áo ra, thầy nói hai năm nay nó vẫn luôn nằm ở đó để chờ một ngày có thể đến được với người cần đọc nó. Sau khi mở tờ giấy đó ra thì nó nhận ra đây là bài kiểm tra ngày nào của cậu, bài kiểm tra đã vượt mặt nó. Nhưng khi đọc thì nó lại vô cùng ngạc nhiên...

“Tôi không biết phải dùng từ gì để miêu tả gió, chỉ biết là nó rất xinh đẹp...” cả bài kiểm tra chỉ có duy nhất một câu như vậy, nó cũng không cảm nhận được câu nói này có cảm xúc gì hay là hay ở chỗ nào mà lại có thể hơn bài của nó. Nó nhìn lên thầy với ánh mắt khó hiểu, biết vậy nên thầy giải thích:

“Đối với thầy cho ai điểm như thế nào không quan trọng. Ngày đó thầy cho Dương điểm 10 cũng chẳng có ý nghĩa gì nhưng thầy muốn cho em nhận ra ý nghĩa của câu nói thầy đã nói với em.” nó không nói gì thêm nữa mà chỉ mỉm cười, đúng là nhờ có cái điểm thua đầu tiên đó mà nó đã nhận ra rất nhiều điều...

“Nếu không đưa em đi thì anh đã nghĩ em lén lút với tên nào sau lưng anh rồi đấy! Tại sao em lại có thể dành ra cả một buổi chiều để nói chuyện với thầy giáo cũ như vậy chứ?” thực ra cả buổi chiều nay anh đã chạy ra chạy vào quán cà phê này cả chục lần rồi, chỉ là muốn ngó xem nó đang làm gì trong trường thôi, nhưng lần nào cũng chỉ là thấy nó đang ngồi nói chuyện với thầy giáo mà thôi.

“Anh muốn đi ăn cái gì đó với em không?” nó mỉm cười đưa tay ra khoác lấy tay anh khiến cho anh đỡ hẳn ra giây phút vì không tin được vào mắt mình.

“Nếu anh không thích...” vừa nói nó vừa rút tay mình lại nhưng nửa chừng bị anh kéo lại:

“Chúng ta đi ăn thôi!”

Thời gian đúng là thứ vô tình nhất thế gian khi mà nó cứ qua đi mà chẳng thêm để ý đến ai hết, dù cho có người đang luyện tiếc nó thì nó cũng cứ lạnh lùng mà bước đi. Dù cho anh có gào khóc hay quỳ gối cầu xin thì thời gian vẫn cứ bỏ anh mà đi mất, mang theo cả yêu thương của anh rời đi...

“Hôm nay em muốn làm gì?”

“Không phải là cả tuần nay anh luôn tự quyết định hay sao? Tự nhiên hôm nay lại hỏi em muốn gì.” Nó không để ý lắm đến sắc mặt của anh vì bộ phim đang chiếu trên tivi khá là hấp dẫn, nam chính cũng rất là đẹp trai mặc dù người con trai bên cạnh nó cũng đẹp không kém.

“Anh đi đâu vậy?” nó phải rời mắt khỏi khuôn mặt của nam chính để nhìn theo anh vì đang nói chuyện bình thường mà anh lại lên phòng, nó cứ nghĩ là mình vừa nói sai điều gì khiến cho anh giận dữ. Anh trả lời nó mà không quay người lại:

“Anh lên thay đồ một chút!” hai tay anh phải bám chặt vào tay vịn cầu thang để ngăn mình không kêu lên khi cơn đau cứ ập đến dồn dập.

Vào đến phòng anh nhanh chóng đóng cửa lại rồi tìm thuốc giảm đau. Trong khi chờ tác dụng của thuốc anh đã cố hết sức để kiềm chế cơn đau của mình, anh cũng nhận ra rằng những cơn đau đầu đang đến thăm mình ngày một thường xuyên hơn:

“Chỉ một chút nữa thôi, hãy để tôi hạnh phúc một chút nữa thôi. Tôi chỉ muốn mình được hạnh phúc thì có gì sai mà phải chịu sự trừng phạt này? Tôi đã sai ở đâu?” có phải là anh đã sai khi mà muốn giữ nó cho riêng mình hay không? Anh chỉ muốn mình được hạnh phúc một chút thôi mà, anh chỉ muốn được ở bên nó thôi...

“Hôm nay mình ở nhà ăn tối với bác gái nha? Trời cũng sắp mưa rồi nên chắc bác ấy không đi chơi đâu.” Sau khi đọc tin nhắn anh đã mỉm cười, lúc này anh không thấy hối hận về bất cứ điều gì hết.

...

Sau bữa tối mọi người cùng ngồi xem phim và ăn hoa quả. Khi nó định lấy dưa hấu thì anh nhanh chóng đưa ra miếng dưa mà mình đã bỏ hạt ra từ trước. Nó ái ngại nhìn sang mẹ anh, thấy bà ấy mỉm cười thì mới dám nhận lấy miếng dưa từ tay anh, anh cũng để ý thấy thế nên bắt đầu trêu chọc:

“Từ khi nào mà đã học làm con dâu rồi vậy? Lại còn biết để ý cả thái độ của mẹ anh cơ à?”

Vì bị anh trêu mà không nói gì được nên nó cũng khá bực trong lòng, may mà khi nhìn thấy đĩa hoa quả nó lại nghĩ ra được kế sách hay:

“Em muốn ăn thanh long đây...” anh lấy cho nó một miếng thanh long nhưng nó lại không cầm mà nói tiếp:

“Anh bỏ hết hạt ra cho em đi!” nó chớp chớp hai mắt nhìn anh khiến cho anh không thể nổi giận được mặc dù bị nó trêu như vậy, đặt đĩa vào tay nó xong anh nói:

“Hạt thanh long rất tốt cho sức khỏe đấy!”

45. Chương 44. Tạm Biệt Và Hẹn Gặp Lại

Nó chưa giây phút nào nghĩ rằng mình đồng ý làm người yêu của anh là để lấy địa chỉ của Yun, tuy không phải là yêu nhưng có lẽ phần nào ấy cũng là thương, tất nhiên không phải là thương hại.

Hôm nay nó bất chợt gặp lại mẹ, lời chào gặp ngừng trên môi mãi mới thốt ra bên ngoài được vì nó không biết mình phải gọi bà ấy như thế nào nữa, có thể gọi mẹ hay không?

“Mẹ dạo này vẫn khỏe chứ ạ?”

Bà ấy nhìn nó một chút trong lòng như là đang thương xót, nó gầy đi nhiều quá nhưng không hiểu sao bà lại không tài nào nói ra những câu mà mình đang nghĩ trong đầu, thay vào đó lại là những câu nói khiến nó đau nhói tận trong tim:

“Từ ngày bố cô mang con trai của tôi đi đến nay tôi vẫn chưa nhận được tin gì của nó, cô nghĩ tôi có khỏe được không?” lời nói vừa buông thì bà cảm thấy ân hận vô cùng nhưng lại không thể rút lại được. Bà bước đi vì biết mình có dừng tiếp ở đó thì nó cũng chẳng biết phải trả lời ra sao, những bước đi đó của bà như là đang chạy trốn...

Sau khi đã khuất tầm nhìn của nó bà đứng lại ôm ngực khóc:

“Xin lỗi con, Hà Vy. Mẹ xin lỗi vì cả cuộc đời này không thể cho con nhận thấy thế nào là tình thương của mẹ. Kiếp sau mẹ sẽ dùng cả cuộc đời của mình để chuộc tội với con. Nếu như con là con gái của mẹ thì tốt biết mấy...”

...

Hôm nay là ngày bố Nhật trở về sau chuyến công tác kéo dài ba tháng. Anh muốn đưa nó đến gặp ông nhưng hôm nay trong người lại thấy không được khỏe cho lắm nên quyết định sẽ đi một mình.

“Bố cứ nghĩ hôm nay sẽ được gặp bạn gái của con.”

“Không phải là bố đã từng gặp rồi hay sao?” Lần ở sân bay nó đã gặp một người đàn ông rất quen, ông ấy đã giúp nó có thể đi qua cửa trong sân bay. Lúc ấy nó không nghĩ ra được là ông rất giống một người mà nó quen, chính là anh.

Ông trầm ngâm một lúc rồi hỏi anh:

“Nhưng đến giờ bố vẫn thắc mắc tại sao con lại muốn bố giúp cô bé ấy? Lúc đó con có nói có một người quan trọng mà cô bé đó nhất định phải gặp được đúng không? Người đó là ai vậy?” Hôm đó anh đến sân bay tìm bố mình vì ông là giám đốc điều hành ở đó, tình cờ lại thấy nó đang tìm Yun, anh đã định cứ vậy mà bỏ mặc nó vì anh không muốn hai người họ gặp được nhau thêm lần nào nữa, anh đã xấu xa như vậy đấy.

“Là người mà cô ấy yêu.” Anh mỉm cười bình thản trả lời bố mình, bình thản đến mức khiến cho ông thấy vô cùng ngạc nhiên, ông thật không ngờ được rằng con trai của mình lại có thể cao thượng đến vậy. Con người ta luôn là như vậy mà, khi đứng trước một cơ hội dù là mong manh thì vẫn muốn nắm lấy.

“Ừ được rồi, nói chuyện của bố con mình một chút chứ nhỉ?” ông không muốn anh phải nghĩ thêm về chuyện này nữa, ông không muốn con trai mình phải đau khổ.

“Bố muốn hỏi mẹ chứ gì? Mẹ thì lúc nào cũng vẫn vậy thôi, spa và mua sắm điên cuồng...” đang nói thì đột nhiên cơn đau đầu của anh lại kéo đến, anh ngã xuống đất kéo theo cả chiếc ly khiến cho nó vỡ tan.

...

“Con biết mình bị ốm đúng không?” ông ngồi bên cạnh anh rất lâu mới nói lên lời, ông thật không dám tin đây là sự thật, thật không dám tin...

“Con biết, bố đừng để mẹ biết chuyện này. Sau khi Hà Vy đi con sẽ làm phẫu thuật để cắt bỏ khối u, cũng chỉ 2 tuần nữa thôi mà. Con biết thời gian bây giờ đối với con hai phút cũng là quý giá nhưng con sợ cô ấy sẽ vì thương hại con mà ở lại, đến lúc ấy con không chắc mình có thể cao thượng đến độ có thể để cô ấy đi...”

Ông hít thở một hồi để bình tĩnh lại rồi quay sang nói với anh:

“Bố sẽ sắp xếp cho con bé một chức vụ ở chi nhánh của Sun bên đó để con bé có thể lấy visa dài hạn, mà bố nghĩ cái này con nhờ mẹ thì sẽ nhanh hơn đấy.”

Có phải số phận đã sắp đặt để anh không thể ở bên nó được hay không khi mà mọi thứ đều thuận lợi để nó rời đi như vậy? Tại sao mẹ của anh lại mở thêm chi nhánh ở Thụy Điển? Rồi thì tại sao anh lại bị ung thư não?

Trong căn phòng rộng lớn anh ngồi tựa lưng vào tường với bức thư ngày nào trên tay. Anh đã từng muốn bỏ bức thư ấy đi nhưng không hiểu sao anh lại không làm được như vậy. Bức thư mà Yun gửi cho anh.

“Tôi dù thế nào thì cũng không thể chen ngang mối quan hệ của hai người sao?” anh nở nụ cười để cười nhạo chính bản thân mình, bây giờ sao anh thấy mình lại thảm hại đến thế?

Chỉ chưa đầy hai tuần nữa là nó sẽ rời xa nơi đây, cứ mỗi lần cảm thấy khó khăn và muốn lùi bước thì nó luôn tự nhắc nhở mình là anh đang đợi ở phía cuối con đường. Nhất định là anh sẽ mỉm cười rồi ôm nó thật lâu, thật lâu...

“Bố anh muốn gặp em!” nghe anh nói vậy thì nó hơi bất ngờ, không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu, nó cảm thấy thay vì gặp mấy người bạn lo ngại của anh thì bố anh vẫn tốt hơn. Nhiều lúc nó cũng cảm thấy mình thật lạ lùng.

“Chỉ là ông ấy muốn nói chuyện với em thôi!”

“Sao anh không nói chú ấy đến đây?” nó biết bố mẹ anh đã li hôn nhưng nó cũng biết bố mẹ anh li hôn là vì họ yêu nhau, chắc hẳn anh không biết đã có một khoảng thời gian bố anh rơi vào hoàn cảnh khó khăn tột độ và vì không muốn làm ảnh hưởng đến vợ con ông đã chọn cách li hôn. Tất nhiên là mẹ anh không đồng ý việc đó rồi giữa họ bắt đầu những cuộc cãi vã và cứ thế họ li hôn trong những giây phút bốc đồng.

Anh nói bố sẽ không đến vì ông ấy không muốn gặp lại mẹ anh, nó muốn nói anh sai rồi, chắc chắn là anh đã sai rồi nhưng sao câu nói đơn giản ấy cứ nghẹn lại trên môi không thể thốt thành lời? Vì nó không tin vào bản thân mình nữa hay sao? Nó không dám chắc những gì nó nhận thấy là sự thật. Giá như có Yun

ở đây thì tốt biết mấy, anh rất giỏi trong việc đoán tâm ý và đọc suy nghĩ của người khác, anh rất tinh tế, còn tinh tế hơn cả một cô gái nữa chứ.

Hôm nay nó đi ngủ sớm, đơn giản vì nó thấy buồn ngủ, từ lâu rồi cái cảm giác buồn ngủ nay mới lại tìm về với nó. Thật là tốt mà. Nhưng đến khi nằm lên giường và tắt điện đi rồi thì nó lại thấy khó ngủ, tự nhiên lại muốn nhắn tin cho một ai đó. Bông và Na thì chắc hẳn là đang rất bận rộn với việc học của mình, nó không thể làm phiền. Đột nhiên nó nhớ ra trên đời này còn thứ được gọi là mạng xã hội, nó mở trang facebook của mình ra. Đã rất lâu rồi nó không vào facebook, may sao mà điện thoại còn có chức năng ghi nhớ mật khẩu, nếu không thì chắc nó chẳng thể vào mắt.

Có hàng nghìn thông báo, hàng trăm lời mời kết bạn nhưng lại không có tin nhắn mới nào. Sao anh không nhắn tin cho nó? Có phải anh quên nó rồi không hay có một lí do nào khác?

“Cuộc đời này sao cứ thích đẩy chúng mình vào những con đường dài lê thê mãi không thấy đích đến thế anh?” ban đầu nó muốn đi tìm anh để nói rằng mình yêu anh nhưng cho đến bây giờ nó đi tìm anh chỉ đơn giản là muốn biết anh sống có tốt không mà thôi. Nếu bây giờ nhận được một tin nhắn của anh nói rằng anh vẫn đang ổn, đang sống tốt thì có lẽ nó sẽ không đi tìm anh nữa. Có lẽ vậy.

Ngày mai nó đi rồi vậy mà buổi hẹn cuối cùng anh lại nói chẳng muốn đi. Không phải anh chẳng muốn đi mà vì anh thấy mình hôm nay không khỏe, sợ rằng một chút sơ sẩy anh sẽ khiến nó lưỡng lự chẳng thể đi. Chẳng phải trong phim vẫn hay như vậy sao, dù cho nó chẳng yêu anh nhưng rồi cũng sẽ ở lại.

“Thì ra mày vẫn chưa hẳn là người xấu. Vẫn chẳng dùng thủ đoạn đê hèn để bắt người ta phải ở lại.”

Cơn đau đầu lại bắt đầu hành hạ anh, càng lúc càng thường xuyên và dữ dội hơn.

...

“Sao anh vào phòng em?” nó vừa bước từ phòng tắm ra thì gặp anh đang nằm trên giường xem tivi. Anh chẳng thèm nhìn nó mà thản nhiên đứng dậy tắt tivi rồi đi ra, đến gần cửa thì đứng lại nói:

“Đây là phòng của anh mà. Với lại...ngày mai anh sẽ không tiễn em đi, anh còn có việc. Ngày mai chúng ta chia tay, anh không còn là bạn trai của em.”

Dù đây là một cuộc chia tay sớm đã được định trước ngay từ khi bắt đầu mối quan hệ này và dù nó không yêu anh nhưng khỏe mắt nó vẫn cay cay và ươn ướt. Nó khóc, dạo gần đây nó lại mắc chứng bệnh mít ướt của trước kia...

“Vậy là em bị đá rồi sao?”

Anh hắng giọng rồi trả lời:

“Ừm, phải. Anh đá em rồi.” anh cố gắng hít thở thật sâu để mình không khóc, anh vẫn không dám quay lại nhìn nó vì anh sợ mình sẽ thay đổi ý định, sợ anh sẽ không thể để cho nó rời đi.

“À phải rồi. Về Kara thì... anh nghe nói từ thời kì đầu Thụy Điển có một thành phố cổ là Skara, bây giờ thành phố ấy đã bị xóa sổ từ rất lâu rồi, hình như chỉ còn lại là một ngôi làng. Anh nghĩ do em nghe nhầm Skara thành Kara.” nhiều năm trước anh đã có dịp sang Thụy Điển, khi đó anh đã gặp một người đàn ông kì quặc. Ông ta đến gần chỗ anh ngồi trong công viên rồi đặt và tay anh một mảnh đá vỡ rồi kể cho anh nghe một câu chuyện bằng tiếng Anh, rằng:

“Có một cậu bé tên là Skara rất thông minh nhưng lại mang trong mình một tật xấu là hay đi ăn cắp bánh mỳ, mọi người rất ghét bỏ cậu ta nhưng vì cậu ta chỉ là một đứa nhỏ lên không ai chấp nhặt làm gì. Cho đến một hôm một người đàn ông tóm được cậu khi cậu vừa ăn cắp chiếc bánh mỳ của ông ta, ông ta đã đánh cậu rồi cắn một miếng bánh mỳ. Ngay sau đó ông ta đã chết vì chiếc bánh mỳ được làm từ chỗ bột mỳ bị nhiễm độc do vi khuẩn, sau đó mọi người mới biết thì ra Skara là một vị thần nhỏ được Chúa Trời phái đến để cứu giúp người dân nơi đây. Cậu đã hứa sẽ từ bỏ mạng sống của mình nếu có một ai đó chết vì khi đó cậu đã không hoàn thành nhiệm vụ, cậu đã tan biến trong vùng ánh sáng chói chang. Từ đó tất cả người dân đều biết ơn cậu và quyết định lấy tên thành phố là Skara.

Về sau người dân trong thành phố bị mắc bệnh dịch và chết, duy chỉ có ngôi làng khi xưa Skara sống là không một ai nhiễm bệnh nên ngôi làng ấy mới lấy tên là Skara để tưởng nhớ về thành phố của mình và vị thần đã giúp họ thoát khỏi cái chết.”

Đó cũng chính là nội dung bức thư anh để lại trên bàn cho nó, anh cũng đặt cả mảnh đá vỡ năm nào bên cạnh bức thư của nó. Mặc dù không biết mảnh đá vỡ đó để làm gì nhưng anh cũng thấy thật may khi mà ngày xưa anh đã không bỏ nó đi, có thể đó sẽ là tấm bản đồ dẫn nó đến ngôi làng được xem như là không hề tồn tại đó.

Cả đêm qua nó không tài nào ngủ được nên khi ra đến sân bay nó thấy khá là mệt mỏi. Mẹ Nhật sáng nay tâm trạng có vẻ không được tốt lắm, bà ấy nói với nó rằng sẽ không thể đưa nó đi được, nhìn lướt qua thì nó nhận ra bà vừa mới khóc, không hiểu có chuyện gì xảy ra nên nó cũng không tiện hỏi. Chỉ có Na và Bông là đi tiễn nó thôi, hai đứa không như nó nên mặc dù buồn lắm nhưng cũng không khóc vì thế mà nó cũng cố giữ cho mình không rơi nước mắt.

“Vì mày mà bọn tao phải nghỉ mất một buổi học rồi đấy, nếu thi Đại học mà vào trúng bài hôm nay rồi bọn tao trượt thì sẽ sang Thụy Điển tìm mày tính sổ nghe con!” Na đưa tay ra vỗ bốp vào cổ nó để cảnh cáo rằng nếu cô trượt Đại học thì cô sẽ hành động thật mặc dù điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Bông thì đặt vào tay nó một cái túi nhỏ trong như túi thơm nhưng hình như không phải, nó cầm lên xem xét một chút rồi ngơ ngác hỏi:

“Gì thế này?”

“Cái cây tường vi lạnh chỉ còn lại cái thân khô của mày đấy, mấy hôm trước nhân lúc mày đi chơi với anh Nhật tao đến lấy về rồi tiến hành thiêu lấy tro cốt để mày mang theo cho dễ ấy mà. Coi như là bùa hộ mệnh giúp mày sớm tìm được anh Yun.”

“Đề nghị hành khách bay chuyến bay 662 từ Hà Nội đến nhanh chóng lên máy bay, chuyến bay sẽ cất cánh sau 20 phút nữa.”

Sau khi nghe loa thông báo thì mọi sự kiềm chế đều như vỡ òa, ba chúng nó không còn mạnh mẽ được nữa mà ôm nhau khóc, mãi cho đến khi loa thông báo lần thứ 3 thì nó mới có thể buông hai đứa bạn thân của mình ra để bước vào cổng và không quay đầu nhìn lại.

Nó ngồi vào vị trí gần ngay cửa sổ, ở đây nó có thể nhìn thấy bầu trời mặc dù máy bay vẫn chưa cất cánh. Tâm trạng của nó đang rất rối bời, nó mới chỉ kịp đến mộ để chào bố mình.

Ngày hôm qua nó cũng về lại căn nhà mà ngày xưa đã từng là nơi hạnh phúc nhất trên Thế Giới này, căn nhà vẫn đang được treo biển giao bán, nó thầm mong cho đến khi nó cùng anh trở về thì căn nhà vẫn còn nguyên như cũ. Nó cũng đã đến tìm gặp mẹ, cả hai bà mẹ, nhưng chỉ có thể gặp được một người. Mẹ của anh Yun (bây giờ nó chỉ có thể gọi vậy) không chịu ra gặp nó.

“Bến bệnh viện với bố mẹ thôi con.” Bà đau đớn ôm đứa con trai của mình vào lòng, nhưng bà không khóc, bà không thể khóc vì anh đâu có sao, chỉ cần phẫu thuật thôi là sẽ khỏe lại ngay mà...

“Một chút nữa thôi mẹ, máy bay còn chưa cất cánh mà... Hà Vy còn chưa rời đi mà. Hôm nay con với cô ấy chia tay, chúng nay chúng con chia tay ...”

Máy bay trượt một đoạn dài trên sân rồi bay thẳng lên bầu trời. Nó mỉm cười nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi có những đám mây trắng chỉ cách nó có một lớp kính mà thôi...

“Thì ra đây chính là khung cảnh mà anh từng nhìn ngắm. Bầu trời Việt Nam... tạm biệt và hẹn gặp lại!”

Anh ở đâu dưới bầu trời Thụy Điển?

HẾT PHẦN I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/skara-em-di-tim-anh-em-anh-va-chong-chenh-tinh-gio>